

Jan Smutný

Román

Ůábel

666

666

B

Část první
Mor na ty
vaše mory

© Jan Smutný 2014

© ink 2014 – vydavatelství

© ilustrace © Lenka Vomelová 2014

isbn 9788087429563

Dvanáctero žalíbení v ubližování dušemi vašimi

Ve čtvrtek jsem nepatřil k chlapcům, kteří konali páchaní zla. Táta mě stejně připoutal k jarní skalce, neboť obec byla zachváčena strachy o zdraví (život). Jal jsem se do vzpomínání, jak to bylo, že jsme zapálili jižní Moravu od proudu nahoru. **Ovšem obecná úvaha o přerodu dobrého ve zlé by mě neuspokojila, to ne.** Raději jsem se v momentu chtěl stát vyčuránkem, který skrze jazyk opětovně ublíží na zdraví samoty života. Bylo by nemožné jít do ulic jednat. Mámo, táto, napíšu román o Ďáblovi,

řekl jsem holkám, kterým jsem stahoval kalhotky – protože jsme vedli rozhovor. Tato diskuse vedla k oblíbenosti, a to jsem se naučil od tebe, dědo. Krom toho jsem vyšel na dvůr a táta mě spoutal lasem. Všichni to viděli podobně, osmimilimetrovou kamerou (byl to módní klip). Víte, jazyk je těžký, zvlášť když má člověk doma děti. A obšírný úvod je věc malebná a stará jako sám národ. To však není cílem. Cílem je krutost spáchaná skrz naskrz. Jsou jistí konkrétní mezi váma, které bych rád viděl plakat. Jistě se mi to zadaří, neboť jsem zkoušel život vyprávěním příběhů a docela to šlo, docela to šlo. Vybral jsem si tedy téma mně moc a moc blízké, s kterým to jde od úspěchu za úspěchem, a je to Dábel. Dábel v mém podání má minimálně dvanáctero zalíbení v ubližování dušem vašim a já to znám, znám, znám. Za pomoc jako svůj prostředek jsem si vybral vychcanost již zmíněnou a efekty. Samoúčelnost taky platí a já budu burácet. Od dětství jsem umělec, a to se počítá, i když jsem přivázaný ke skalce za své hříchy. Je to jedno, když dílo opus skoro dokonals, pak skonals. Tím jsem řekl, že mě potká poprava. Můj otec hodně teď pláče, neboť se cítí jako Abrahám, když bůh halekal, ať zabije Izáka. I jemu bůh jasně dal najevo, že moje skopičoviny překročily rámeček a jde tu o život a smrt. Ještě však se neví vše. Nitě se teprve budou rozplétat. Utkáme se zřejmě v poli a v napínavém detektivním příběhu. Což není fér.

Historie hříchu je spletitá až mocná, sedmimocná. Nakonec jsme s bráchou (imágo) stáli na kopci a hořelo to. Bratr byl starší a jeho příběh byl dvakrát

takový. To on se vrátil s dvanácti kanystrama (benzin) a jel autem do rodného kraje. On šel konat, ale v něm bylo dobro. To se říká. On byl druhá část příběhu. Kdyby se řeklo, že se o něm nebude, tak bych neřekl, ale neřeklo se. A já jsem byl ten malý. No ještě toho bude víc, takzvaně moc. Teď mě lechtají mravenci na noze. Nejvíc lidí ale umřelo v Břeclavi, na to se dá říct: no a co. Dábel prý řekl bla bla, jež chtít vždy konat zlo, vždy dobro vykoná. Říkám kecý prdy, jak ho znám já, dobře ho znám, nevěřím vůbec nic. Ovšem rád bych varoval skrze počátek, že jsem mnohem chytřejší a toto je podraz, který postupně zhltněš, ty teda rozhodně. Tak si vyber. Já ti tu každopádně šaška hrát budu, hlupáka, čuráka.

Bylo jich pár, co věděli, co je to forma. Měli gerilovou skupinu a říkali si ámen dva. Ukázu třeba jeden případ. Když byl brácha menší, říkal: na konci každé jeskyně potkáš moudrého starce (analýza). Dá ti otázku, úkol anebo ti předá kouzelnou věc, jako je předmět nebo něco jiného. Struktura je pokaždé stejná. Tak když byl brácha menší, přepsal ortel kavky na konkrétní tebe. A zmůžeš ty něco proti tomu, taťko? Tobě už gerilová skupina vyřkla: ámen na záda. Tak se to má s kolonkami. Vyplnil to. Když vyplnil, skomřels. Mohl bys stokrát říct: a toto já luštit nebudu. Mohls. Ale smrt je dvakrát dva. Tak když byl brácha menší, říkal: všechny příběhy jsou amalgámem struktury. (To neříkal, to je na mě moc.) Tak si vyber. Přeze všechno všecičko, nejsem člověk úplně necitlivý a rád bych dokázal jedno, a to je zlo. Rozehrál jsem veliký podraz, do kterého se zapletla církev a rodiny a skutečnosti povahy (věčnost). Je to veliký podraz na samého Satana, skrze něj a s ním a v něm. Já se totiž jmenuju Jan a toto je apokalypsa (beránek boží). Znáš jeho jantarové, fialové oči, co smaží? Já je znám. Po levici jeho je spása. Abych se vrátil k tomu, co je příjemné, když teče, a holkám říkáš: toto je tvůj mýtus, přijměte jeho památku. Já jsem kamarád mše. Příběhy zla, které mě nezajímají, ale chvilku se zdržím, jsou jasné tím, že začnou

dobře. Ty jsi chtěl být moc a sláva, ve prospěch morálky dva nula, dva nula. A teď? V Břeclavi hoří dětem oči, ohněm od telefonní budky, kam se nesmíš dívat. Jde to skrze dráty. Hasiči si neví rady. Jak by taky. Nyní celá obec ve strachu o malicherný život jedná jak splašená a jedním z aktů je uvázat jasné podezřelé. Je to oheň, který úplně nepostupuje, že by se šířil, spíš se objevuje náhlým objevováním. Uhasit nejde, ale může skončit. Nejvíc lidí hoří v Břeclavi. V Bzenci umřela matka, a pak umřela druhá matka. Měly děti, sporáky, jak se patří. V Bzenci uhořel kočárek, naštěstí byl plný zákusků, schovaných a odstavených bokem. Tam v Bzenci. To čeho se lidi dost bojí, že oheň povalí dé jedničkou, že přeletí dálnice. Tak by mohl skončit svět, že jo, skrze dálnice. To by dost šlo. Ale to se nestane, to já zase vím, že ne. Ve skutečnosti je to všechno menší, je to taková věc, a tak to funguje, a kdoví, jak jinak. Ale nějak. Jinak by mě tata nespoutal. A já nevěděl, že umí lasem dělat smyčky, ten kovboj, ten lišák, táta maniak (ne). V rádiu je strach orsona velese. Cítit je i ven jako česnek, jak se lidi bojí, jako kdyby přistál mars a jeho delegace plná zbraní. No nevim.

Říká se, že jídlo je jakoby součástí smrti, každopádně

Když táta (číslo jedna) za dávných dob jezdíval domů a vozil šunku. V pytlíku většinou podvkrát víc, než třeba k večeři. Co s tím. Já odmalička věděl, že jídlo je smrt, a měl jsem ho rád nadevše a ještě na přidání. Takže v sobotu ráno byla šunka a máslo a rohlík a pomerančový džus, zatímco neděle je kuřecí a rýže a obrovský kastrol vývaru, a to je základ i slivovice. Když byl děda naživu (ahoj ty), tak to bylo jiné a mnohé, a od té doby jsem ve zlu víc než předtím: po uši. Předtím. Před jídlem je dobrá věc modlitba. To se ví.

Zachová se zdání, že démoni jsou pryč, i když: nikdy. Tím se vlastně otevře brána prvního pekla, že démoni se dostanou blíž. Je to první hezká cesta tváře, tváření, že není démon. Skrže jídlo to jde dobře. Přidej si, je dost, a dobré to je. To je pokus o vyvolání dostatku, což je maska a kamufláž a brána pekelná. Taký jsou jiné cesty. Buď zdravý třeba. To je stejné jako dva nula. Morálka je velký tunel a na jeho konci určitě není dědeček, který kouzelným předmětem vysvětluje analýzu v praxi. To bych řekl, kdybych byl chytřejší. Na jídle je vesměs důležité, že je mrtvé, a měl bys dobře vědět, že to víš. Měl bys masakrovat prase a potom máš nárok na pomerančový džus, měl bys ovšem masakrovat prase a líbat šunku. Vonět a říkat: toto je přiznané peklo, dobrý krok zpátky. Co má být s nasolenou mrtvolou. Je dobře malovat černým tiskem věci na čísi zeď. Tak je to se šunkou. Je třeba vysvětlovat, že světlo není super. Světlo není super. Já doufám, že ty to chápeš, líp tě pak zmáčknu v hrsti. Máš i jiné věci s jídlem, můžeš se o něco dělit něčím. Můžeš šálek polévky předat. Ty děláš věc, která podplácí peklo. No to ne. Můžeš předat šálek polévky dobrovolně rukám povolaným a myslet usilovně na dobro, což není úplně pravda. Co ty víš, co je pravda. Je rozhodně dobré to vědět. Většinou šunku kupují otcové a mají auta, kterým přinutí parkovat u supermarketů. Tam jsou slevy. Máš dva druhy otců a jeden na slevy jde a nakoupí a druhý jde na lepší a pak se různé druhy otců více větví, což je navíc. Máš tolik druhů šuněk, kolik prasat a továren přemluvíš k přiznání. Dobře, ale to je jedno. Udržuj šunku na vrchní polici ledničky. Ty nikdy nevíš, co démon vidí. Máš dva

druhy démonů a jeden se dívá, když se nedíváš, a ten druhý je zákeřná děvka a čeká jen na pohledy do očí. Tak před tím fakt bacha. Nechci rozhodně říct, že démoni jdou po slunce. Nedá se ani říct, že jdou po tobě, oni nikam nejdou, to se ví, to je věc. A co na to bible, ta na to leda tak hřivnu. Hřivnu uchovávej na vrchní polici v lednici, tam neuschne, a až se vrátí pán ze svých vinic, nebude ti mačkat jebáky na zádech a sypat do nich citru na nádobí. Ovšem na plesnivé hřivny ti sere pes i tvůj pán, tak zkus lupnout hřivnu do špajzu (márnice) a uvidíš, kdo je trdlo a čím a kolikrát. Já jen říkám, že jídlo je běžná věc a běžná věc je semeniště démonovo – někdo mě přivázal za nohu ke skalce na dvorečku uprostřed zahrady, a ten někdo, nazývají ho táta. Táta není makrelí král, je to člověk, co tě vychoval. Musí trpět, když zabíjíš lidi. Táto, já nejsem mesías a někdo bejt musí, viď, dláždím jim cestu. Ne, to je výmluva, dobře víš. Jednou ti to řeknu, ale ne teď. Proč jsi mě přivázal za ten výstupek, co mám na zádech, jak ty věděls, že je to moje špatné svědomí, jediná slabina gerily ámen dva, ty draku, ty draku. Žerou mě mravenci, taťko. Zítra přijde městská rada a společnýma silama mě oběsí. Na té nízké jabloni, co se z ní nedá žrát. Do té doby dovykládám příběh, který se stejně nějak uloží (save) a o princip se nestarej, vypravěč. Je to jedno. Co je, to je. A naopak. Kdyby nic nebylo, to by jediné byl problém. Ten největší. A upřímně, fakt nevím, na co konkrétně má zásluku Ďábel (the one). Nechme být. Na jabloni? Víš ale, co mezitím vykonám. Každý má úkol, dá se předpokládat. Někteří kazí mladé lidi a scestně je zavádí. Já protikladu. Jsem proti starým, chodím

a říkám věci, které otráví vodu. Aby to fungovalo, musíš být blízký. Já se tedy stávám rodinou, domácností a přítelem, vzal jsem na sebe též podobu bratra a lásky. Ovšem skrze mě proudil chaos jako proud. Ale ne, tomu bych nevěřil: jak jednoduché, zní to málo. Možná si z dlouhé chvíle vymyslím a šeptám na mravence zdálky věci. Situace je ošklivě jiná, evidentní a malární. Věř dvěma věcem, že mám rád jídlo a hudbu, kterou miluju, miluju. Jídlo je rajska věc, která vede do pekel. Něco se stane s tím vším v tobě, když si dáš ještě v noci jednu topinku nebo salát s rohlíkem. A stane se víc, když nedáš a askezí zamoříš křehký vzduch mezi lidma. Není nad lež, která proniká. Taková lež o dobru je jako vlhké spodní prádlo, vnikají problémy, zapařují se orgány, kožní ohyby jsou citlivé. I duše. Chtěl jsem tím říct cosi jako otázku, kdo je dobrý, kdo. A to je to, proč by se nemělo tvrdit. Běž a konej činy, ovšem seznáš přinejmenším na poušti, že jestli bůh nepříhodí na váhu kruté polínko, pěkně tak půl tuny, taks dohrál, nevykoná nikdo tolik, ani ty. Víš, jídlo je cosi jako princip, a taky je víc, protože je hmota. A to ještě nikdo nevyšvětlil tajemství vonění, když jídlo voní. Máš dva druhy jídla, jeden jde proti tobě a druhý jde proti tobě trošku míň. Vyjdi totiž radši z iluze, že na tvé straně něco je, protože na tvé straně není nic, ani oceán. Natož jídlo.

Body

Když jsem byl menší, měl jsem problém a psychologka mě vedla za ruku kolem větrného mlýna. Za druhé, dům byl hostincem pro kouzelníky a loupežníky (game), a měl síň a krb a cestu dolů sklepem. Měl i patro. Co je pozoruhodným faktem, nalevo každého ochozu v těchto domech je zlo, pofiderní, ve tmě. Napravo nevím, už nevím, ani kdybych se říznul: nezám. Dolů z hlavní místnosti byl sestup do sklepa. Točité schodiště a lemováno louči. Loučema. Bylo to hodně hluboké. Dole byla místnost a v ní čekal někdo mezi Satanem a mým dědou (dědou). Kárované deky, křeslo, muž, a byl ke mně zády. A co potom uděláš, když vyjdeš ven, rozloučíš se a stojíš v té krajině u hospody a říkáš do prdele. Že je to. Že je. Můžeš jít dvěma cestami, jedna je kratší a tou jsem šel, a že se kratší cesta v dobrých případech zakazuje zákazem z hlediska morálky, hahaha. Jdi trním. Jdi do piče. Do lesa já nepojedu/pudu. Strávil jsem tady týden. V horách. Běhání s tygry se na vás podepíše. Už jsem ti na začátku řekl: ublížit, a na to se neodpovídá proč. **Zapamatuj si tu věc s tím, že kdyby nic nebylo, nebylo by nic.** Skoro všechno

tím musí být dané (želví princip). To byla odbočka, použil jsem ilustrování, s krajinama, abych ukazoval. Byla to odbočka jasná, což je doufám cenné. Příběh jde dál. Běhal jsem s tygry a pil z potůčků. Šumivé potůčky naší krajiny, plné exotických tygrů, to je věc. To by se podepsalo. Pak se zvedneš z křesla, je to Brno, platí se v roce 2007 za terapii čtyři sta. Brno dnes hoří taky, ne jako Břeclav, ale ne málo. Já obzvláště miluju hoření šaliny, které je ořechové a těžko říct jestli hlavně vůní. Tohle není pomsta. Na všechno mám doklady, a to vážně, to fakt. Věc se měla tak, že přes všechno mé chování bych bez bratra na oheň ani nesáhnul (Josíf), to on se vrátil ze světa s něhou a měl šestnáct kanystrů (benzín) v kufru docela hezkého auta. Musíme, brácho, zapálit jižní Moravu, proč jižní Moravu, brácho, je to kraj naší duše, přes všechn patos, ten kraj musí hořet, je to kraj naší duše, rozumíš, nerozumím, ale já tě, brácho, miluju, přes všechn patos, ty budeš hořet, brácho. Protože tys vždycky hořel. Brácho! Miluju tě. Vždycky jsi byl oheň. Až umřu, bude tě líto. Víš, ty hořký květe, ty molousaný hlíno, ty kámo, brácho, miluju tě. Brácho, mravenci mi koušou patu, víš, ještě než umřu, chtěl sem si koupit hezké kalhoty a vzpomínat, protože co je fakt, že si nic nepamatuju, jenom hnědé dveře jako vstup naproti od kostela. Táta mě bude věšet vlastníma rukama, aby zachoval hrdost, no máma mu na to umře. Nebo počkej, není ona mrtvá? Tak to je věc k dořešení. A jedinou ty, brácho, nevíš a až se dočteš, sám budeš taky v podrazu. Cha chá. Já tě vynechat nemohl. A tak máš Dábla kapesní veverku.

Bratr: Vážnost pro mě nikdy neznamenal jen nesmířit se s příznaky. Naopak, musel jsem se ptát, ze všech stran, osekávat, ale co pak se situací bez příznaků? Taková bezpříznačná situace by byla velice nebezpečná. Snažil jsem se tedy odhalovat. Chodit a nalézat, lépe řečeno obcházet, pozorovat, sepisovat a třídit. Stavěl jsem atomy a molekuly situací, vzorce a potom vzorce reakcí, koordinace vzorců, směry koordinací a záměrů. Byl jsem konstantně ochromován představou činu bez notového zápisu, bez předchozího rozdělení hlasů do linek, a to pomocí černé barvy a míst nepopsaných černou barvou. Nikdy bych neřekl, že slyším situaci jako hudbu. Nikdy bych neřekl, že vidím skutečnost jako obraz. V jistém smyslu jsem byl proti metaforám, alespoň ve chvíli, kdy jsem hledal ten správný popis. Pokud bych měl přece jen užít metaforu, což si teď můžu dovolit spíš než předtím, mluvil bych o popisu připomínajícím síť a řekl bych, že jsem chtěl, aby se situace sama chytila do této sítě. Je nutné dodávat, že jsem ztroskotat? Přesto vím, že jsem postupoval správně, alespoň do určitého bodu, že jsem jednal tak, jak se jen jednat dalo. Jednou z nutných strategií bylo omezení, které samozřejmě vzniklo poměrně brzo a do jisté míry spontánně. Věděl jsem: bude to jižní Morava. Snažil jsem se o co

nejpřesnější vymezení tohoto teritoria, snažil jsem se určit hranice pojmu, a to skrze pocity a vzpomínky. Ano, mohl jsem sáhnout po jakékoliv mapě. Stejně tak jsem mohl použít mnoho již existujících popisů, dokonce jsem mohl zvolit řešení, již předem někde navržené, ba co, dokonce někde již použité, ba co, dokonce třeba i úspěšné, ba co, dokonce třeba i vždy úspěšné, vždy, alespoň kam historie a paměť historie sahá. Mně však připadalo, že by to bylo, jako bych neudělal nic. Uvědomil jsem si také záhy, že nechci budovat vlastní jazyk. I tady byly zřetelně vidět husté sítě čar pohybem po podložce (na kterou se dá taky zapisovat) učiněných. To mi však připadalo, jako bych neudělal nic. Ne, k situaci se nedalo přiblížit žádnou z naznačených cest. Nemohl jsem riskovat, že bych po cizí cestě nakonec došel i k cizí situaci. Tato situace. Je pro mě téměř nesnesitelné, že můžu s určitostí říct jen to, že byla. Ale naopak je nesnesitelné dětinské říct, že popis není možný. Ne, to se nedá snést. Výrok takového typu považuju za úchylku! Chtěl jsem jen vést chirurgicky čistou válku, pokud by chirurgie byla poezií, vepsanou mezi linky. Což si troufám vyslovit jen tady a teď, a nikdy dříve by tato věta nebyla platná, stejně jako už nikdy později nebude s konečnou platností platná a pravděpodobně ani poslouchatelná, čitelná a viditelná, platná. Platná. Čin by byl samozřejmě jen konkrétním vyústěním popisu situace, která se vzpírala popisu právě proto, že se všemi silami bránila činu. Ale to nebylo možné přijmout. Bylo zcela nutné zasáhnout všemi silami proti účinnosti, proti směru, směrnosti, kritériím a v jedné z instancí (platnosti) i proti nutnosti. Bylo velmi těžké – například – určit,

nakolik je potřeba se vyvarovat humoru, nebo naopak nakolik je třeba vystříhat se vážnosti. Tato věc, takzvaná střízlivost, mi sama o sobě páchla jako nejodpornější forma rozkladu, jako něco, co je snad úplně spodní vrstvou skládky historie (platnosti), na jejímž vrcholu je situace (ne však současnost). To jsem cítil. Byl to jeden z prvních škrťů učiněných na mém seznamu. Bylo jisté, že se nelze s lineární a čistě zaměřenou vyhraněností pustit do boje s rozkladem, ale stejně tak jsem jej nechtěl využívat, zcela jistě jsem nechtěl využít rozklad ve svůj prospěch, nechtěl jsem použít rozklad jako jednotku v boji, jako pěšáka, to jsem určitě nemohl, o tom mě samého cosi neomylně informovalo, cosi ve mně. Bylo však třeba zasadit smrtelnou ránu. Částečně to byla otázka vůně (nebo odpověď). Neboť ta připomínala situaci svou vzpírající se povahou – vůči slovům, hudbě i obrazům. A voněla mně osobně smrtelná rána? Ano. Můžu učinit jasnou výpověď. Ano, mně osobně smrtelná rána voněla, do té míry, dokud byla přesná a ve smyslu dále neproblematizovaném lidská. Další problematizace je jen jednou ze strategií, podotýkám. Musel jsem se svým vorem mezi těmito proplouvat. A dělal jsem to. Ale nechej někdy svůj vor potopit, svou loď, třebaš i tanker, pluješ-li na něm! Nejsem přesvědčen o užitečnosti role, která se jmenuje „žádná role“. Nejsem samozřejmě přesvědčen o užitečnosti ledasčeho. V případě, že chceš někdy jednat jako já (nejsem přesvědčen o užitečnosti tohoto kroku), zapisuj podobné prázdnými mezerami. Tu mezeru obtáhneš značkami, jsou nad ní, pod ní, vedle ní, alespoň mohou být. Vyvstane obrys situace, již pomocně nazývám situací-podsituací.

A dál, odlišuj svůj vlastní život, ale jak? Na to se neptej, jen to obtáhni značkami. Otázka jak zcela určitě musí blokovat možnosti. Možná je to tak, že pokud jsou možnosti situace blokovány, ptáš se: jak, jak, jak. Ani to není důležité. Omezil jsi například působnost na území jižní Moravy. Co by ti přinesla otázka – jak? Já bych se ptal, kolik. Kolik. Máš v tom případě mřížku a pole. A můžeš se ptát kolik. Kolik nalevo a kolik napravo. A kolik je to krát ono, to krát tamto. Kam přesuneš sumu á? Komu? Ne, komu bych se neptal. Můžeš po sérii úroků dokonce i spadnout ze šachovnice, ovšem, pořád lepší než stát nad tím stolem-jakstolem, nad tou deskou-jakdeskou, v té jakmístnosti, v tom svém jak-jak. A potom co? Jakmile za tebou přijde mrtvý bod, musíš mu přece něco ukázat. Ne, že by mrtvý bod byl vysloveně průhledem. Průhlednost by tady byla ošemetným pojmem. To ne, průhlednost ne. Ale něco mu ukázat musíš. Mrtvý bod před tebe staví pojem, který se v celé šíři vyjeví, přiřkneš-li mu nálepkou unreál. Unreál je úzce propojený s mrtvým bodem, ne však vždy. Naopak to neplatí. Mrtvý bod není spjatý s unreálem. Technika připojení nálepky ale funguje. Nemůžu říct, že bych se vzdal nároků. Nicméně tomu věřím. Blížím se totiž ke sdělení. Již jsem vyslovil unreál. Také jsem nějakou dobu kroužil kolem metody. Tato metoda chirurgické svaté války bez použití nadbytečných strojů má jistě svůj název. Nebyl jsem si jistý možností převzetí. Zprvu. Poté jsem „především pokračoval“. Můj bratr říkal věci, které byly nepřesné. Nejsem nositelem něhy, která se samovolně může šířit, která se může lepit na bližní, která lepí, která lepit může. Nejsem nositelem něhy.

Něha je nakažlivá. Něha je z velké části neprozřetelná. To je ale téma široké – a já se blíším sdělení. Mým odrazovým můstkem byl bod skutečnosti, byl to bod pevný, pevný bod. Tento bod se v terminologii, již je nutné užít, nazývá: soucit. Pomocí soucitu zvítězíš ve svaté válce chirurgie. Pomoc není soucit. Od soucitu se pomoci nedočkáš. Jistě však hraje roli přesnost. Soucit je přesnost. A je vyřknuto! Není to kletba, já doufám, že není. Je třeba se hodně omývat vlažnou vodou –

A ty sis jistě kulihrášek. Ty byls budeš. Mohl bys roztahovat donekonečna deštník a vraceti. No to by, panečku – paví šou. Já ti, šourku, říkám: válečku, ty po mě pudeš, ty pudeš, až uvidíš, co zřels, že na tebe bude padat. Bych ti brácho řek plnou pravdu, ale nerad bych se ne-napínal ve vyprávění, jež učíňuji tak opravdové. Z krutosti se obviním příznáním. Bych řekl, kdyby se mi chtělo. Víš, proč bratři nedostávají věno? Protože bratři nedostávají věno. To se má tak a tak. Já bych nechtěl žít celý život. (Ve studni.) To bych nechtěl. Já žiju jenom trochu život. Protože tata přišel s nákladáky a ty vzaly svaly tělo, jež opentlil jsem z vědomí kukem, náku-kem, a šuply ho do studny. No ty pičo. Kosa tu je. To je druhá fáze z trestu, ta se odbyde. No krutě krutě. Dábel. Ten s varováním není meškač. Je rychlejší jako stroj na rychlost. Je jako mašina na stroje, které jsou chytré. On ale nebude moct. To vypékání je příliš tvrdé, je to podraz Dábla, kam nedosáhne noha ni ruka sveřeposti semeníště pekla. Totiž dvě věci – tvůj plán a taky můj plán. Můj plán jede, i když zbývá o něco méně času, zvláště ve studni od odvázení od stromu, od té chvíle. Já bych byl rád, kdyby se to první pochopilo jako varování, až pak aby to šeredně ublížilo, proto se to vypráví mnou. To je vrh děla na koule. Ale dál, kde se vynořujeme jako události. Faktum. Můj bratře! Tati. Ty seš bésnej vomrd. Ta bolest, kterou pocítíš, až se bude chýlit poprava.

A ta bude. Mě sejmou jak kuře na pásu, a že ten páš bude zpomalený, tak to bude masakr k pokoukání. Nevím, jestli se bude jebat palicemi přes citlivo, jestli se bude zakrojovat, jestli se přiškrtím, utopím. Můžou na mě s ohněm. Bude ze mě Břeclav, jak vyšitost mě odvezou a obětuje se to tak, aby se: cosmesi x tosmesi. No to bude parádička. Na základě falešného obvinění z neblahosti čtvrtičního pácháni nepravostí při konání zla, chlapcem. No já tam nebyl. Kameny po zádech bych nenechal padat. Jen staré legendy o bolesti sváru, a to není z bible, já se držím bible, Satanáš na mě nemůže, když se jí chytanu jak klíště (salmonela). Já jsem trénoval všechno k vyvolání situace a hup, je tu vyprávění a ve svém živlu se utopím. Znáš to, jak dírkami vodu, proniká a ty vdechuješ a sípeš? To neznáš. To sis jen přečetl. Před hodinou jsem byl nahoře na dvorku u jarní skalky, kde Pilátovi hadi nevěří na pontský pelíšek. Teď ve studně. Celé je to o: očekávání. Ale na co, já se kurevsky přiznám, že jsme s bráchou zapálili jižní Moravu s pomocí ďáblova ohně, který debilní hasiči okresní nezhasí, jako nezhasíš startku tím, že čumíš, když to ještě hoří. Kverulantská zábavička, která by mi chtěla vnucovat jeden jazyk, který si myslí, že je jazykem odporu. Já bych ještě mohl ukázat, co je odpor, ty národní zrůdo, ale neukážu, já mám v kamrliku jiný trik. Takže sem přiznal a teď co, teď to stejně bude ubíhat dál. Otravný bráchovy hlasy s vdepřenou něhou vtíravě pomazlí chleby medem. Ten mi do toho bude kecat se svým unreálem, bude se snažit řídit, řád dávat do kupy. No to by mohl. Jestli si myslíš, že je to zpečetidlo (apokalypsa), tak to taky ne. Ještěs to neuhod, dál se bude. **Ty totiž piču víš, co je Ďábel.**

Ti, co vědí piču o Ďáblu

Na začátku je určitě začátek, i když si ho nepamatuješ a myslíš si: všichni se rodíme asi normální. Nevím. Těžko, jen těžko si vysleduju začátek. Ďábel stopro bydlel vždycky v našem domě, tak nevím, jak normální co bylo. Ale byly třeba doby, kdy tu byla sestra, než jsme jí s bratrem udělali – něco. Nikdo dost dobře neví co. (A o tom teď mluvit nebudu.) Totiž, jak se seznámíš s dobrem a zlem? Brácha věděl dobře, že chování lidí je v sítích. Já si představím: že duše lidí jsou v zavařovačkách na políčkách a úplně jinde než lidi, než všichni lidi. V takových situacích je venku bouřky dost. Podívej se, zlo je: a) geometrie v ulicích, když si ji nakreslíš a zkoumáš vzorce b) na zadní straně víček, když se oni dívají měkce 3) jsou tu taky příkazy 4) zlo je parádní 5) jak když vymknete ruku kloub a podobně mluvíš 6) máš taky nějaké vesmíry, kam jdeš, když chci e) v noci je ho víc g) někdy je silné v momentech, kdy se zastavilo slunce 7) je mastnota. To tak na příklady. Je

věc lidská ho epidemicky vyjadřovat špatně. To se šíří jako pupek a žereš. A vážně si myslíš, že sme vodkráglí ségru a budem mluvit? Na lep. To jsou blbosti, které ukazují, jak ukazuješ na prsty, kdo je zlo. To je pičovina. Ty nemůžeš být přesný, jak hledání kovadlinou, když musíš pichnout jehličkou do kupky sena – menší než seno. Můžeš donekonečna říkat hlouposti nebo třeba policajtům: někdo zařídil, že jsem se narodil na jižní Moravě. Ale to je jiná věc, než když ses kolem sebe rozhlédl a bylš na jižní Moravě. Když ses kolem sebe rozhlédl, jižní Morava. Když ses pozorně rozhlédl. Když ses kolem sebe začal pozorně porozhlédnout. Na počátku se pozorně porozhlídáš, třeba po našem domě. I ty se tam můžeš porozhlédnout. Můžeš otevřít dveře do ložnice a mezitím si rozmyslet, jestli je noc. (bratr) Můžeš je nechat otevřené. Jdeš skoro po špičkách po koberci, nadnášený (při některých krocích) strachem a (při některých krocích) přitahovaný souvislostí. Cítíš tu souvislost a jenom hledáš jádra, jako jsou třeba šuplíky. Je to věc, kterou si pozorně prohlížíš. Den poté, co sis (opět) pozorně prohlížel nekonečnost vesmíru. Vypadala dost podobně jako myšlenka, ta, co tě napadla. První stopa a chvíle, kdy jsi poznal nedůvěru. Je jisté, že to nemohla být ona. Nebyla to prostě ona. A pak, co to teda bylo? Udělalš si první čárku do bloku, přál sis ho k narozeninám a dostal. Tudy tedy. Pokračuješ po koberci. Pro dnešek je to ložnice rodičů, což byli dva lidé a teplá postel po celý den. Zítřka to bude ložnice těch, co jsou za nimi. Ty nevíš ani trochu, kdo to jsou, babička a děda, ovšem uráží tě kouzla. Už dlouho. Ne, kouzla tě uráží, to nemůžeš vzít do pusy jako plnoprávné

slovo. Jdeš tedy nejdřív k rodičům, bojíš se velkých soust. Proč jsou stěny plné obrazů, když stěny samy jsou plny obrazů? Je to první věc, která se překrývá. To je skoro zlé. Je zlé, že to nemůžeš prohlédnout. Je to první věc ryze nesíťová, když se dva obrazy potutelně mazlí. Je tedy vlastně síťová, správně podotknuto, ale zároveň už ti rozvazuje tkaničky na první síti, která shodou okolností vypadá jako bota. (Vyrostl jsi z ní.) Je toho tolik. Pod (!) obrazem je topení. To záměrně vynecháš. Chceš vidět dvě dýchající bytosti, jak se ukradly. A ony se nejen to. Ty dvě bytosti si zcela násilně vynutí další čárku do tvého bloku. Jsou to počátky tvých systémů. V té době už dávno víš. Dokonce tak, že kéž bych teď věděl víc! Nevím. Shoda se systémy, které se od začátku ne-li zjevují, pak jsou průzračné, ta je úplně jistá. Ty jsi právě objevil první atom, králi. Toto a nic jiného je jediný a pravý oidipovský komplex, komplex krále. Jsi na stopu blízko. Ty dvě bytosti jsou invalidní embrya na chladné zemi kuchyně, kde jsou jen parkety a pod nimi je to, co si nikdy nepředstavíš. Jsou to magnetismy nemohoucnosti. V tu chvíli se ti zjeví jiným způsobem myšlenka (o které víš, že to není myšlenka) na nekonečný vesmír. Vzpomínáš na poletující mušky černého vzduchu. Černý vzduch zná od malička každý. Je něco jako žaluzie. Žaluzie zná od malička každý. Jsou to předsystémy, spolehlivě se vyhýbají síti unreálu. Na druhou stranu, nejsou ani důležité. V tomto bodě se ještě nedá mluvit o plánu, nedá se ani mluvit o podezření: to není ono slovo. Znechucení, které se samo poděsilo, by bylo nepatrně blíž pravdě. Druhá věc je, že se bez jakéhokoliv časového pootočení vzápětí vzbudíš – ráno. Malátně

odcházíš očistit své zuby. Nechutná ti snídaně. Ale za půl hodiny už se díra zacelí, vidíš opět očima, kterými jsi už někdy viděl. Vidět očima, kterými bylo viděno. A mohu-li odbočit, co nám má být na tom pocitu příjemné? Odezní pak den. Večer se vsune do domu venkovní vzduch. Tam ještě není co počítat. Že se nasáknul hlinou, to je věc, která patří mezi úplně jiné a spočítané věci. Z hrnce jde pára a jde dobře. Stejně to dobře víš a alespoň teď si to přiznej. Žes to věděl. Pochopil jsi úplně správně, že v tomto bodě se ohnulo něco, to něco. Možná ses bál si to přiznat. Bát si to přiznat je ale jen strategie, jedna z těch menších. To taky není důležité. Důležité je, že sis šel večer vyměnit tričko. Jít do školy v jiném tričku. To je moc důležité. To jsou samotné počátky. Tehdy jsem já přivedl domů Dábla a ukázal mu, kde spí můj bratr. Měl z toho velkou radost. Povídal mi o souboji, v kterém se utkají. Byla to hrozná hloupost, vůbec jsem to nemohl poslouchat, šel jsem spát. Měl jsem už rozum –

Našel sem ve stěně studny díru plnou dopisů. Jeden dopis je vzorec na bratra. Obecně je to závorkovaná věc. Pokud umím dobře číst, je to prý zapařená podnehtová sliznice, z které se vyvine světlo velké aleluja a na oltáři mu přišiješ hlavu. Ta hlava není jenom hlava, jaká, je to kus jitrocele, je to kus světla, je to pod dohledem služebníka, beránka božského. Ty vole, já když slyším beránek a boží, se mně sype něco, a to se mi sype hrozně moc, je to jako by pískem uvnitř ručník po stěnách břicha šudlil podlahu. To je dost. A teď tu mám číst, že můj vlastní brácha, ta kurva, je kusem beránka? Utáhnu smyčku podrazem. **Mám strach z obklíčení.** Kolik je tam ještě těch dopisů. Správně, kolik, tři a možná něco vzadu, skoro na prachu. Tý vole, věčnosti dopisů v jámě bez vody, která je nesmysl-studna, nesmysl, hloupost. Čtu rychle. Dábel je prý, podle vzorce, prý kus žhavého železa, cože, jenom? Kus žhavého železa. A ještě na jednom řádku náčrt rostliny, co produkuje semenní podfuk. To je hrozná konina. Viděl jsem ho, viděl! Viděl. Mám pocit, že mě opadávání vlasů rozhodně nemíjí, že mě blýská. Třetí dopis je rozmluva šlechtičny o neužitečnostech vzorců, vzorem pro mladé dámy, které jsou svět, protože pro něj jsou zosobněny a protože on svět roste, on, svět, roste. Mám pocit, že všechno je špatně.

Olízalým prstem hrabe se pro prach na konci jámičky, který dopis nechceš číst, ten minulý. Odplivl jsem si. Když se ve čtvrtěk dostaneš do jámy, kde budou dopisy, říkal Satan. Tak ta děvka nás chce do pekla všecky. No a já zítra budu bez hlavy škrcen a pálen. Ámen, dva, tři. A co pak způsobí, až dopálí Moravu? Udělá černou díru do země a planetu vysaje obří klíště, jako ústřici na širém moři. To je ještě docela v pořádku. Pak se bude prát s mým bráchou, jo. Brácha mě tu nenechá, vezme balon, kopačkem tě, sviňo, do rypáku. Olíznu z prstu další prach. Je to starý zákon, furt ta stejná paštika. Eliáši, Eliáši, zkouším staré známé, ten Satan, děvka, podrazák, kámo, prozvoň mě aspoň, když jsem tak sám, zajíček v své jamce, důlku po očičku bys hodil holčičkou. Ty ses tak změnil! Změnil, to ano, no ano. Vod tý doby, co sem žral váš písek a ohně, vaši manu pekelnou, sem radši cuknul a žeru z ruky jako psíček hafáček. Vo pět minits pozděj mi docvaklo, že to byla Satanova zkouška, v které sem prohrál – nevrmajnd, mám času dost. A stejně je to jedno. On ví, že ho chci podrazit, a já mám štěstí, že divadlo jako svět pobitý prkny křížů, pobitý armádou křížů do mrtě posledního muže, je rýltajmová věc, kde máš šanci stejnou jako živly a noc. I tvé mastnotratné sestřenice z vět a větviček, zvané větý (větvíčky), mají tu samou šanci jako ty. Znovu vstanu na kolena a z kolen mi rostou nohy a až vyraší duše do půli těla, obroste masem do výše a já jsem venku ze studny. Teď uteču ze dvora domu a půjdu dokončit své dílo. Ještě furt vím, kde parkuje auto se svatým benzínem. Víím, jak se škrtá sirkou přes kaluže, mám sílu, která umí se vypořádat. Už se mi vrací pružný pohyb do čelistí

a svalů kolem, vyprávění má grády, které nepadají z mostu. Půjdu. Jdu. Nohama jak z medu měděnými se vleču a skáču jako robotox, s dlouhou nohou za sebou. Je to jen past, jež může být překonána, jako nítše, ten chudák, ta lemra, blbá nicka – narostla mi malá žluva z viskózní plazmy, těsně pod játrem: To je žluva vyprávění kamaráde pohádková žluva přehnaná Tu má jen vyvolenej Honza s buchtama A já sem Honza s buchtama Já vymrdal buchet Já jdu a jdu a už jsem z brány ven Já burácím Já hromuju na předměstí A vidím jak naproti na činžáku hořejí babičky do prázdna a říkám si kurva že ten plamen je tak horký a dlouhý to je bude bolet Týdny a týdny přinejmenším dva Ale nemám čas je zdržet jenom foukám a zkouším a ejhle! beránku! jdu! si! pro! tebe! já je uhasil, uhasil! A už je mrdám, mrdám je ve stylu dívky páně, to znamená, že je zavěsím z balkonu a pak jedu jako balonek s heliem (piští). To všecko dělám pro dobro, vy zasraný svině, věřte nevěřte. Nemám na to čas. Po stopě mi půjde můj bratr sto-pař, ta nemá tvář s taškou bledého soucitu. Voběma de vo vohnivou vodu. Je na parkovišti v zadním kufru, V UHERSKÉM HRADIŠTI U STADIONU, tak jak to stojí na ceduli.

Bratr. V Uherském Hradišti žijí snobi, tedy jsou částečně rezistentní vůči ohni. Čemusi uvěřili, a tak mají sílu. Ovšem když je oheň přece jen dostihne, vypálí je do takového stupně uhlí, že ani svatí už nic nespraví. A přesto je v tom městě klid. Když jsem ujížděl autem ze zpackané poslední akce, vleklo mě to tam skoro samo. I proto, že v Kunovicích má Ďábel velké sídlo, tam, kde se na nádraží scházel s mým bratrem? Nevím. Teď, jak čas běží, unikají mi motivace. Jsem jakoby něčím spoutaný. Myslím, že v nitro mé byl již vsazen jed a nyní se pomalu rozpíná, sám a v klidu. Stihnu to do Hradiště, to ano, možná později než bratr, ale to teď nehraje roli. Roli ovšem hraje to, jak vzdálení jsme finále, a tomu jsme přece jen daleko. Nemůžu obstát. Ztratil jsem staré noty... Volal jsem otci, neví o nich. Se mnou ještě mluví, ale hlas má zlomený. Tati, šeptal jsem skoro do ticha, promiň přece, tak přece promiň. Že doma už všichni spí, říkal: doma už všichni spí. Těch not mu bylo líto. A já věděl, že mu jich bude líto, ani jsem ho nechtěl obtěžovat – kdyby nešlo do tuhého. Žasnul, jak jsem se náhle zjednodušil. Tvrdil jsem mu: je to jen na chvílku, hlas mi ani nezakolísal, ale co já vím, jen tuším, že jed bude účinkovat. **Je jisté místo těsně před Hradištěm, kde se větví cesty, kde se lámou čáry na silnici,**

a tam pocítíš jistý tlak. Je to poslední odbočka před svatým místem. Tlak. To jsou ty stěny, které jsem popisovat nechtěl, chtěl jsem se jim vyhnout, nemusel zanechat žádný otisk, dotek, svůj znak. Měl jsem stěny. Myslel jsem, že na stará kolena budu uvolněnou rukou malovat obrazy, ale ne já, to můj bratr je umělec a žádný z nás stejně nemá stará kolena, nebude mít, jsme bratři z jedné tykve. Je umělec, já jsem spíše demiurg, provádím svou práci i pod záštitou chirurgie, i zedníkem jsem byl. Kdybych si někdy osvojił troufání, pak bych si troufnul říct, že nyní nejsem ničím. Ale raději naberu zpět svou sílu. Pamatuju si ten moment, příjezd, zpět, domů, do toho z domů, které jsem musel – pozměnit. Zaschlé, zalomené stěrače, sotva by ze skla světlo setřely. Byl jsem rád, že nesetřely. Bylo tak jasné! Mohl jsem ho číst. Podvečer. Čekala mě noc ve staré chatě, noc ve vinohradu, čural jsem v noci dolů ze svahu, po hlíně, z které roste víno. Byly to prázdné řádky. Nemohl jsem mezi ně nic vepsat. Spal jsem pod károvanou dekou a na kárované dece, kolem mě mucholapky a vůně starých jablek, která ale nebyla (už dávno) k nalezení. Stálo tam křeslo a staré, žluté noviny, krb a sirky a svícen a utěrky a pár skleniček na víno. Druhý den jsem sekyrou zabil souseda, byla to první pomoc, kterou jsem v kraji vykonal. Ten muž měl pro mě tolik radosti, šťasten, že poznává vnuka mého dědy. Vyprávěli jsme si jako přátelé. Takoví, co si sice nikdy nerozuměli, ale něco k sobě cítili, něco až milostného. A pak je odloučil čas! A teď jako bych já, dávný přítel, byl opět tady. Venku šuměla tráva. Ještě dopoledne jsem v ní spal, pak přijel se sekačkou a ve vozíku za autem měl bedny kdoví na co. Večer,

ještě než zapadlo slunce, jsem mu zatnul sekeru do čela (mlčky mě o to prosil) a bděl jsem vedle něj, než byla úplná tma – abych sklídl tu paseku a otřel otisky prstů. Nad chatou, mnohem větší, častěji uklízenou, a přesto zašlou, zvrásnělou jako kůže na jeho penisu, který jsem si musel se zájmem prohlédnout, když umíral (protože mě o to němě prosil, zpoza už zavřených víček), nad tou chatou se vznášela záře, úporná a nesmyslně silná, vzpínala se k nebi a volala a zpívala o tom, co se právě přihodilo v městě Betlémě. Bylo to kousek za Strážnicí, vytáhl jsem první kanystr a spálil pár metrů země na uhel. Tenkrát to ještě šlo, všechno bylo snadné, spálil jsem celou tu září, raz dva, raz dva. Shořela kaplička s pannou Marií, kroutila se jako v amoku a já ji za to musel milovat. Tu scénu jsem viděl hranou loutkami. Jak se pomalu míhají kolem chaty, ospalé opilé odrazy zespodu měsíce a někde něco zakrývá červená folie, je průsvitná a ve světle žárovek září, ale nezhne. Tak to bylo na začátku, držel jsem ho za ruku a zpíval převážně židovská slova, která jsem znal jen z románů. Naštěstí v tom nebyla krása. Ani svinutá jako úhoř, ani sešroubovaná pod umyvadlem jako vývod odpadů, ani sladká jako cukr, ani mohutná jako hrud' pěvce, ani taková jako linoleum. Pak – o nějaké, různé momenty později – se větví cesta před Hradištěm, jedeš schovat ty kanystry a víš, že nejhůř dopadla Břeclav, která připomíná stře-dověk. (Tak, jak si ho alespoň zběžně, po cestě pro brokolici a pesto, může představit kluk z města, jehož rodina má ráda těstoviny.) Břeclav hořela jako zasažená infekcí. Břeclav pukala a stříkala až do dáli a v Hodoníně se lidé báli a brali se na poslední chvíli

za muže a za ženy a brali si život a životy vůbec, navzájem, a trafiky na rozích se staly střelnicemi, ovšem bez nábojů, beze zbraní, bez hlídek, bez armády, bez budíčku s trumpetou, jen tak. Střelnicemi na grafu, na diagramu, na nákresu cesty mezi pojmem A a devítkou, která byla obzvláště důležitá. V Hradišti bylo všem jedno, že hoří Břeclav, že hoří Dubňany, že v Bzenci je tolik a tolik červů (číslo), že dokonce Uherský Ostroh je plný mrtvých duší, i bez návštěvy. Ó, Jeruzaléme. V Hradišti, tom svatém městě, se sodomité a gomoranti na rozích radili o tom, co večer vyvádět a na kterém náměstí. I já, když jsem zaparkoval, jsem spěchal do Prostřední ulice koupit si bagetu nebo gyros nebo párek nebo cheesburger s česnekovým dresingem a vypít si pivo mezi automaty, kde je káva zdarma. Vzal jsem s sebou jedinou, jednu jedinou sirku. To pro případ, že by –

Tak si to dupu ulicema města, co zrodilo kdysi maj persn, mí majself, no votafak: jsem jako mechano-
trofitázor, mechnotrofna, ukrutně dupu svejma vobr
nohama, prostě běžím nejstarší a největší platanovou
alejí, kde zřejmě sám Pláton kdysi pičo mudroval,
a z toho věz, ty dobrej, že jsem ve Strážnici, u sta-
dionu, kde jednou ročně kultura lidového pravěku
kartáčuje duše turistů na praký, na cucek. Mám
naspěch, ale ještě si musím užít s něčím tady okolo,
jako je bedna od whisky a fotbalový stadion, kde si
zřejmě podám pár hajzlíků, co mi z dětství odváděli
nepěknou paseku. Už jenom to, jak na ně budu hledět
zpoza zábradlí, aby se jim uzlovalo střevo, jako by
páchali někdy v minulosti, což každý páchal, já vím,
že každý páchal – ty krutoptáku, každý páchal. No
to je dobře, že to vím, jen se okem podívám a kdosi
vidí, co já mu ukazuju, okem vidí, co je v něm. No
to je dar. Že bych to chytnul ze zdi studené a podla-
hy spocené, ve studni, která byla spíše jámou, a co
vlastně dělala u nás na zahradě, kde odjakživa byl
nevkusný altán a hrátky na šlechetné? No co tam
vlastně dělala studna plná dopisů od Satana? A tak
si otevřu o pauze kukuřici z plechovky. V klidu,
v pohodě si ho vyhoním, mám v mobilu hafo porna.
A šup, jedu dál, ty klučinové na hřišti mají záchvaty
křečí, neumřou, ale budou v šoku: to je veřejný vzkaz

pro rodiče. Ty vole, napadne mě se tou plechovkou
říznout, tak se říznu a lížu se krví. No paráda. Puđu
přes park do Vnorov, rozhodnu se, a tam budu kázat
pravdu (lež). Ještě se proběhnu náměstím a rozkopu
hospody, rozpraším je robotickýma nohama, kterých
teď mám pár – na nohách. Mám tak osm metrů bez
přehánění, budím strach už jenom, když se na roh
ulic projektuje můj stín. Mně to je jedno, že nemám
srdce, vzali mně ho, když jsem byl malý – hi hi. Tak
beru do pravé ruky sochu Masaryka a do levé něja-
kou bábu, co jde kolem, a mrdnu s tím do křoví, ať
si tam řeknou, co potřebujou, ať si to řeknou pěkně
o demokracii, ať si pěkně poví, jak to bylo, když byla
mladá a nosily se nylonky, jak to bylo, když máslo
bylo ještě kurva z mléka a mléko bylo ještě kurva
z krávy a kráva byla zřejmě z prdele boží. Ta pravda
je jako cígo, co sem si típnul vedle bradavky, abych
věděl, jaké to je, vůbec něco cítit. To mi bylo pěkně
prosím třináct. A vůbec ti nevadí, že je to klišé, já
vím, že ti to nevadí, protože třináct je holt třináct
a pátek a ještě k tomu! Ještě k tomu, že? Panečku.
Debile. Su z křesťanské rodiny. Vládla ruka dobrého
pána. Nikdo si nic nikam netípal. Akorát v sobotu
se muselo vysávat. Tak sem vysával. A víš, co udělá
péro, když ho strčíš do vysavače? Nevíš. Tak to zkus.
Já du do Vnorov, kázat. Pantáto církevní kamaráde,
za tvou historii ti řeknu, co je pažitka. Víš, co je
pažitka? To je, že umřeš a že teď se nebojíš akorát
proto, že si debil. Všichni ste debili. Jinak byste se
báli jak ámen dva před Satanem, a to k nám ještě
stojí zády. Víš, co vím? Podá si mě nejvíc. Ale taky
to kurva odskáče a je mi asi tak nula nula jedno, co
se pak stane s historií. To je ta věc, kterou ti řeknu

bez ironie, ale jen mezi náma dvěma: že mě je to putna, protože já tohle nést nebudu, už ne, rytíři, nebudu, piki piki na srdce. Já nejsem okurka v láku, aby si mě parciální zájmy lidské stopy přikusovaly k hořčici lidských sraček. Já nejsem křesťanská jednohubka ani moravský vrabec. Já nejsu šuhaj hezký (všichni ste). To je subjekt morálie, madafaka.

Ti, co píšou ví, kdo je Satan !!

Vidíš, jak sem proniká? Ve čtvrtek ráno se akorát vzbudíš, blbý pocit a snídane. Já mám rád toasty z jednoduchých ingrediencí, šunka a eidam, dvakrát plátek nahoře a proložíš si máslem. Smažíš v toašovači, zdravě nezdravě, a dáš si to s kečupem, kávou a džus, jestli máš. To sníš, a pak tě v nejhorším můžou odvést na popravu, což se má stát v pátek, pořád je to všechno – tak krátké. Tak se zklidním. Strašně dlouho hledám ponožky a pak teprve projdu domem skrz pokoje a vidíš, je dusno. Proč se, tati, mračíš? Tati? Ruku na rameno bych mu dal, ale cosi ve mně puká jak srdce a nadvakrát, natřikrát. Tati? A proč stojíš zády a díváš se na zavřenou lednici dovnitř, tak nějak dovnitř? Tvá fotka je na dveřích, ale ty se nepodíváš, to mi neříkej, ještě v kuchyni voní kafe, a proč babička vypadá, jako by potřetí umřela a vrátila se zpět? Sedí u stolu a dělá, že dělá svoje věci, které nedělá, žádné nemá. Tati? Proč to všechno? Už

jsem konečně vykonal zlo a teď mě potrestáš tím, že sám budu trpět, jak trpíš? Je to tak? Tati, půjdeš do pokoje a uděláš gesto, rozdupeš si housle a spálíš svou občanku, budeš nahý tančit na slunci, které tam nesvítí, není to jaro, jako každý roční v období, jestli je to jaro. Tati? Tak sem možná řekl pár historek, je to metafora, ne, co? Není? V novinách jsou fotky hořících dětí na nádraží v Břeclavi, těch dobrých, ano, těch, co fakt chtěly s rodičema do Vídně, do galerie a na trhy, těch fakt dobrých, žádný debil z Hodonína, z činžáku. Jenom ti fakt dobří a o něco jim šlo, teď hoří (hořeli včera, když byla uzávěrka novin, teď jsou mrtví, jejich duše bardó, bodaj by, co s nima), tak? Máš v očích vztek, který tě bolí slzama, kape ti do kafe, sis tam, tati, zapomněl dát smetanu (billa). Tati, zaspívám ti Velvet Underground a pak už mě můžeš nikdy nemilovat, jen počkej na ten moment. If you close the door, the night could last forever, leave the sunshine out and say hello to never, all the people are dancing and they're having such fun, I wish it could happen to me, but if you close the door, I'd never have to see the day again, přestaň, eh, prosímtě, přestaň. Tak odteď už se nemáme rádi? To se rači poplácám do kolen, ale už přicházejí, jsou dva a ani nepozdraví, spoutají mě a proces je mnohem, mnohem rychlejší, než se Němci snažili namluvit. Táta mě, jako by třeba montoval sekačku, váže skalku a záda k ní. I'd never have to see the day again. Táto, chceš být jeden z nich, se svým dobrým srdcem, že nebudeš vědět ani piču o tom, kdo je sejtn, the devl, diablo, kuchna, co tě vykuchá, až na tvém lůžku posledním kápo rituální nestihne ukápnout omastek posledního mazance? No asi nechceš.

Hele, borci, já jen chtěl znát pravdu, zkusím na ně z triku starého, no já chtěl jen vědět, jak to všechno je, to zkurvo mefisto, to svinstvo mefisto, na mě boudu ušilo, vono, vonó! Zkousím na ně kulturní referenda, kámo, jakože sem jenom kus mistra bez markéty, kus másla/makety: na slunci nevytesáš. Ale jejich srdce byla jako z kamene. **Takovýhle poslední fóry mi běží hlavou a já dupu, dupu a brzo někoho rozdupu, byl čtvrtek, dnes je pátek!** Teď je šero a já chci spát u cesty, protože je slabo a vánky vánky. Není pátek, nechci, aby byl, mohlo by se umřít. Volám po bratrovi a z vybitého mobilu se kouřím do dále. Zapaluju zapalovačem, zdarma-zapalovačem, kusy trávy cestou, kterou jsem šel a na ní ležím. Jako že se teda zklidním a možná ještě řeknu víc, i když se to prej nemá, no nemá a co? Já mám hromadu vzpomínek. Bylo jedno černé místo uprostřed paměti, kde se setkali s holkama, co se měli rádi, spíš já je měl rád a některé porád, tudíž pomiloval. Povím vám ale o své sestře, ať už byla, nebo nebyla. Byla to ta nejkřehčí bytost ve vesmíru, jako slupka od kindrvejce, hnědá a bílá. Nosila s sebou v předpažených pažích motýlí hnát, ve velké kouli plastu a bublin. Věděla všechno o bratrovi a mně a rodičům animuk. Spávala v pelíšku z vůně. A to jsem nedovedl zakreslit, jak plyšáky zvala do krajin! Moje sestra předpovídala a uměla varovat. Když byla menší, se zlomenou rukou čarovala kouzla, ale pak jí odumřela a nasadili jí okluzor na široké kulaté brýle, jako špeha. Díval se jí dovnitř oka skrz: do mozku. Byl to střípek mozaiky, který konspirátoři nutně museli mít. Zahnal jsem je plácačkou. Plác, plác, rozmázl jsem je o lednici, a když bylo všechno od masa,

drhnul jsem to sádlem a kartáčem, sádlo zamázlo stopy do zdi a nebylo jasno. Né. Když jsem se po této akci zvážil, byl jsem o něco málo těžší. Moje sestra stála na dvorku, kde se sirky dívaly na seno a jak ho podpálily. Říkal jsem jí. To duchové, nic neřkla. Moje sestra byla kus přírody, nikdy nezanevřela na bratra, měla otevřené dveře. Moje sestra byla kus přírody. Něco jako králíčí vemeno nebo polní mina a nesla sebou motýlí hnátu, byla kamarádkou pavouka a jediným pohybem uměla vyjádřit strach. V její podobě jsem poprvé uviděl kamennou tvář. Dementům jsem povídal, že byla jediná, ke komu jsem něco cítil. Moje sestra byla kus přírody. Moje sestra byla nesnesitelná věta. Nevěřila na ámen na konci, byla lkajícím a plačícím údolím v této krvavé panně. Moje sestra nakreslila tuto historku tak hezky a jednoduše, tady jsi ty, který stříká všude kolem (energie), a tady je bráška, nitka namotaná na motouz, tady je mamka, složitá, a taťka plakaje a lkaje. Tady je země, která hoří a udělali to duchové, od Břeclavi po Znojmo. Tady je celý svět, který jde po vás, tady je Satan, kterého ti bráška nabídl a ty ses s ním zle porval. Tady je, jak jde po vás, tady po vás jde svět, tady je ta slepá ulička, v které to skončí, a tady je velký otazník ve tvaru koně, což je samotný závěr. Stoupající harmonická jatka, přenos na základnu. **Vstanu ze země a jdu dál.** Šel jsem kurva vypálit Vnorovám do čela občanů víru, znak. Tříštívá zrcadla? Ready. Mokrý prostěradla? Ready. Mastné pomazání? Ready. Vzal jsem si na to čisté spodní prádlo. Po výskoku ze studny, na mechanoháč vysoko, dosáhl na okno a bral sis z domu, cos chtěl (s). Z lednice paštiku a máslo a šunku, šunku

a toaleták a ručník a batohy, prachy, bibli, dopisy s hajzlem pekla a fotky dětství a rodiny a věci a ještě pár pičovinek a tříštívá zrcadla, mokrá prostěradla, teplá obinadla. Na rozdíl od bratra jsem netrpěl představou, že jsem pro něco úkol, netrpěl jsem, miloval jsem to tryskající video, co mě neslo na proudech snímků, miloval jsem, že mezi každým mžikem mého vědomí a dalším mžikem mého vědomí bylo krátké pole nevědomí, dvacet pět mžiků vědomí za vteřinu a dvacet čtyři malých mužíků nevědomí mezi nimi. To jsem miloval. Brácha se ale trápil vytčeným bodem cíle, kde jeho osud naplnil osudy směřů jako merkur, jako kusy kovu, což jsem mu mnohdy napovídal, jistě. Ó, to teplo, to teplo, to teplo, jež je energií, jež je pohybem a jen světlem, zároveň. Na chvíli jsem byl svobodný od sejtna, byla to halogenní pohádka, na kterou jsi měl suspik, suspik na duši, nemohlo tě to zasáhnout, jak by mohlo! Pamatuj si tu o tom, že vůbec něco je, ty knírku. Podstatou tvé hry je sport, podstatou hry bratra je šachovnice a tvá sestra jediná vyšla z jazyka, ta hru zbavila soudnosti. Vaše soudnosti. Tvé námitky. To všechno dovedla zbavit na hranicích a zmizet s kufrem takříkajíc za zenitem podlahy (země). Jestli byla, tak byla mrtvá, o čemž, to zas vím, i ve střízlivosti svojí nulové, o čemž hovno vím a vědět budu, to bych si plivil, kdybych řekl víc než hovno o smrti. S usilovností tobě vlastní koupil jsem si na míru jednoduchost. Jmenovala se vyprávění, Izolátor 2: Míra neklidu –

Izolátor Dvě, míra přetlaku

Bratr. Míra přetlaku má dvě kategorie a jednu jednotku. Z toho jasně vyplývá, že kategorie na světě vítězí dva jedna, i kdybys měl sebesilnější, sebelépe ozbrojené jednotky. Znal jsem jednoho prezidenta, který měl; ale nedopadlo to jinak, než mohlo. Tyto kategorie vládnou nad světem podobným způsobem, jako přečnává žebřík nad střechem, když se chystáš vyšplhat z jakéhokoliv důvodu ke komínu. Něco o to vím, na samém vrcholu jsem měl dvanáct map a sedm kolekcí not, vše pečlivě prokreslené, většina tuší. Z toho vyplývalo jedině: mohl jsem konečně mluvit obvykleji, běžněji, nakreslil jsem tak hustou síť pojmů, že jsem získal něco jako nový přehled, systém upoutání oka na laso. A oko, jak známo, bere. V sérii lidských systémů byl prostě jeden jasně rozpoznatelný, který především k ničemu neodkazoval. Hurá. Byla tu knihovna, o kterou se dalo opřít. Nemusel ses bát Satana s něčím v zádech. Dokud ho

nepotkáš, právě v knihovně, tři, dva, jedna, teď. A Satan. Víš, zavřu tě do horké termosky. Ale nepřestaneme si povídat. Budu na tebe mluvit zvenku a ty se na mě budeš dívat zevnitř, skrze průzory. Tak podívej, hodně jsi toho o mně namluvil. To je v pořádku. Jen bych si tě rád vyzkoušel, ať vím, co dál, až přijde na činy. To, co se tady děje – to já znám. Vytváříš realitu. Nemám s tím problém. Ale myslím si, že neustojíš, co tě ještě čeká, to ostatní, zbytek. Cítil jsi někdy můj dech? Špatná otázka. Ty ani nevíš, kdo jsi. Jeden z vás má sklony k vyšší lyrice a druhý háže kamením. A na malou chvíli se vždycky něco zdá. Tak pozor. Propůjčují své plameny *každému*. Ty – ani ty – nejsi výjimečný. Ani tvé lány, ani tvá vůle. I svůj jazyk jsem propůjčil kdekomu. Je *ohnivý*. Ó, haha. A teď znovu pozor. Ty nezemřeš. To je mi překvapení, co? Čeká tě něco horšího. Nevěř všemu, co se povídá. **Pojďme si srovnat fakta, upsal ses Dáblu a chtěl jsi zničit svět, ať už pod slovem svět rozumíš cokoliv a ať už jsi pro to měl jakkoliv ctnostné záminky, jsi chorý, nemocný.** To, co tě z mé strany čeká, je léčba. Léčba. Něco jako náprava. Nehodlám zajít samozřejmě úplně do krajnosti, daleko – nejdál. Budeš celou situaci regulovat mírou svého křiku. Příteli, jsi nemocný *zmatením*. Já jsem Satan. Já přináším světlo. Měl bych pro tebe malý lék, zúží tvé vědomí a budeš se lépe soustředit. Pojď, odstup od regálu s knihami. Mohu učinit, abys odstoupil, ale nenuť mě to udělat. Ty. Ani tvá odvaha a zarputilost není výjimečná. Ještě jsi nepochopil, že můžu ukončit svět v kterýkoliv moment a nedělám to jen proto, že to nedělám, ani nemusím nechtít. Ovšem nikdy nevíš, kdy si dělám legraci.

Dobře. Ty neodstoupíš od knihovny. Tak já uchopím tvé ledové ruce a zavedu je na taková místa na mém horkém těle, jaká jsi ještě nepoznal. Podívej, to je má hrud'. Je silná, je horká a tobě se začínají tavit oči. Podívej, to je můj zadek. A tohle je Ďáblův pigment: ten absorbuje všechno světlo. Chceš jej a nedostaneš, shoříš s knihami. Ty jsi chtěl zbavit svět zla, alespoň ze svého pohledu, i když bys to nikdy nepřiznal, tvé pojmy jsou jinak stavěné. Ty jsi chtěl zbavit svět zla a přizval sis na to Ďábla. Ty jsi debil. Jsi debil. Jsi sople z nosa, jsi hnojová voda, ty blbečku, blbe. Už ho z hlavy nedostaneš, i když je jen takhle maličký. Teď se budeš akorát modlit a utíkat, utíkat a ještě se snažit si všechno v hlavě srovnat. Holt je to tvůj problém a nikdo ti nepomůže. Ty jsi zničil svět akorát sobě, tobě hoří Morava, zrůdo, tobě kape.

Víš, zavřu tě do horké termosky. S trochou vlhka je naděje, že vznikne nový život. Po tisíci letech se rozdělíš na struktury a ty se mezi sebou už nějak zabaví. Do té doby budeš jako zavázaný plastový sáček, *čirá nuda*. Nikdy nebudeš schopný říct, kdo je Ďábel. Můžeš pečlivě obkreslit tu část světa, která Ďábel není, a říct: Satan je někde tam venku. A pak nebudeš moct usnout, bude tě svědit předloktí, vzpome-neš si na pár věcí z dětství, ráno budeš nesvůj a na internetu budeš hledat návody na něco, na cokoliv, informace o čemkoliv, musí být něco, co něčemu pomůže, je třeba jen určit, co je co. No, hodně štěstí. Budeš svědivý dalších patnáct let, pak tě nechám vydechnout, třeba po šesti letech terapie. Půjdeš s radostí ven, už jsi zdravý, už máš život ve svých rukou, budeš dokonce jaksi schopný se stavět ke své

minulosti. Budeš schopný třeba psát o Satanovi, vymezit svůj vztah k náboženství, budeš se tvářit střízlivě. *Já přece nemohu přesně pojmenovat, co je duše*, ale v jádru si budeš myslet, že to víš, že už jsi na svět kápnul, že jsi celek, že máš jistou integritu a víš natolik dobře, co je zlo, že se mu vyhneš, ano, je i v tobě a jsi schopný to přiznat, ale rozhodně mu nepřiřkneš vítězství, a tak je to správně, a proto, chudáčku, jsem ti říkal, že neumřeš, a čekaj tě jiný věci, čeká tě peklo, kurva, pomazlení. Ke mně se neupneš. Běž hledat svého otce, zlo vládne a ty to víš, pusť si metal: mentál, inteligence ti nepomůže, máš příliš přesné mapy, víš přesně, kde vládne zlo, pochťij ho svatou vodou, ten park zla, ten hořící keř, máš ale smůlu, bitva proběhla na začátku a bůh ji prohrál. Jestli je to všechno pravda, to je jedno, mně stačí, když se trápíš tím, že si to myslíš, ámen, zdravím tě, Satan, tvůj kámen na duši, buhehé, nic si nedělej z mé primitivity, jsem rád, že tě vytáčí, loučím se. Dej si fruko. Je to krabíčka plná naprdě-ného vzduchu. Čekal jsi snad krev z dětské rakoviny? Jeptiščí krámy? Ne, je to prostě jen zkyslej lák z vokurků a drobků z buchty.

Živíš se z nás, ty hajzle, jsme ti dobrá výplata, mezda, ty vydáváci – ty, ty si piča, ne já, podceňuješ mě? Já ti prostě normálně férově rozbiju hubu. Úplně zapomínáš na skutečnost člověčiny. Já nejsem, jak se zdá, já vím, že tebe nelze zničit a zmarasit, já ti jenom rád podrazím nohy a napráskám ti na záda mokrou utěrkou, setřu tě a vstávej (budík). Co si myslíš? Že člověk je malá věc? My máme hudbu, svačiny do školy, války, marmelády, špinavé spodní prádlo, máme jiná lůžka pod nehty na nohách, jiná lůžka pod nehty na rukách, jiná lůžka svatební a máme taky karimatky, máme formule jedna, máme exhibice, tradice i nepochopení, máme matematiku, pocity mrazení, zeleninu, máme kategorie, máme schopnosti, máme pistole, máme i ty igelitové sáčky a víš co? Máme pro tebe jméno, máme pro tebe klidně i číslo, můžeme tě zavřít do zavařovačky a poslat po proudu, zlý Mojžíš, zlý, možná tě najde nějaký pes a vychová tě psí rodina a možná tě tak pokouše, že z tebe to pokoušení vykouše. Ty si myslíš, že jsi nestvořená síla, sám ale nevíš, dost dobře nevíš, kdo jsi, jen se tím míň trápíš, to je ale tvoje lávka přes chybu, která je příliš vratká, to je tvůj kámen mudrců, který ti urazí hlavu, to je tvoje žatva, Satane. Má míra utrpení, pro kterou jsem si dobrovolně stoupnul do řady s ešusem a hliníkovou lžičkou, má suma zkušeností,

všechny špatně pochopené sociální situace, přesně to tě nakonec porazí. Já vyprávím, Satane, ty muško, já tě nechávám bzučet, zatímco ty kladeš jed do larev zárodků. Ty jsi kukaččí bažant, ty jsi špatný poslední řádek, ty jsi amatérská disonance, jsi falešný konec nekonečné řady. Tvým hájemstvím je unreál a zapomínáš, že člověk vlastní reál i unreál. Nakonec tě prodám se slevou.

Část druhá, skutečnosti kolem sestry, strašlivé vyprávění

Byly to dny letních jítek na večerní fotbal. Jedenáct, dvanáct, třináct, čtrnáct patnáct roků. Paní od kamaráda, maminka, namaže na tácek svačiny pro hodně hochů. Satánkův hlásek je nezřetelný, je dost času na věci. Už jsi zapomněl. Ano: tak, že běžný život šlape, máš kamarády, z mokré čtvrti

neřku-li, a jdeš si pro zkušenost. Holka, co je holka jenom zlatá, nemáš ji. Tvůj táta mámo dobře vaří dobře žije, máma inspirace. Nemusíš nic, jen dýchat vzduch, který je venku. Venku. Chodit ven. Jaké bylo dětství? No takové, že právě skončilo. Když si jdeš v patnácti pro občanku, je to jen o kousek pozděj než první polibek, který se završil, dospělost. Růžky vystrčila. Tak co ti chybí? Nic ti nechybí a zapomnění, že v raném dětství chodil Satan v masce batmana a strkal ti hlavu tak blízko zadku, že se nedalo dýchat. Hry se vrství, dost temných uliček, kde opatrně ustupuješ stranou, než ustrlíš někomu hlavu, než najdeš klíč, enter (space). **Je však štěstí jen negativní, stínovou nepřítomností jindy přítomného zla (obecně)?** Možná se vzdaluješ jako vypuštěný balonek nad pole louky, možná se vzdaluješ, ve vedlejší pokoji žije sestra, má menší prsty než ty a menší oči. Má taky menší mozek a větší zážitky: je o krok dál ve skryté vnitřní hysterii. Děda je v ústraní u gramofonové desky, s knihou u knihy, s deskou u vína, s televizí u televize, s vínem a knihou u návštěvy, u stolu, s návštěvou, je daleko, je součástí pomínulého dětství. Zdá se, že si zvolil ústraní sám, všichni ti dali pokoj, ve škole se snažíš, no ne? Nesnažíš? Ale jo, celkem jo. Všichni ti dali pokoj, co? Vydechni si. Brzo půjdeš do pekla. Tvá sestra nosí v labyrintu myš, ta myš je budoucnost, vybrala si blbě, blběéé, há há, ta myška chcipla jako papír v ohni, kdo po ní zůstal? Vítr ho rozfoukal. Kdo snědl vítr? My všichni tam byli. Kdo tahá babku? Řepa. Tolik srandy si užíváš. Na co by tě taky ten Satan mohl nachytat. Nejdřív ti na zádech musí vyrůst výrůstky, aby tě za ně někdo mohl chytat

a mačkat z nich mléko, co chutná lahodně u krbu, na fotkách na webu (katalog). Když z toho vylezeš, spustí se jemné chvíle dívčí – a máš v rukou míč na basket, košíkovou a jisté cíle, umění a chvíle. A tomu se říká život ve zkratce. Pak přijde Satan: piš o tom, piš o tom, jak to bylo dřív. Tak se pomalu loudil. Jdeš s myši na ruce, je to myš tvojí sestry, má dvě tlačítka a chceš zahrnout za roh, abys střelil do živého sci-fi. Bum prásk. A proč jsou na nebi šedé útvary, které ti přijdou jako spící bůh? Proč máš v noci strach, že tě někdo zabije na nádraží, chodíš po špičkách do pokoje rodičů, abys mohl obrátit stránku... Když ti bylo: čtyři, ani jsi nevěděl, že sestra existuje, možná taky neexistovala, ještě, těžko říct, z pozice běhu po ulicích, po zoufalém násilí. Stejně vzpomínáme bez opodstatnění, situace se odehrála úplně jinak, když bylo sestře čtyři, byl jsi prolézačka, která ji shodila na zem, a smál ses její ruce, podívej, jak není zlomená, podívej, jak není. Smál ses jí celý život. Je to jako jít natrhat pažitku před nedělním obědem, ať je čerstvá do polévky, jdeš po dvoře, kličkuješ po betonovém chodníčku, ať nejdeš v papučích po hlíně, jdeš kolem uschlé třešně, letního bytu, garáže a opuštěné vany, jdeš kolem keřů a stromů, jdeš nakonec i hlínou a sehneš se k pažitce, odložíš zbytečné zahradnické nůžky a trháš a trháš a trháš a pak to zaliješ horkou mastnou polévkou a spolykáš to, umřelo v tom kuře, umřela v tom kráva, je to chlupatá věc, jak máslo hladí po ptáku chvění. Je to podobné. Utrheš list své sestry z bloku, do pokoje nastěhuješ cizí bytost, která se tváří jako objekt (sestra). Daruješ jí život považováním za skutečnou, máš-li chuť. Můžeš taky ignorovat její stínový pohyb

v čase stínů (čas). Neprší. Pak máš třeba dvanáct minut na vysvětlování zavírání do klecí, obecně. Zhřešíš, důvod by se našel a ty jsi ho našel. Klapka, stříh, Dábel se vrátit musí. Byly to dny odchodů z domu, kdykoliv za tebou zaklaply dveře, a mohl sis kapesník usmrkat a takys mohl stavět poezii z prověřených kvádrů a takys to dělal. O'Brien se tě na mnohé ptá... S holkou už se líbal, kalhotky už jí sundal, bylo to... A večere. Chceš opravdu říct, že tohle všecko ti běží hlavou? Když utíkáš ze Vnorov do Hradiště, na parkoviště, pro svatý oheň nesvatého bratra. Za sestru! A to sis tak možná, když jsi páčil první noviny na nádraží v Petrově, do koše šup, hoří ti dům, kterýpak strýček, zrovna spí v posteli, kterýpak dandy schytá vrávoraje operaci apokalypsu po cestě domů? Prvního dne uhořeli tři lidi, bylo to slabší, než se všeobecně čekalo, ámen dva, pan farář měl moc hezké kázání, chystal se pohřeb, a pak jsi přišel na to, že brácha přivezl všechn ten svatý benzin, kurva, brašule, ty květe zla, respektuju tvůj názor, rodný dům půjde jako poslední, respektuju tvé magické schopnosti, jasně, amorfní pičovinky a všechno se vznáší ve vinohradech, to беру, ale nech mě taky škrtnout, ať vypálíme železářny, vypálíme Hutník, vypálíme Sudoměřice a když hezky foukne, uhoří nám kousek bratru za hranicemi, i když tam mají Slováci dobrou pizzu. A to mají v Břeclavi taky, stejně si schytali největší bolest. Žádné pravidla. V Hodoníně šlehal plamen celou ulic a aniž by bolel, skleněný, jen tuhl a tuhl jako mráz v žilách. Začaly se zpomalovat večerní zprávy. That was the day. Co jste dělal včera v rozmezí sedmnáct nula nula až cca dvě hodiny ráno? Hrál jsem

se svou sestrou pasiáns. Myslíte svou stínovou sestru? Nebo tu, kterou jste uklidili bokem? Ano, myslím to tak, pane plukovníku policajte. Ale vy to těžko můžete vědět, jen vám to tak užbryndlo od pusinky, ukažte, utřu vám to VLASTNÍM bryndáčkem. Můžu vás i nakojit. Moje schopnost ubezpečit, uchláholit lidstvo narůstala dle soukromé předpovědi. Házel jsem s tarotovou kartou z levé ruky jak balonem přes hlavu do pravé. Byla to karta uhlíř, muž, který černým balonkem představ umývá spodinu k vycepování vůle ke složité řeči bratra. Byl jsem slepý? Jen jsem následoval? Mě ale nevedl bratr, mnohem spíš ty černé tečky, které vidí každé děcko, jev, kterému se odborně říká molekuly vzduchu. Jestli teda vůbec. Uhlíř kacíř, co na mechanohách prchá. Bratře, kde jsi, budeš v Hradišti dřív?

Bra Angelico

Kdyby vše bylo jen v ose... Odjížděl jsem z vinohradu, auto bylo nepatrně lehčí, což jsem nemohl cítit, vzhledem k množství vypáleného benzínu, ale věděl jsem to. Naopak jsem nemohl vědět, ale cítil jsem, že příští zastávkou bude benzínka. Míjela trajektorii – malou chvíli jsem jel jen tak, nechal jsem se dost možná unést, nechal jsem se uvést, protože, i když jsem to vlastně nečekal, bylo o čem přemýšlet. Rádio hrálo a hrálo potichu. Zastavil jsem u poslední benzínky před Veselím. Seděla na zemi, schovaná za regálem, tušila, že se něco bude dít. Věděl jsem, že nic, co znám, co umím, by ji neuklidnilo. Náročný úkol. Vrazil jsem jí podpatek do oka, její vlastní podpatek. Pak jsme si konečně mohli nerušeně povídat, zhruba tři hodiny, dveře jsem zablokoval tlačítkem. Našel jsem ho pod pultem, na kterém stála kasa, a taky žvýkačky, kondomy a tácek na drobné mince. Z oka jí stoupal dým. Byla to žena s dětmi, bydlela na sídlišti a ráda chodila k řece. Jak by ne. Byla to moc pěkná řeka, naše řeka, řeka Morava. Podal jsem jí kapesník a taky nějakou vatu, nůžkami na nehty, které měla v kabelce, jsme pomalu odstříhovaly

ty drobné živé nitky, které se jí táhly z oka. Chvilí jsem tam uvnitř hledal něco prstem. Našel jsem skutečnou osobnost a byl jsem za to rád. Schoval jsem ji do krabičky na mléčné zuby, hnědé, původně určené pro drobné šperky, ani ne tak prstýnky, spíše náušnice. Ta žena nosila nehezké a praktické spodní prádlo, ve volném čase ráda četla, kromě Remarquy kdysi i Dostojevského. Něžnou. Raději by pracovala, než aby pobírala podporu, ale nelitovala rozvodu, i když byla sama. Fyzická láska pro ni hrála roli ne nepodstatnou, ale její vztah k ní byl přinejmenším složitý. Sama nevěděla, jak přistupovat ke svému tělu. Když jsem jí strkal její vlastní prsty do krku a složitě vázal ruce k hlavě, měla ve tváři výraz stejným dílem složený ze strachu, uznání, míru a naděje. Bylo to poprvé - ale ne naposled - co jsem se za někoho modlil. A modlil jsem se asi tak: Svátá Marie. Ženský element v přísném řádu, ty nepochopitelná, nikdy neuchopitelná síla přesvědčení. Lámaná nejistota víry, ty objímající, pojímající, konkrétně přistupující, ne temná, ne jemná, ty prostá a jistá, ve svém těžkém omylu, přístup blíž a kaj se nade mnou i nad ní. Jako i nad sebou a svou svatou rodinou, plač nad světem světla, ámen, na benzínce uprostřed noci. Byla to první, ne nejlepší a ani nejhorší modlitba mého roku. A nakonec jsem rád, že Maria přišla, i když poměrně pozdě - nečekal jsem ji vůbec, ani té noci, ani kdy jindy. Přišla ve čtvrtek, jen tak, bez archandělů a troubení nebeských buvolů, akordů, akordeonů (pět milionů tónů). Povídala si se mnou lehce, spatra, zjevně ironická, ostrá, nezastírala, že peklo je mi nakloněno, ale ve svém odporu proti lineárním vývodům byla schopna

nabídnout i konkrétní naději, byť by byla menší než atom per se (01). Jsem jí za to dodnes věčný. Říkala, že se snažím vypadat složitější, než jsem; jako pouhý věrozvěst smrti, jsem jen zrcadlem předchozích marných pokusů o velké drama na malém písku. Dal jsem jí za pravdu, spíše ze slušnosti. Měla charisma, měla můj respekt. Věnoval jsem jí malou digitální obrazovku o třikrát dvanácti znacích, jenž poblikávala v rytmu dušičkových svátků: KOBRA TE ZADUSI POHLEDEM PRIKOVA. Usmála se trpce a udělala nade mnou kříž. Tu ženu, tu první ženu, jsem pohřbil mezi spadané regály s chipsy a modely autíček podle slavných filmů. Z oka jí rostl jeřáb, jenž nakládal zlevněná cédéčka a posunoval je směrem k pásu. Sledoval jsem ten pás, procházel skrze záchody vozíčkářů až k zázemí pro zaměstnance, tam se jeho stopa ztrácela, ale já věděl dobře, kam to všechno vede, do jednoho z bezejmenných podniků, kde se dost možná čepovalo mléko nebo lakovaly nýty. Vyrazil jsem ihned. Pochopitelně, benzínka hořela málo, byl to signál, jedna z prvních odpovědí na mé a bratrovy činy, jež spadaly do kategorie bible. (Která byla psána.) Postupem času mě nejisté a nemnohé stopy dovedly až do Brna... Na nádraží jsem oslovil policistu, ale odmítl mě. Vyšel jsem ven, byla téměř noc

Spal jsem stočený, jako had v mámině břiše, máma had, spal jsem jako bakterie. Lavičky měly vtíravě přísnou geometrii, jejich rozmístění, na podivném náměstí, těžko už to mohlo být Brno, jen těžko. Vstal jsem a prošel první alejí laviček až na křižovatku, dal se doleva a doprava a přišel k bulváru

laviček, končil budovou, jež však pro mě v tu chvíli přicházela příliš brzy, tak jsem se dal znovu doleva a doprava a přišel k zámeckému parku, kde spal v trávě jablkový had, takzvaný had Piláta Pontského, mydlihad. Povídám, hade, ty spíš? Jak se to vezme, on na to. Jak jako, jak se to vezme, buď se to vezme, nebo nevezme. To je právě to, on na to. Já znal jednoho dirigenta, který byl shodou okolností i skladatel, jmenoval se..... A byl přítelem Ďábla. Bylo to poblíž zámku, ptám se, tak bylo, nebo ne? Ne. Bylo to ve vesnici. V dávné době, zámecká byla jen tak, jak taková dávná věc může být. Ach tak. A ten skladatel toužil po moci, po sedmimoci, a tudíž se cítil mocně, magodrakiálně přitahován mužem, jenž vlastně sám Ďábel nebyl, ale byl (osmá moc). Tak byl, nebo nebyl? No jak se to vezme, ale spíš se to vezme, nežli ne. Ty, hade, já na to, ty si ze mě tropíš šoufky. Tak to prrr, tuláku, to tedy ne, já mluvím tak, jak mi jazyk, sýk sýk. Poručil, ptám se? Jak ti jazyk, hade, poručil? Ty taky musíš všechno doříct, sykl had a už už by mizel v křoví. V tu ránu jsem zatančil svůj prosebný tanec a bylo po vytáčkách, had cukl, sukl, lukl, vrátil se a jukl (juchl). Tak tedy tento skladatel a dirigent se přátelil s mužem, jenž byl vládcem a vypadal dobře – moc dobře jevil se poddaným, do doby, než mu dali záminku, aby projevil svou krutost. Nicméně – pointa – tuto revoluci, záminku k revoluci, si on sám jaksi vynutil. Magie, čary máry, nikdo vlastně neví, jak na to, není to rukama, očima, pusou, už vůbec ne srdcem, rozhodně ne hlavou, prostě tak nějak, jinak, jako když máš ruce za zády, tuláku, a naráz spadne strom. Chtěl jsi to? Nechtěl jsi to? Tak proč jsi, Adame, kousal? Hm. To jistě byla

pravda a já hadovi přítakal, jen se mi to zdálo málo. Ty, hade, říkám, já moc dobře vím, že to bylo ve vsi támhle za zámkem, můj brácha, brácha brách, ten toho skladatele znal, viděl ho v zrcadle a velice se zděsil, okultista-turista, amatér. A ty, hade, Piláte, pozorovateli, dobře víš, že já jsem ten pán a zrovna si jdu pro své panství, tak mi vydej hřivnu, doufám, že vyživenou! Had se jen usmál, když viděl, jak jsem hrr. Ty jsi nám, pane, nějak zhloup. Na zkušenou vydal ses, a co? Nic. Tak hezky od začátku. Tvůj skladatel je pán rozumu a to je víc, než si, hlupáku, myslíš. Budu tě v této aleji prázdných brněnských laviček ještě musit mnohému učit. V tu chvíli jsem se málem probudil a uvědomil si, že se snažím být Ďáblem větším, než Ďábel sám, což je, haha, cesta do pekel. Ale neprobudil jsem se. Vzal jsem hada za ruku a sestoupili jsme spolu do vesnice, žehnat věřícím. Skladateli, volali po mně – zřejmě jsem mu byl na pohled podobný – skladateli, vrátil ses! Na okně, zpívali, zjihlém zimou, vlhkém od jara, podzimní hlínou mazaném a jitrocelem léta obrostlém, na okně je prázdná mezírka, skrz kterou je vidět tvé křeslo a u stolu – ó skladateli – tvá nedopsaná symfonie. Vedu si pomocníka, říkám, chovejte se k němu nejlépe, a to bez dalších specifikací. Had se tedy usadil na trůn, byl pochlebován a dostal hrozny. A sýr. Já si řekl o pasteveckou dcerušku, hnětla mi nohy zkušenými prsty, unavené nohy, zatímco jsem dumal a psal, byl to život, na který se dalo zvyknout, což jsem neudělal. Každé ráno jsem pil mléko kyselé jako jistá posloupnost tónů, již neprozradím. Nechal jsem si vytesat sošku lavičkového labyrintu, dopsal jsem symfonii, byla silná, velká, květnatá a voněla,

jako by se jí darovala smrt a ještě líp. Druhého dne si pro mě přišel Ďábel a trhal mě na kusy, nad ránem mě vrátil zpět do postele a nechal mě psát kantátu, pro dívčina pantátu. Byl jsem rudý vzteky, hnětl jsem jí prsa a mačkal, až jsem vymačkal vřed, který kvetl jako květ bublifuku a dvakrát denně dával máslo, po kterém dětem umřel mor – tak a ještě víc! Musel jsem začít nanovo, vracel jsem se do těch míst, s kterými mě pojily již jen sentimentální vzpomínky, jako tam, kde jsem poprvé potkal hada, nebo k mlýnu, kolem kterého se jde k dědovi a do kečupového háje, kde roste kečup, jak bych si přál. Pak jsem si vzpomněl, že mám bratra, byl to mocipán v zemi zvané Papop.

Bratr... Každou noc jsem odlétal lodí moci. (Do temné noci.) Vesmírná vzdálenost nebyla ničím proti dětské přitažlivosti, zvané gravitace, gravitace taková, jaká je sama o sobě. Měl jsem mnoho páček a několik tlačítek, páček víc. Občas jsem potkal mezigalaktického nepřítele a strhla se bitva, pokaždé jsem vyhrál, musel jsem vyhrát, ne proto, že by se fantazie dítěte nedovedla postavit smrti, ale proto, že jsem byl příliš mocný. Stál za mnou všechen lid Papopu. Několikrát ročně mi nabízeli své ženy a vše, co bylo nutné (oves). Občas jsem přeletěl nad lavičkovým hájem, kde můj bratr, zadumán a s rukou pod bradou, bloudil po lukách a kolem kostelů. Moje planeta byla velká tak akorát, vlezl jsem se na ni i s několika velkými městy. O přírodu koneckonců až tak nešlo. (Namísto toho šlo všechno nahoru a dolů.) Nakonec jsem se uchýtil jako pilot rozprašovacího letadla, roznášel jsem krev nad celou planetou, sprchoval

jsem děti mazem. To bylo nedávno, teprve deset minut uběhlo... Dříve jsem byl spíše hrdinou. Stačil mi jakýkoliv koberec, abych samovolně vzlétal. Želva a had mě doprovázeli v kokpitu a tančili tanec, který napovídal. Co ještě? To takhle vezmeš mapu světa z plastelíny a uřízneš kousek, který je nemocný Ďáblem, hodíš ho do dále, někam do zahrady. Druhý den se stejně začneš bát, jdeš, jdeš pro něj, abys ho zakopal hlouběji, a ještě jednou, a úplně naposledy to pak zapomeneš, úzkostně. O měsíc, dva, tři, půl roku později: je jednou všechno krásné! A máš svou vlastní planetu, pažitka na ní neroste, zato dívkám bujně ochlupení a květiny, květiny. Až později, o pár let později se všechno zkaží, když začnou tvým bojovníkům na zádech růst válečky, co znáš, a potom i tobě. Vydáš se na dlouhou cestu do vnitrozemí, prosit mnicha o audienci v jeskyni, ale nakonec zjistíš, že jeho paprsek je tak slabý. Posadíš se u řeky frustrace a maluješ prstem do šedivého bláta obrázky smrti, tak, jak si ji infantilně představuješ, jako králíčka, který krvácí. Opíšeš smyčku a už zase letíš v letadle, sprchuješ zemi krví a můžeš se usmívat, našel jsi vykoupení, vykoupení, vykoupení, vykoupení, vykoupení, vykoupení, vykoupení, vykoupení.

Takhle se nám, bratře, rozpadají mozky. Magická síla svatého benzínu, co smrdí v kufru auta v Uherském Hradišti, budiž jeho jméno zpřítomněno, nás odpuzuje a zatemňuje naše myšlenkové pochody. Náš slavný telepatický most sice ještě není hluchý, ale zato je slepý a chrlí obrazy jakoby natruc. Pálí za sebou trámy střech, které mezi tím podtrhl, jímž takříkajíc urval stěny. Tak je to s námi. Uvažoval jsi, brácho, o tom, že ten benzin je dílem Satanovým a tedy dílem Satan? A víš, že táta jde po nás? Půjčil si strýcovo auto a jede. Hledá nás takříkajíc po kraji, jeda jaksi u kraje vozovky. Je mi z toho smutno. Není to nemoc? Ségro? Ta celá rodina myslím. Nevím. Ale to by oheň nevyléčil. Vyválčit a prosit. No nic. Tak si tu teď můžeme porovnat příběhy s centimetrem a délkou krejčovskýho. Tady, když už jsme se potkali, na parkovišti stíněném radarem proti Satanovi, máme dvě kola náskok, za ty dvě šestky, ale v příštím kole hodí Satan šestky tři a hora vystrčí nad město svůj falus.

Dalsí část, boží masakr

V srpnu jsme to s bráchou rozdělili. Vznikly dvě části, cirkus a armáda nohsledů počínaje. Já jsem vedl cirkus a mátlí jsme mozky. Táhlí jsme od vesnice k vesnici a barevnými cukrлаты rozdávali předzvěst. Byli jsme trikovaná farma, která přicmrndává, protože jasně, že víc si to nandala armáda, jak by taky ne. Já obvykle prováděl kouzla bez použití rukou a nohou, srdce a těla. To jsem byl třeba zavřený a černá krychle kolem mě a kolem ní dobrovolníci z řad a já jsem chtěl a jim bylo třeba nevolno. To se taky poznalo až doma, pak teprve cítili ten skutečný strach, že cirkus je velká skutečnost. Oni přijdou domů a mají bolesti po celém těle, za pár minut odezní a v myslí máš jasnou zprávu, cirkus, cirkus. V tvé mysli, jelikož jsi chtěl. Pracoval jsem s touhou lidstva, obvykle dobrovolná destrukce, mohl jsem mít, kolik jsem chtěl, neboť jsem jí nacházel tuny a tuny jak trojlístků. Když mě vytáhli

z černé krychle, většinou bylo po představení, jež bylo naplněnost sama a plně lepších triků než moje kouzlo, neboť – žonglování se skleněnkama – a tančí se na kolenou – a požívají se hořící svíčky – a ženy jsou moc a moc. Já však jen piloval a sledoval svůj trik s věcí, kterou jsem uměl. Každou noc jsem rozmlouval se Satanem a nepřátelství mezi námi rostlo, jelikož jsem mu to nedával zadáčo. Byl jsem věrným absolutním protivníkem. **Do rána jsem poslouchal hudbu a ona fyzicky oddělovala tmu od světla.** Nebo jsme přijeli do Hroznové Lhoty a hráli jsme jen tak před cukrárnou. A jedno auto se vybouralo. Ale za to já nemohl, když to chtěl. Rozmlouval jsem dlouho s řidičem a jeho dcerou na předním sedadle a posléze na předním skle, s hlavou. Měl jsem asi jiné vnímání času, to jsem nevnímал a jak bych mohl? Co posoudíš, to svoje teda ne. Já jen slyšel za zády auto a vedl jsem rozhovor o pánovi, co cítí smrt. Já se ho jen ptal, jen kolik ví, a tak jsem zkoušel a on věděl hodně, žil mezi hvězdami a v hlíně, žil s rukama rozpaženýma, dýchal vzduch plný černých věcí a nechtěl tu být dál, a pak se naráz zabořil. Favorit kousl do domu a holčička plesk! na sklo, a s ní jsem taky mluvil, zatímco auto za mými zády míhalo rychlost, a ona řekla, že chce jít s tátou. Takový byl náš cirkus, ani mi nepřijde laciné: že to byl cirkus smrti. Můj táta hodně trpěl mým účinkováním na lidi, cirkusovým, neboť jsem to věděl, i když jsem dávno odešel a náš styk byl vážně přerušen. Začal víc kouřit, zhubnul a přečetl knihy, které předtím se mu nechtělo a teď zas jo. Jako bych tančil tátovi soukromou pecku z cirkusu smrti. Já teda nechtěl. Neprosil jsem se nikdy o usmrcování. Všichni

dobře víte, jak to bylo se mnou a bráchou, který vedl armádu. V té cukrárně bylo mnoho pláče a zvracení, jak přišla smrt. A já ji viděl, jak krouží a o Satana se nestará, i když má naprdeli jeho vzkaz přišpendlený, a ten jsem četl. Kobra tě zadusí, pohledem příková. Tehdy jsem se poprvé zasmál, když ukázal jak smysl-ný je humor. Odvedla mě policie, ten smích se přičil v davu i vzadu. Výslech trval dvě hodiny, jelikož se vycházelo najevo i s věcma staršíma. Dvanáct lidí zvracelo v Hodoníně, máte vysvětlení, ale já nejsem šéfem toho cirkusu, ta černá krychle zmizela, máte vysvětlení, nejsem přece uklízeč a nevynáším koše, vaši rodiče jsou znepokojení, **ALE JÁ NEMÁM MATKU, NARODIL JSEM SE Z BETONOVÉ STĚNY.** To myslíte vážně? Máme tady její fotku. Nemyslíte to vážně, že ne? Chcete, aby přijela? Máme na ni telefon. Vaše matka tu může být během patnácti minut, ne nemůže, seržante, bude ti blbě a bylo mu, zvracel na stůl a ten druhý nevěděl, co má dělat, zavřel mě a pak mě pustil a ještě z toho měl průser, když přišel advokát a řekl. A nakonec našli to jeho zkažené jídlo a co já, nevinátko. Tak a ještě různě to bylo s naším cirkusem. Sledovali nás a lidé se strachem, ale jo a do prvních řad. Pak několik týdnů nikdo nezemřel, bylo štěstí a svítlo slunce, dýchal jsem, co lidé říkali a neříkali o smrti nic, nic. Než jsme hráli v nemocnici. To přišel brácha a viděl to poprvé, a tam nás napadlo, když u kafe z hnědých kelímků se plká, tak náhle vidím ten oheň a brácha vidí oheň, vidíme ho oba zděšeně, jak se valí ve výšce dvanáct metrů, tsunami z ohně na zahradě nemocnice (obraz). Ten přelud byl silnější a já dodnes vím, že to nebylo Satanovo křídlo, to byl přelud od boha,

to byl přelud přírody, matematiky nebo sportu, já nevím, ale Satanovi nepatřil a jistěže, vždyť oheň jde proti němu, sám neví, co se mu stane, ale oheň si nepřál. Až druhotně hrál, že máme smlouvu, a já se smál, ne, Satane, nemáme smlouvu, strč si ty zřívlovaný papíry doprdele. Zahodil sem kelímek a káva střík! střík! zeď celá hnědá, brácho, ty vole, oheň, no ohněm a mečem, ale bez meče! Oheň smetl budovu nemocnice a já sem hrál cirkus jak o život. Jak se hraje o život, to ví jen sestřička, která se v přístěnku na košťata a věci k umývání řízla skalpelem podél žíly a zalomila klíček, ucpala hadrem škvíru pode dveřma, aby nic neuteklo, dřív než bude pozdě, umřela si v klídku a v pohodě, což je někdy potřeba. Následoval další výslech, jelikož sestřička měla můj osobní skalpel. Otisky, znáš to, a co ten kód, tenhle skalpel je z obchodu skalpelů přímo ze Strážnice, hajzle, je tam záznam, žes ho koupil, hajzle, řekni pravdu, seš sprostěj vrah a setnul si sestru. Sestru? Ale ne, plukovníku, seržante, náčelníku, naše sestra žije, moc dobře jí není, ale my s bráchou víme, že žije. A víš co? Pak sem se vážně nasral. Dal sem plukovníkovi do držky jabko a praštil ho židlí přes hlavu, takže si do jabka přikousnul jazyk. Šel sem do basy, brácha začal pálit Moravu, padly stěny, já vyšel ven a konal páchání zla, neb už nebylo zbytí, až na ten čtvrtek, kdy sem se na to mohl vysrat, dal sem relaxovačku a doma mě táta chytil do lasa, aby mě obec mohla vyobcovat k smrti, dál to znáš a je to vlastně tvoje věc.

Bráška

Jak jinak jsem mohl brát svůj úkol s armádou! Zodpovědně, a přece ještě jinak, byla to síť, jejímž okem jsem viděl víc. Pomocně řečeno jsem bral armádu jako křišťál. Vezmeš ho ze skříňky, kde ba-bička a jiné ženy ze vsi mají ve společném vlastnictví šperky tiché (takzvané) minulosti. Jsem strašně unavený. Všecko jsou totiž sítě, úplně všechno a já už to strašně nerad opakuju. Co mám říct? Že jsme měli zbraně a plazili se listím? Samozřejmě, jinak bychom nebyli armádou, ne tak, jak ji chápu. (Jako armádu...) Ach, měli jsme zbraně a plazili se listím! Bylo vlhké a podzimní a mně se zdálo, že tohle už jsem někdy dělal, ačkoliv to byl čirý nesmysl. Měli jsme dlouhé a krátké zbraně a plazili jsme se jako zvěř, říkali o nás: dobře ví, jak na to. Kolik si myslíte, že jsme jich zabili? Je to test. Máš ty vůbec představu, co to je, přitisknout nůž na krk, co se ještě chvěje strachem? Protože já ji nemám. Co si myslíš, hlupáku? Že jsme měli zbraně, dlouhé a krátké a plazili se listím? A pro čí dobro bychom to dělali? Ne. Nebyli jsme dokonce ani pohromadě. Někdo chodil od vesnice k vesnici a prodával vajíčka. Někdo psal dlouhé

vzkazy na zdi a inzeráty do novin. Jiný celé dny jen kupoval květiny. Někdo zase infiltroval. Můj pokoj byl pokrytý partiturami od země až po strop (= neviditelný inkoust). Stál jsem a dirigoval. Přiznávám, že můj mozek se zatemnil, má mysl zakalila, ale co, taková už byla, jako ocel. Nikdy nevíš, jak to je; ale můžeš volit – organismus, ne mechanismus. Tak jednej, jak jednáno býti má. A já se zatemněným mozkiem a kalnou, kalenou myslí spěchal rukou zleva doprava a dlaní v jemných záškubech, může být dirigent tak mocný, jak jen chce? A jak to mám vědět, když jsem nechtěl? A chtěl jsem snad (a chci snad), aby se můj a bratrův jazyk mísil a proplétal, teď, zatímco stále ještě v tom zrádném čase uháníme k prvnímu cíli – to parkoviště v Hradišti – ano, to jsem chtěl? Ne, nechtěl, a kdo se mě ptal? Tak vidíš, už možná rozumíš principům. Takže se vyser na armádu, nestarej se o to, co jsem dělal. Jistě, nebyla to jen metafora, já byl plukovník Josífek (Tesař), ale nic z toho není tvoje věc. Chci říct, copak nechápeš, že to ještě pokračuje? Ne? A ty už na tom parkovišti jsi? Předbíháš stránky? **A pak ať se nás někdo ptá, co vlastně jsme chtěli s bráchou dokázat.** Co asi. Že Dábel je skutečný, co jiného, matko milosrdenství.

Plížila jsem se lesem v poříženi

Jako veverka se zbrošenými zoubky. Měla jsem dost času přemýšlet a dost času se bát. Po ránu jsem si mnula dlaně o sebe. Co jsem věděla? Kdysi jsem měla dva bratry. Když jsem chodila do školky, stavěla jsem na pískovišti pískové mohyly, jen pár centimetrů vysoké, a v nich jsem ukrývala včely. Každá včela má mozek... Rozuměla jsem. Stačilo vznést se, kousek nad zemí. Kolem tebe je záře, která včely vábí. Poslouchej. Tyto vzpomínky jsou bolestné, tolik odlišné od vlhkého lesa, kde mě pokousal snad každý strom. Uvěznili mí bratři všechny včely? Jak to, že mi nepřišel nikdo na pomoc? Mnula jsem si dlaně a občas cítila slabé jiskření, ale jinak bylo všechno pryč, nemohla jsem se pohnout z místa

a jako dřív – puzením světla na strany – prohledávat skutečnost. Přestala jsem menstruovat. Zeslábla jsem. Pak jsem menstruovat zase začala. Jednou, poblíž potůčku, moje nohy se na moment vznesly. Už se to neopakovalo. Volala jsem, stavěla mohylky z hlíny. Vydra mě kousla, nebolelo to, ale já jsem šla dál a na moment jsem vyšla z lesa a šla kolem silnice, kde se mi smály auta a lidé v nich. Na okraji vesnice jsem dostala rohlík a kopanec pod koleno a za vlasů vytahat a chleba. Okusovala jsem ztvrdlou kůrku, schoulená do klubíčka uprostřed pole. V tu chvíli svítalo a já se rozhlížela. V jinou chvíli se stmívalo. Zjistila jsem, že už mě jiný život nečeká. Oškubala jsem si vlasů s pomocí naostřených kamínek a ukradeného kousku nože. Tím nožem jsem potom přísahala, že ze samé lásky nenechám své bratry vykonat nic z toho, co si předsevzali. Pak sestoupil Dábel a čtyřicet dní mě pokoušel. Nechtěla jsem s ním spát, tak jsem mu to udělala rukou. Jenom jednou. Už mi nikdy nezavolal. Mám se cítit jako mučednice? V ponížení se plížím lesem.

Na okraji třetího lesa jsem objevila dům s knihovnou. Strávila jsem několik příjemných dnů v křesle při čtení Komenského. Dobrý muž mi vařil kávu. Dobrý muž mi vařil. (Myla jsem se sama.) Ejhle, dívka páně, staniž se mi podle slova tvého! Našla jsem poklop v kuchyni a zvedla ho. Byla tam šachta a na jejím konci se krčil mužíček, se kterým jsem rozmlouvala. Vyprávěl mi o historii. Bylo to zajímavé. Hladila jsem ho po tváři. Nebál se. Umíral. Předal mi své poselství a já jsem ho nesla. Pod mrtvolou ležela role papíru. Pak se mužík rozpustil

ve špíně. Vyšla jsem nahoru. Dobrý muž byl pryč. Zlý muž mě týral a bil. Nacpala jsem mu ve spaní do krku papírovou roli a dívala se, jak se dusí. Na poslední chvíli se zachránil. Zastřelila jsem ho. Šla jsem ven, když svítalo. Protřela jsem si oči a dívala se. Bylo to normální. Byla jsem normální. Buď normální, říkala máma, jako každá máma. Kluci o mámě nemluví. Zívla jsem. Nahrabala jsem si hlínu. V důlku jsem spala. Zbytkem jsem plnila mošnu. Ejhle.

Stojatá voda. Bažina. Bavím se slovními hříčkami. Říkám si: dojatá voda. Kdyby ji někdo dojal. Uschla by snad? Říkám si: že půjdu, ale nikam nepůjdu, nikam. **Mám odpolední pocity a měřím si čas, například zadržovaný dech, nejdýl zpívaný tón.** Pak jdu lesem a objeví se had, nese vzkaz od mrtvého mužíčka. Prý jsem na něj byla hodná. Prý jsem na něj byla dobrá. To říkají všichni, celý můj život. (Ale já si neříkám, že už nechci být dobrá.) Povídám: hade, neviděl jsi dirigenta, a on, ano, ano. Dovedl mě na místo, kde pocítím, co mám pocítit, abych se k němu dostala v pravý čas a udělala poprvé něco zlého. Neboť nastal čas. Had se smál. Nespěchej. Jitřenky jsou malí páni, máš čas na měření (mrkání). Cítila jsem nepřátelskou moc, obklopila mě. Tančila jsem tanec svatého Jana. Kde je tvá svátost, tvá vlastní svátost, křičely hlasy. Seru na ni. Bratr! Musela jsem ho zahnat. Probudila jsem se na paloučku a vedle mě byl v trávě bledý otisk hada, který se do poslední chvíle opaloval.

Josifeček, Jan Struktura, pán

Držím noční hlídku spíš jako tryznu nebo jako korneto. V jedné ruce a naměkko. Uvolnila se mi čelist, líp se mi mluví, je to jediné dobře. Našla jsem zásobu divoce rostoucích papírových kapesníků, celý den se jimi otírám a vytírám. Ten den je mi však krátký a málo se v něm děje. Ještě, že je zastavený čas. Mí bratři trčí v bublině. V Kunovicích. Naštěstí mám tento „zrak“. Jak se říká: dívám se, dívám a ty spíš, šššš, nešídíš, že se nestydíš. Jdu a kopu do drnů, kdosi mě učil, že válka je výrazem vzdoru, bože, ne, je to jen další útok – Janoušek – ale já mu něco řeknu, naštěstí se objevuje had a druhý, třetí, stojí napřímení jako lžičky a na sobě mají kápě. Je to dlouho utajovaný hadí rituál. SSSSSSS. Syčí jako bojler a já se raduju. Jane Ty. Prchá s první vodou, vtahuje se do země. Jak může být bratr tu i v bublině, může, vysvětlují hadi, je to jeho dar, získal ho, když překročil šestý level. A na kolikátém je? Krčí

rameny, to prý nikdo neví. Kruci. Nemáte, hadi, nějakou paštiku pro holku jako já? Nesou mi piknickový stolek a slušné občerstvení. Já ale vaše bojovná světice nebudu, jo? Ale říkám to jen na půl pusy, nevděčná z principu, ráda se sytím, je mi tak dobře, bože, teplo, bože, teplo.

Dostala jsem vzkaz od včel skrze mokré modré nebe. Jen mávnutí křídel a co víc. Samou radostí jsem hodiny a hodiny sbírala med. Nahlédla jsem do studánky a viděla jsem: že jsem zkrásněla, poslední týden, možná osm dní. Potřebovala jsem šroubovák, abych otevřela poklop uprostřed pole, ale ten jsem neměla, šla jsem dál. U dvou stromů na lavičce jsem jedla svačiny s taveným sýrem. Pak jsem se ucesala. Vzpomněla jsem si na věty z knih (Tvé dobrodružství mě uklidňuje, přece jen je to jako číst tvou historii a já mám víru, jak by pak mohlo cokoliv špatně dopadnout?). Tyto věty ve mně vyvolaly pocit hlubokého souznění s časem, který brzo přijde. Pohybovala jsem se volně jako sukně. Můj dobrý bože. Studovala jsem techniky boje proti ďáblu? Připadala bych si malicherná. Našla jsem konečně šroubovák, ale kdo by se vracel? Hodila jsem ho do potoka.

Pak mi cesta utíkala rychleji, jela jsem dodávkou, povídala si s pánem. Sloužila jsem jen jeho svršku, skrze okno výhled na pole, na kterém běhají notički, jako ni ni ni ni ni ni ni ni ni ni. Sundej si nátělník je vrcholem, jelikož nad oknem takového záchodu, kde zastavíš u benzínové pumpy, je toaletní papír na doplnění. Bratře.

Tato cesta ubíhala krok za krokem. Povzpomínat kousky minulosti dávalo smysl. Janeček měl oči jako meruňky, ale někdy spíš jako jejich pecky. Nosil u sebe různé amulety, a pak je nosit přestal, byl hned tu a tam a Josífeček byl taky hned tu a hned tam a zas tak moc se nelišili, co by se taky lišili. Jako by snad jeden mohl být něčím a druhým něčím úplně jiným. Což si nemyslím. Jaňo jezdíval do vinnohradu a Joska taky, jindy, pár dní po něm. Půjčovali si knížky a občas se v noci smáli, i když zas tak moc ve zvyku to neměli, smát se, ale občas ano, v noci.

Pohádka Ůábel

Přichází smrt v úboru šedé kostry a z publika: smích, smrt se prochází kolem kanálů, nasedá na loďku a pádluje jen tak dlaní, jen tak, jako do vlasů, prstýnků – přichází smrt v úboru šedé kostry a vystupuje z loďky, ulička není zrovna tmavá, je tmavě barevná, je tmavě barevná a nad ní visí prádlo na niti z bavlny a nad tím prádlem – přichází smrt v úboru šedé kostry a jde dál uličkou, vchází do dveří, po pravé straně jeden dva kamenné schody, vůně polévky, korálkový závěs a na zemi hadi, jeden, dva, tři a kýbl a hadr na podlahu a jeden dva tři schody, obývací, v něm muž a žena a na stěně obraz světa, smrt se zasměje, ha, to je dobrý, řekne – přichází ježíš a – přichází smrt v masce člověka a objedná si pistáciovou a vzpomínka ji vrací do obývacího, je za ním ještě spíž, ano, je za skříní (ještě spíš), a tak jde dál, jde do centra Benátek a pádluje naprázdno vzduchem, kostnatými lokty (masitými lokty) a vůně knih, jež nemají valnou cenu, a vůně narychlo sbité dřevěné knihovničky z hrubě hoblovaných latí a kdo to všecko uchystal, tu hostinu v protáhlé místnosti na konci chodby – smrt se ptá hlasem člověka: co – otázka co

vyzní poněkud nemístně a kdosi žmoulá ubrus – tam za oknem se prochází ježíš, což má být myšleno jako vtip a kdosi se uchichtne – smrt se taky nervózně usměje a prý, na co tady všichni čekáme, nebo na koho – nebo na koho? – otevřou se dveře a vstoupí Satan, nikdo doteď nevěděl, jak vlastně vypadá – nijak nevypadá – jde přímo k ledničce, otevře ji a převrátí naruby, čímž celou místnost pohltí, a je jasné, že čeká, co od něj vlastně chceme my – co tady sedíme na schodech pro publikum (dabing).

No tak teda já třeba začnu.

Milý Satane, mám strach z tvé moci. **Věřím v sílu upřímnosti, naivity, ale vždy se bojím, že ji obrátíš vůči mně.** Nevím, kdo jsi, ale historie tvrdí, že jsi pán mnoha tváří. Máš být cosi jako věčná proměnlivost, tudíž ale nevím, čeho se na tobě bát – to, že to nevím, ale nic nemění na tom, že strach cítím po celém těle. Jsi původcem všeho zla ve světě, který označujeme jako náš? Jsi jeho pozorovatelem? Jsi součástí odpovědi, otázky, čehosi jako věčné hry, bla bla...? Milý Dáble, jsi mimo jazyk? Jsi černá věc? Smím se proti tobě bránit láskou? Je síla utrpení něco, z čeho máš strach – nebo schopnost ji snášet? Proto ten kříž, že nemáš rád kříž, prý nemáš rád kříž, ale mně to přijde směšné, adresovat zlu strach a ještě mu přiřknout konkrétní podmínky... Jsi tady proto, že lidé tolik zjednodušují? I já? Opravdu, i já? A je bůh, Dáble, je? A jak je? Jakým způsobem... Neboť tvůj způsob já znám, jen o něm neumím mluvit. Můžu říct: tvůj způsob je. Je i boží způsob?

Milý Jane. Ptáš se mě na půdě Benátek. (Snad chceš být zaštitěn smrtí...) Píšu ti s takovým zpožděním, protože ti v prvé řadě chci vyvrátit tvrzení, že znáš můj způsob. Nechci říct, že není žádný způsob, i když se mi to tvrzení moc líbí. Moc líbí! Ale všechno, milý, všechno je jinak. To především. Ale mimo to, všechno je VŽDY jinak. A také: všechno je vždy. Haha. Ptáš se mě na půdě Benátek. A nyní sleduj: smrt, která vstupuje, bere na sebe podobu šedého pláště s vyšíváním vzorem kostry

vstupuje smrt v podobě šedého pláště etc. bla

Publikum = opona

A nikdo neví, co se stalo tenkrát v Kunovicích. Josef, Pepánek si odvezl svatou krev v nádobě na ohnivý pohár. Janko zuřil jako tornádo, utkali se v boji, horkou kávou z papírových kelímků, utkali se v boji na vzpomínání dětských traumat a zvedání opony nad realitou. Jisté je, že devět měst schvátla plíseň: Staré Město, Dubňany, Kyjov, Tupesy, Žeraviny, Vnorovy, Bučovice, Strážnici a Rohatec. V Kunovicích rostla katedrála tvarohu – jen název – ano, v Kunovicích rostl jen název. Plíseň měla prapodivný účinek, nejlépe snad popsatelný jako blokaci pocitu ohrožení. Měnila lidi ve zvědavé žízalky plazící se kolem ohňů. Do dvanácti dnů byla většina obyvatel zakleta do mrtvých moruší. A ten jeden, ten, co byl – dal-li se zrovna odlišit – považován za lepšího ze dvou bratrů, prchl s ohnivou vodou svatého srdce někam jinam. Hledali ho v lesích, zpovídali zatčené členy armády ú-moru a cirkusu vz-doru.

Darmo. J. zmizel jako mléko, když ho vyliješ do hajzlu a dvakrát spláchněš a umyješ hajzl a tetrapakovou krabicí schováš dospodu koše a ten dvakrát, třikrát vyneseš, umyješ si ruce, jdeš spát, vzbudíš se, posnídáš, žiješ, jdeš spát, vzbudíš se... Vidíš? Tak zmizel. Proč vůbec do něj byly vkládány naděje jako do toho soucitnějšího z obou, se neví. On nebyl. Lepší. Byla to zlá kurva. Sám to vím. Vidíte tu jizvu na předloktí? Zmizel a nebylo po něm stopy. A šířila se zvěst. Prý přešel na druhou stranu. Svět bude zachráněn. A šířila se také plíseň a její pravda – její otázka – je Ďábel skutečně tak zlý? Je pára tak horká, aby se nedala lízat? Stál jsem v tu dobu opodál. Možná, že já jsem byl ten, kdo se začal obracet. Našel jsem v ústech mnoho jazyků (nic). Teď nastal čas hledat sestru. Nastal reálný čas hledat sestru, tak se jde.

Real time first person shooter Reál, čas první, zastřel svou persónu

Otáčím se za levý roh, je to první co mě napadá, tam sestra není. Dám se na pochod. Vytahuju vidle, bodám vesničana, no tak vida, s mým dobrem

to ještě není tak horké; ale samo uvědomění mě napravuje kruci, poklekám k němu s lékárníčkou, bych vyoperoval srdce, líbám je a hladím jako kočičku – puká a hle, ptáček. Muž je štěstím bez sebe, proměňuju prý jeho nitro v cosi krásného. Bože! Bože! Bože! Nech mě ještě vřískat tvé jméno. Shůry / Z nitra se ozývá hlas, radí: zahni doprava a vyskoč na dřevěnou bednu. Udělám to, když v tom: prochází síla zla, má čepici a vypadá jako nádražák, hej, křiknu naň, hej ty a posílám mu vzduchem polibek lásky k samé podstatě lidství. On však cítí ironii, a tak prohrávám na body. Chci být upřímný! Přivolávám kouzlo kání se (galikouzlo). Má upřímnost se zvyšuje na devět z šestnácti. Bože! Bože! Nádražák mě nechává být, obrací se k vlakům, alespoň něco, do svého srdce se obrátí jindy, jdu, jdu. Naskočím na vlak. Temné dunění. Rozhlížím se. To město je tak univerzální... V takových městech může být kdokoliv a kdekoliv. Nenajdu svou sestru, dochází mi, nikdy ji nenajdu, sám jsem ji ztratil, nenajdu ji, ale aspoň si udělám pěknou projížďku. Vyplývá z toho, že ještě nenastal čas přehodit výhybku na stranu dobra? To nevím. V reálném čase nevíš nikdy nic. Víš jenom, co bylo včera. Jakž takž. Vlak zpomaluje, zastavujeme na druhém nádraží umělého města. Všude kolem jsou vojáci, je to černé komando. Komu slouží černé komando? Musím se rychle rozhodnout, podle čeho to vlastně posoudit, jsou se mnou – nebo proti... Nejradši bych se na to všechno vysral. Jdu k nim. Ach jo, jsou proti mně, zdvihají zbraně... Tak plivu plameny pekelné, jsem zpátky v tom, tamtom, jako by se to dalo, vrátit se jinak než po žebříku nahoru/dolů. Ale já jsem: jdu, že prý zpátky, to bylo řečeno, prý

já, to nikdy nevíš, dokava se nestane zítřek a spatříš včerejšek z oparu. Na rtu.

Dobře slyším bratrovy nářky. Pokaždé je slyším. Nic nezměním na tom, že jsem malou sestrou. I když armády včel mocně vzdouvají hrudi po táhlém zvonu, po zvonění loučnice, houfnice, soudnice (den), tak já, Johanka-Johanka, tak sama a malá, i s mečem jsem jenom jiným jménem pro maličký strach, jemný jako margarín, prostě strach s příměsí vody, ani plnotučnou, krutou mléčnou úzkost, ne, moře přivezené z dovolené v lahvičce s pískem a mušličkami, podívej, maminko, podívej, dcerunka má vlásky a má mozeček, srdíčko, bytost, snaživou, debilní bytost, tak nějak, naředená vzpomínka, sestra. Já slyším bratra. Neznamená to, že ho vyslyším, to ne. Ale nezatípnu soucit, jako nezatípnu broučka. To ne. Já si ráda dávám horkou vanu a ráda si povídám. Ale nerada zabíjím. Vlastně ani nevím, co to je. Sním si totiž jeden velký sen. Jednoho dne se vyhlásí, že to byl jen laskavý podvod, že to bylo na zkoušku, a všichni, všichni mrtví se jeden po druhém za decentního potlesku vrátí na pódium, nekonečné a červené. Tato věc se bude po právu jmenovat věčnost a tak nějak po našem bude naplněním věků a všeho.

Na počátku byla džungle. Tak si to představuju já. A když sedím na břehu potoka a máchám si nožky, představuju si taky, jak jsem byla do té džungle vržena. Mezi tygry. A ptáky, lazaně, ledouchy, hady, stromky, hady a hmyz. Ale hlavně tygry. Takový tygr běhá a já s ním. Skáčeme do vody. Není nic, co mohlo být před náma. Takže na počátku musela být džungle. Nikdo není rychlejší než tygr a jeho skok do vody. Tygr a jeho oči. Nikdo nemohl být před ním. Já se akorát bojím houpat na liáně. Opice ne. Otevřu si pak vždycky v džungli paštiku a okurek a chléb. Mám ráda džungli. Mám ráda počátek. Pokud byl dobrý počátek a prostředek zlý, konec zase bude dobrý. Tato neochvějnost je moje víra. Proto se nebojím. Došla jsem k tomu v průběhu času. Nebojím se.

Nezlobím se na ty, kteří se víc bojí a víc páchají. Co můžou dělat? Oni nevědí pravdu o počátku a džungli. Koneckonců každý má svůj počátek nebo pravdu nebo džungli nebo poušť. Já jsem chodila a nabízela svou, ale jen chvíli, protože to nefunguje a teď to vím, ale dřív jsem to nevěděla. Jak jsem to mohla vědět? Každý má třeba svůj počátek a třeba svou poušť místo džungle, kde je orel místo tygra a písek místo vody. A možná to je ještě jinak. Je tolik věcí,

které si nepředstavím. Toho se ale taky nebojím, ani mě to nebolí, ani netrápí, ani nejsem smutná, ani si nepřipadám malá, ani slabá, ani zbytečná, vůbec se toho nebojím a nebolí to, jenom trochu, možná trochu, ale ne víc, ale trošky se trochu bojím, že by mohla narůst a být jí víc, ale nebojím se víc než málo, to ne.

Jde mnohem víc o to, že mi z prstu stoupá světlo a to stoupá jako paprsek stožáru směrem k nebi a dál k mrakům a ještě dál k bohu. Bůh je nahoře, dárce džungle, můj pán. **Bůh je dobrý pán a špatný sluha.** Ale já. S prstem, který mé překvapení ohledává a na srozuměnou mi dává, že je připraven k boji. Jsem celá...vyděšená...a nestíhám reagovat, už sedím na koni, ve zbroji, a řítím se údolím a vlají mi vlasy tak, jak jsem si vždycky přála: aby mi vlály, a cítím slzy dojetí nad tím, co si člověk vždycky přál a každý člověk říká: vždycky jsem si přál a ty slzy dojetí! Projíždíme kolem nádraží a pak zpět do temného údolí, na druhé straně údolí jistě již stojí narychlo shromážděná armáda mých dvou bratří a já, vedená konfliktem více než nadbožským, řítím se spolu se světelným prstem, řeže nebe jako nějaká pila z vesmíru, ale řeže ho zespodu, ano, já, temná síla oceánu, se už nebojím slov, bojím se jich daleko míň než ona mě a vládnu; poslední les a poslední betonový ohyb, sídliště, skládka, hřiště, připravte, bratři, připravte děsivé tváře bojovníků, dojde na krev, na kterou dojít – prý – muselo, a to – prý – je tepáno do žita a skladateli do mozků nemocných žen – nebo dirigenty? Můj kůň se mění v oblak včel a chomáč hadů a má prsa se mění na

rozžhavené pláty – rezivé věci – věci – a můj prst uvádá jako květina – a moje oči hasnou jako popel a jablko a jablko a já se tak – již zcela neozbrojená – jen tak divná – tak, divná – tak, jak mě pánbůh stvořil, řítím proti bratrům skrytým v objetí svých armád a škrábu oči nadnášená mráčkem bez deště, neboť déšť je něco jako soucit, který já nepřipouštím. Musím je zabít, jsou nebezpeční, a ještě navíc nepochopení, musím je zabít, než kyselým deštěm oni svlaží zemi a ohně nemilosrdných věků hoří v září padajících švestek a já křičím jako vlk a dávám jako porod, kůže zevnitř, blána igelitu, brána aspiku a tlustá růže odřezků, já už se slova nebojím, můžu plivnout bratrům do tváře, něžně, jako bych sundávala počurané slipy a za to nemůžeš, nikdo za to nemůže, nikdo nemůže za nic. Proto prohraješ bitvu u Kunovic, léta páně? Ať děláš, co děláš, nic nenaděláš, tvou tvarohovou stopu soucitu za tebou nikdo nesmaže. Zabila tři muže. Večer v televizi. Kolejnice ubíhají rychleji a rychleji, to se musíš s kamerou vzdálit, zatímco, beze zvuku, bratr – a teď je jedno, který – odjíždí s ohnivou vodou dobra a zla křítit neviňátka do nedaleké Kroměříže (Tizian).

Podávám vojenskou zprávu. Po střetu se sestrou je jednotka, seržante, značně oslabená. Stejně je to jedno. Máme ověřené zprávy, že kanystř se svatou vodou byl prázdný. (Byla to past. V zádech je nám otec. Tak co, bratře, na co si hrajeme?) Jsme jenom malí kluci, co vylezli na komín a vyvěsili vlajku prázdná. Vzpomínáš? Tak to začalo. Od rána do večera jsem ti vykládal o tom, jak se všechno má. Jak lidé v hloubi svých duší touží po naplnění toho

nejhoršího, jak si vlastně celou dobu přejí přivolat svůj největší strach a zhmotnit největší hrůzu, okusit nejvyšší bolest, žvýkat elektrické ostnaté dráty a přivázání k posteli sledovat, jak jim znásilňují holky a dcery, a ležet ve vlhké kobce plné pavouků, ve tmě, s přelámanýma nohama. Musí to být v samé povaze světa, víš, to jsem ti kázal jako malý blbeček a ty jsi to hltal (malý blb). Ano, myslel jsem, že lidé, aniž by to věděli, chtějí být mučeni, neboť jinak se své nejtemnější hrůzy stejně nezbaví – a v momentě pravdy se aspoň ukáže, jestli přijde vykoupení nebo ne, a jakékoliv, které by se zjevilo dřív, by bylo předčasné a falešné, a nikdy, nikdy by nevyhnalo přinejmenším tu *možnost* z koutů mysli. A tys mi řekl: no kurva, brácho, tak to aby přišel Satan – a já jsem se plácl do kolen, výborně, a pak jsme se oba smáli a druhý den jsem si vypůjčil nějaké knížky a vzadu na zahradě nabodl na kůl prvního vrabečka. Co my jsme tehdy mohli vědět, že Satan je sám jazyk? Že od té doby nepromluvíme jinou řečí, jen když anděl sám ti drží svíci nad knihou, to se pak najde světlá chvíle, jako třeba teď. Protože, bratře, už zase se blíží hořečka a já se ptám: jak čist svět? Jak, když nejenom každé nebohé písmeno v sobě skrývá desetitisíce smrtelných prokletí, jen když na něj vůbec pomyslíš. Tak se to bratře má a vždycky mělo. **Tu cestu ven já neznám.** Na fázi dva – příchod mesiáše – po sestupu Ďábla na tu naši českou zem, tak na tu jsme trochu zapomněli. Anebo třeba nezapomněli, ale holt boží práci odvede jen bůh, tak ať sa hyn hukáže, takříkajíc kurva, kurva raději hned, přátelé. A proto, bratře, sestry, i ty, bývalý olomoucký arcibiskupe, jenž nyní v kaluži krve a vyvrácených břišních

tekutin ležíš ve sklepním skladu lokální drogerie a pomalu umíráš, ošklivě doleptaný halabala rozličnými kyselinami, i ty se modlí, i vy, bývalí soudruzi, i vy, úředníci z katastru nemovitostí a vy, bufetářky, předčasně penzionované sekretářky a všichni od přírody zlí sedmáci a osmáci základních škol, i vy se modlete se mnou. Otče pravé věci, i matko toho podstatného. Synu. I vy apoštolové a mutanti a zrůdy, jež nás přesahují. Ve vašich dlaních je zřejmě víc, než dostane smrtelník z rozumu, i kdyby ho v česneku louhoval a zapálený pil. Tentokrát a jako vždy – a kdy vlastně jindy? – jde o všechno. Cokoliv, ó pane, co je řečeno, je špatně. Nezáleží na záměru, na síle srdce a morálky a vůle, už, dobrý bože, ani na tom kontextu nezáleží. Už je jenom tma a každé naše slovo je světlo, které svádí z cesty. Rozpřažená křídla tvých andělů kdysi vrhala stín, aby bylo kde v horku pekelném usednout a myslet na spásu. Ale nyní? V té tmě? Pro začátek nám aspoň pro jednu nevyčítej náš strach, zlo je tak rafinované, a navíc tak přirozené. Možná, když to řeknu tak nějak od huby, možná by bylo, bože, fajn, kdybys zase promluvil. Tak co. Přinejhorším se vytvoří ještě jeden zákon. Starý, Nový a třeba Starý II: Už zase dávám dobrý rady. A když se to tak vezme, klidně vrať tu Dobu. Budem ti zase stavět chrámy a tak. Hledat tě v symetrii umění. Co na tom, společnost může být stavěna podle tvých pravidel. Ale vztah je vztah a ve vztahu spolu ti dva mluví, že jo. Základem je komunikace. Drahý otče, na počátku prý bylo slovo, tak sem s tím novým počátkem (restart). Neboť se zdá, že my, novináři, ministři, řidiči, spisovatelé, nehtové kosmetičky, lodivodky, kosmonautky, volejbalisté,

tichošlápci a darmožrouti, sociologové, socialisti, neoliberální vlastníci (tvůj kapitál), my, hasiči, my, modelky, správci sítí, manažeři kultury, my, lidské zdroje, bože, my, bývalí správci tvé fauny a flory a držitelé klíče, my už jsme úplně v prdeli, láska převeliká, emanace naše, dnes již totálně od nás emancipovaná. Mluv na nás. Jakkoliv. Ale ne tak, jak se u bratrů katolíků tvrdí, že mluvíš, jazykem, který je mimo lidi, je příliš hetero, ó bože, a naše homo ho ne-e, takže tak ne, prosím, mluv k nám, a hezky česky, o to tě – při síle srdce a čistotě záměru, jakož i potencionálního triumfu vůle – prosíme my, hříšníci a padělatelé.

A tak se stalo pátého dne vlády císaře Ichtiáše, že bůh sestoupil na zem v podobě němé ženy jménem Karla. Karla dala světu tělo a svět přebýval v ní. Její krátká a rychle rostoucí církev, zatím zvaná pouze skupina, občas cosi vytušila z jejích očí a páčila potom tu či onu vesnici, jak bylo zrovna třeba, neboť mor mohl číhat kdekoliv, ať už jako zárodek, nebo jako zámotek. Vzhledem k její němé tváři a lehce bolestnému úsměšku málokdo dovedl přesně určit polohu příštího útoku, a navíc se skupina neustále přesouvala, i když se dobře dařilo především v Itálii a Rusku. Naši bratři, když stáli na kopcích a dívali se na hořící Moravu, co hořela toho času již šest týdnů a dvacet devět minut, občas tušili, že se skrývá kdesi v dáli, skoro jako by ji i viděli, svého velkého nepřítel. Čas jejich setkání však zatím nenadešel. A tu se stalo, jedné noci, že se Karla oddělila od skupiny, zatímco všichni spali po náročné hádce, a vydala se sama směrem na sever. Nevědic, zda je zčásti bohem nebo vůbec, uvrhnutá v pochyby běžného smrtelníka, slzy na krajíčku, mysl zmatenou, klopýtá přes pouště a doly a hory a krajiny a posléze ji mocná ruka světla a ohně zvedá opět ke nebesům a její prázdná schránka tělesná padá jako slupka od motýla k zemi a lup to tam. Bůh na zem nepatří, to je vzkaz, který považujte za první varování, přijde

druhého dne jako sms z neznámého čísla všem, kteří se kdysi tak hloupě modlili. A našim bratrům se přestane zdát na kopci o jejich potencionální protivnici. Byla to jen blbost. Události se ale řítí dál silou nezměrnou a takřka přírodní. Opět po nějaké chvíli je tu bratr Jan, který se hlásí o svůj hlas hlasatele a my mu jej milerádi předáváme. Huš (Jan).

Je úterý a v takové úterý je na některé věci pozdě bycha. Ze sádla máslo nevymrskáš, ani pomlázkové česnekové máslo. Drbu se za uchem, bratr ukradl kanystr a stejně prý nic, že, a prázdno a co to znamená. Já jedu kradeným favoritem na sever krajiny a ucho podrbané. Úterý mě sere, a když se neoholím, na kníru mám bláhovost, že mě nenajde Satan. Nevím jak včera, ale dnes bych zdrhnul, a to klidně k Evropské unii a bez přátel (zrada). Tam je aspoň klid a na Satana tabulky, tam bych si rukavicema mohl škrábat záda tlustou vlnou a smát se, že svetr. Místo toho brzo dojde benzin a pak řekne: dojels. Mě najde otec a město mě opět znovu ukřičuje na oběšení ve velikém soudu. Neboť já, viník, jsem více známý. Bratr z prázdného kanystru vysype drobký kapek a obnoví spojení s Dáblem, které je mnohem víc jeho chyba, a pojedede nanovo, ale já už budu naruby a papučema drn. Není to fér. I když jemu se to taky vymstí, neboť s prázdným kanystrem a mrtvolou koho-mě se Satanova věc zvětší a kde je sestra, není? Mluví se, že bůh prý vyklidil pole šachovnic i slunečnic, o čemž já nic nevím, nic sem nikdy o bohu nevěděl a nežvanil jsem jako bratr a bratři všeci (obec). Strhnu auto bokem ke křovím a dovnitř lesů (pán) a tam zničeho nic. Nakrknutý kopu a pičuju na pneumatiky. Čekám vlastně, co se stane. Tak pozor! Hlavně mě serou šlechtné úmysly,

to zaprvé a za čerstva. Beru lopuchový list a píšu hovnem a prst ukazovací jako pero, protože na blok a tužku, na to já nikdy nebyl zrozen, a když je to tu, nemáš na co psát. Takže zaprvé, obecně na lidi seru a hrozny jejich všeobecné únavy jakbysmet. Raději povyprávět příběh, co pobaví, než se vrátí Satan, kterého a to zas jako jo, kterého s bratrem solidně matem a ve dvou tazích, jeden já a druhý on, haha. **No dobře. Sedím na prdeli a píšu hovnem a spójitosti nikde nic.** V tom favoritu, když se to tak vezme (se to tak), můžu tam týden spát a nikdo mě nenajde, mám rušičku signálu Satanů a otců, podle abc mladých kutilů a jejich sošek (jeptišek). Takové hračky jsou obecně k hovnu, ale v lese narůstá cena komodit, známá věc je známá věc. Takže se na týden uchýlím do niterné emigrace komorní a rostlinné, useberu se a uchlácholím vás všelikými příběhy, což se možná právě stalo, všechny jste je přečetli. A teď jistě zpátky do děje, že, ale první na procházku po lese, uplynulo sedm dní, celkem jsem si odpočinul a příběhy, které jsem napsal z kapitoly jedna až dvacet šest, už sis přečetl a zhodnotil správně neboli políčko x (dosaď). Co však je důležité, snad jsem hlasy rozličné, a to bratra nebo sestry a boha a dědy a tak dále, v dobrém napodobení úmyslu vyvskonal. Nyní sudba bude vrhnutá a ze skály ke mně bude padat ve formě kamení. Pak já dokončím procházku a část další bude o tom, jak jsem se vydal do Brna setkat se se Satanášem po dlouhé době (fejstu), a taky část našeho dlouhého rozhovoru v evropské tradici jako pojednání jistě velmi hluboká, a tak. Sáhodlouhost nezměříš, to je rozum, který dá. Pa pá. Pod nohama mi křupe listí stromů a kameny šelestů. Vzduch je dobrý, zkus to někdy taky.

Část druhá Apoštol

kdo čeká jelení hlavu na stěně asi neví jak se ohlásí lucifer když tě chce přivolat aby ses za ním stavil na kus řeči a pokecal takhle v brně v nonstopu u piva a slaninových chipsů co bude dál takzvaná rozprava o metodě a napoleonské dělení jelikož území je třeba rozpřáhnout a parcelovat stejně jako květiny je třeba hnojit a ženy udělat udělat a děti chválit a dávat jim tolik lásky aby zažily plnokrevný rozvoj takže samozřejmě ráno ti přijde esemeska čau honzo tak jsem si říkal že už ses dlouho neozval co říkáš na kamenožrouta o půl desáté a jestli máš zrovna problémy klidně tě pozvu což docela trefně strefil česku podkolení neboť po týdnu stráveném v lese vymyšlením matoucích příběhů abych před tebou a jinými čtenáři účinně zakryl jak to bylo a nahodil prvoplánový pocit ječmenné burzy dobytčí tresky no tak samozřejmě že mi z prdele nečouhají eura a kreditku ti vnímavá vláda celosvětových židozvednářů brzo zarazí když skrze t-mobile zjistí jak často si voláš s Dáblem a já se jim nedivím strážcům pokladu a ty neurčité počty mrtvých o kterých jsem doposavad tak mlžil a ty neurčité materiální ztráty které jsem zatím víceméně metaforicky obkresloval to taky na reputaci nepřidá to si piš a co si myslíš že asi řekne tvoje holka když celé dny sedíš a na papír píšeš dlouhou zprávu o tom jak jsi ublížil své sestře na duši a vymýšlíš si imaginárního bratra jistě nese znaky některých tvých přátel ale to už tady všechno bylo a stejně jediným konkrétním cílem je rychle se osvobodit ne od tyranie vládnoucí třídy ne od trouchnivějících dogmat katolické mrdky ne od antiorgiastické škrťící struny rodinné písničky nýbrž sám takříkajíc od světa a všeho a to se zdařilo raz

dva tři stačilo ulehnout do lesa do vlastních hoven které přiznejme si přece jenom voní dobře no jasně voní dobře a v těchto hovnech psát román jehož jediné jméno je Dábel a jehož jediným cílem je Dábel a jediným čtenářem Dábel tudíž je to liebesbrief a když v napětí a děsivé osamělé úzkosti jak kokot čekáš na jedinou zprávu která celé dny nepřichází a ještě si z tebe hajzl dělá srandu že ty ses neozval no stará strategie tyranů na oběť hoď vinu a každou kopačku do ksichtu můžeš svést na umazanou tvář na špinavou tvář na špinavou tlamu a přes to i ono ty mu odepsat chceš a do brna se už třeseš není nad to se jak za starých časů ožrat s Dáblem a hltat jeho slova je tak zábavný je tak veselý je tak můj nikdo není lepší je to šampion kamarád a velitel čtyř na jeho povel já všechno konám neboť jsem jen zmatečný mladý muž a když na něj myslím stojí mi stojí mi ale stojí mi jen mysl neboť veškerá erotika na této bázi probíhá takhle miluju ho přece duší a ne čurákem aby bylo jasno čurákem ještě pořád miluju holky i když mě teď žádná nechce jsem ošklivý jsem snad ošklivý nebo co se ptám protože nevidím že by se na mně něco změnilo ale zřejmě co na srdci to na pokožce nebo tak nějak a má zkažená duše pro běžného smrtelníka jenž je nositelem kundy a tudíž sličnou prcinou kazí jaksi můj sexepíl a pak že morálku nešukáš a pak že svět je zkažený jak se zdá není jiné skutečnosti než že stále vládne jediný bůh pevnou rukou stoleté mařený co si právě přidává kostkovaný cukr do kafe jelikož jí je hej ona věří a kdo věří nepozná strach jak praví žalm číslo vykuk v manéži psaného slova ty kdo jenž si bez viny vinný ocet z tebe holt nebude a tento krásný

verš si já můžu opakovat donekonečna neboť se strašně nudím po cestě do brna a zatímco přemýšlím nad možnou smrtí mých neoblíbených průvodčích a jiných zaměstnanců českých drah a zatímco vůbec přemýšlím nad smrtí zatímco popíjím kávu z hnědého kelímku tak si opakuju tento žalm a hned mě napadá jiný a beze strachu ze smrtelné srdeční apokryfie jej opakuju neboť ten přijde do sauny písečné kdo vlastní matku viděl lízat olej a přijde mi to jako zdařilá variace na nepochopitelnou stavbu babylonské věci ve jménu páně a žmoulám v kapse mobil a čekám Satanovy vibrace čekám návod jak žít protože stejně jako jiní mladí jsem zcela ztracen v prdeli jižní Moravy která je x proměnou v prdeli veškerenstva a takový neslušný návrh ze strany kristovy nikdy nepřijde a pokud přijde přijde pozdě a pokud přece pak stejně ne mně jelikož ježíš není na kluky a jestli mě miluje tak ne tak abych mu věřil a když pak přijde Satan a promluví jako dj chybějící kousek mozaiky jako dj kalokagáthia jako dj vášnivá noc na kajaku lásky po proudech chaosu a pro mládež nepřístupná neboj já tě tam vezmu šeptá hebký hlásek šeptá mně dobře přístupný hlásek a cosi ve mně opadá a příznává že ano já přece se nechci navždy vyhýbat kolektivu ano třeba snad ano já prostě se vzdávám a ano ano a hledím z okna vlaku vždycy vypadnu z tempa když si v hlavě rovnám věty tak abych je zapsal jakoby vychrlené dýchavičným géniem na břehu romantického močálu tak těžko tak těžko se píše román ábel ale slyšíš kaine dělám to pro tebe ty hříchu číslo dva je třeba dělat kurva věc aby nezaschla barva na make upu plátna turínského které jediné vidělo tlamu ježíšovu zblízka protože

frajer nosil šátek a mával rukou po proudu vztekám se a vlak míjí kyjov a nesovice kdo kdy po kom mohl chtít následování takového krista krista a kristusa no upřímně já bych to po sobě nechtěl já raději eliáše ichtyáše nebozeziáše a tydletu v plamenech a písku plameny a písek to je moje to já třeba tak rád sním o tom že jednou zapálím všechny duše a že jich je hodně a tak bude plamen skutečně obřadný a rituál po dlouhé době pravý a hostie se ve své nepůvodnosti a odvozené civilizované placaté

vystupuju z vlaku a už se ženu k vietnamcům něco sežrat a pak o dům dál v automatu na lístek koupím lístek a v automatu na cvaknutí lístku cvaknu lístek a v automatu na vzkazy pro Ďábla napíšu vzkaz pro Ďábla čekám tě u špilberku ještě bych se rád nadýchal čerstvého vzduchu a pak se spokojeně usměju protože po dlouhé době mám pocit že jsem udělal správnou věc že se takhle ženu do brna za Ďáblem v přestrojení za svého bratra chystám velkou zradu nikdo vlastně neví kdo z nás je kdo nikdo z nás vlastně neví kdo je a nikdo ani dost dobře neví co se odehrálo v posledních dnech v novinách se psalo vše si vymysleli vše si vymysleli jenže jediné co jsme si vymysleli je naše sestra a my se máme tolik tolik rádi držíme se s bratrem za ruce a ze srdce nenávidíme Ďábla jsme jen dítka tohoto světa a ten nás kojil i se všemi ulicemi drogériemi a laciným spodním prádlem které skutečně nemůže dělat ženám dobře na tu jemnou pokožku která už téměř hraničí se sliznicí ale to neznamená že to světu budeme všechno žrát a to neznamená že je nám lhostejné jak to všechno vypadá mně a mému bratrovi co jsme si vymysleli

sestru abychom dali události do pohybu a co se tak rádi držíme za ruce a oba umíme mluvit mnoha jazyky já třeba německým argotem saského kokota lžičky stříbrné řád druhý a brácha nula celá pět vášnivá metonymie figury dejské a milodejské a to je celá věc za tím není proč a jak hledat víc jsem v přestrojení za bratra před brněnským hlavním nádražím pěkně hnusný tučný a mastný kout světa i když darmo to pořád opakovat tohle město si své příznivce najde i v plamenech pekelných odmítali přiznat tu skutečnost že vnější podoba těchto ulic a domů plně odpovídá vnitřní chudobě až žebravé nedomrlosti kverulantské dušičky obecního blaha kterou starosta drží patrně na tři zámky někde u krokodýla na radnici a láme ji na velkém brněnském kole po šesti dnech mučení se armádě ámen nula celá dva stále nepodařilo vytlouct z něj kde se velká duše města brna schovává tedy velká duše města brna tak maximálně v očích brňáka jinak my s bráchou říkáme pojebaná mrdka číslo dvě přičemž mrdka číslo jedna je mrdka katolické hračky v dobré víře no čert to spral azuritem jednomu z dobráků ámen ámen ujede ruka a rozbije starostovi hlavu o parapet a kurva jsou to jen malí kluci a kurva panika je schvátí a tak místo aby udělali něco smysluplného pro neutralizaci situace tak se maximálně zmůžou na dětinské nic se nestalo logicky starosta umírá no samozřejmě krvácet den a půl to se nevyplatí tím vším jsem jen chtěl říct že jsem trochu nasraný když stojím před nádražím a vzpomínám na fiasko s prťavou duší města brna která se teď zřejmě potuluje někde po lesích vyzbrojená bambitkou a notnou dávkou otřesných zkušeností a vzpomínek kterých se hned tak nezbaví

a až v ní dostatečně zkvasí zřejmě se vrátí i s určitou armádou zpět a provede nám to co my provádíme matkám tohoto světa ale i to je jedno důležitá je jedna věc kterou bych už teď s jistým předstihem vyjádřil a jaksi vyřknul a to je že mé svědomí není čisté mé svědomí není čisté mé svědomí není čisté není a nebude a nikdy neaspirovalo na to že by mělo být tedy není nebylo a nebude v tomhle směru mám teda čisté svědomí

nahoře na kopečku tam je hej tam si sundám kalhoty a lehnu si do trávy a sednu do křoví a čůrám si po nohách moč rokokově cintá a já se směju jelikož nemám nejmenší důvod dělat takové věci a nějací lidé se vyděšeně blíží nebo vzdalují a buď kerují nebo nekérují což je mně jedno já na ně seru s grácií a umím házet manikurní nůžky na takovou dálku že jednomu panečku zaseknu za lopatku a to je celkem bolest celkem jo ale tentokrát to možná ani nedělám možná se jen počvachtám v těch chcankách za pozdního odpoledne v brně a užiju si představu že bych teoreticky odsud z kopce a hradu mohl to město pochcat celé koneckonců uzavřít s Ďáblem takovou menší smlouvu o smlouvě budoucí z čehož by se snad ještě dalo vycouvat a jak jemu by se to líbilo je ten by radosti tančil karakán bambán tango šalimango a já bych se smál přeradostný smíchem caravaggiovským jako kus sýra na kusu olivy ano stačila by menší smlouva s Ďáblem a měl bych jistě větší moc než jen obdrženou schopnost zachcat celé brno svrchu z výšky solidní přesto však pro město potupné no jen si to vemte utopit město ve čpavém hnosu aniž bych letěl v letadle kilometry nad zemí

a sprchoval je všechny kyselinou no jen si to vemte není to krása jistě ale ne pro obyvatele nafoukaných minoritních činžovních kaváren s maršmalou panenku máš kundo máš malou rozumíš máš malou a malou ji mít budeš rostoucí agrese tento plán zatípně ani hovno ne rozhodně žádné chcanky natahuju si kalhoty a dívám se zase na mobil Satan má zpoždění a po omluvné esemesce ani památky tak kde ty zrúdo zase vězíš tak se dívám jestli nebude problém v odeslaných a jistě vždyť šibal t-mobile se mě zřejmě s posvěceným pověřením armády a velkobiskupa karpatského snaží odříznout od kvasící globality no budiž a jelikož Satan není telepat jistě ne dnes tak možná chudák běhá po brně zadýchává se a kdo ví co ještě a nemá nejmenší páru kde vlastně jsem a o co mi gou když tak náhle měním plány a tak mi naráz kápne že to není tak úplně špatná pozice být tu nahoře na kopci nahoře s jakýmsi byť mrzáckým výhledem tady zdaleka ne nad mraky ale o jakousi setinku tu snad řidší vzduch je a být tedy tu nyní již s nataženými kalhoty a smát se Satan neví kde jsem a já mám plné kapsy caravaggiového ovoce a můžu si a nikdo mi a nebyl-li tohle ještě před nedávnem můj sen copak mě snad někdo poznává v tomto bohem zapomenutém kraji jistě ani zdaleka ani mí vlastní lidé neznají mou pravou tvář tak och ech he he hi hi svým způsobem jsem vlastně náhle a neočekávatelně a v míře mnohem větší než zanedbatelné svobodný a nespoutaný ničím nezaměřitelný a nelehko polapitelný těžko vůbec myslitelný jsem kočka v krabici v které nejsem chytrá horákyně a moc moc a moc se mi to líbí směju se jako filcem podšitá liška jako tvídem podšitá ryba a sbíhám dolů

z kopce dát si kafe jelikož i ve chvíli zrady se mi chce trochu spát a jak tak běžím a směju se kolem stromů jak už struktura podobných emocí napovídá posedne mě na malou chvíli nahořklý smutek s dlouhým dozvukem jako po vycucané hašlerce a strašně se mi nechce přemýšlet z čeho tak asi pochází a tak si to kafe radši zase nedám mezi lidi jít v takovém stavu to je přeci semi sebevražda semišová rakev se šlehanou myšlenkou ano tak přece jen myslí a myslí jelikož bez vlastní myslí nikam nedojdeš jak říká lidové moudro často vyříváné do prostírek které zatímco v kolaborantské únavě visí si nad stolky chalup a chaloupek říkají nemístný fór o kolejkách co se v dáli neprotnou jelikož jsou přeci rovnoběžkami ale běž ale běž a skutečnost lidská ti neříká nic a zkušenost s těmi co staví silnice dálnice jakož i jistě koleje ta by ti měla napovědět na tomhle světě nic není tak jako má být a pár vět zcela a naprosto nikdy neplatí například co existuje nezávisle na tom co je zkrátka tak je substance ale taková substance by vyšla pěkně zkrátka ve vesmíru kde by všechno bylo jen tak tak uť no těžko pomyslet jak na poslední chvíli přivírá se brána prvotního přiškrcení prdele porodní utnu tento proud a přece jen si tu kávu dám a pak přece jen půjdu za Satanem ještě jsem se o tolik neopozdil jel jsem tím rychlíkem který odjíždí o dvě hodiny dřív měl jsem takříkajíc náskok

pane vrchní dvě piva dvě zelené a paprikové chipsy když už teda nemáte ty slantinové a no tak posad se Stando Satando a povídej co nového a co myslíš jak to dopadne jakého jsi názoru a vrchní staví z hradu piva z piva hrad a něco se mu nepozdává tak já na

něj to se vám jenom zdá nic jste neviděl rozumíte tisícovku do kapsy šup tralalá a v opačném případě uříznout přirození kterémukoliv z tvých dětí pane má žena je bezdětná tak zapálit hospodu otráveně cintám od úst a teď už mazej víceméně mám totiž dobrou náladu ale Satan se jenom chmuří a pořád dokola jenom mlčí a jenom se chmuří a mlčí a jenom se chmuří už to nemůžu vydržet co ti je co se děje no tak co tak řekni a nenech mě se jenom domýšlet už tak jsem domýšlivý tak haha docela ehm dobře usrkávám pivo a začínám mít strach a strach jak známo ovládne celou mysl a pak se změní v úzkost která ovládne i celé tělo a nakonec emoce totiž jsou jako vlnění víš vlny vibrace a tak nakonec ovládne celou hospodu a lidé by nejradši splynuli s hracím automatem nebo falešnou cihlovou tapetou na zdi a nebyli tolik viditelní a svým způsobem hmatatelní ano svým každý tím svým každý individuem a naráz nakažení strachem ze sádla Satanova by už raději ničím než a pak se Dábel nadechne a řekne pojď se mnou prosimtě na chvíli ven a tak mě po chlapsku bere kolem ramen a já ho následuju i s pivem a venku Satan ukáže na nebe a říká vidíš a já zírám zírám ale nic a tak se ptám no co mám vidět a on pořád vidíš a já co mám vidět a on no tak co teda vidíš pojmenuj to a já říkám že nic že tmu a on se ptá nevidíš tedy žádné hvězdy ne Satane žádné hvězdy nic a on říká no tak vidíš a stejně já nevidím žádný mravní řád ve vás a bere mě zase kolem ramen zpátky a já si říkám docela povedený fór ale on se pořád tváří tak vážně tak nevím jestli si myslí že jsem to všechno posral a už není cesty zpět ale srkám pivo a netroufám si nic namítat proti tomuto

pro mě zcela novému a zcela neopodstatněnému Satanovu pesimismu a v tu chvíli on se rozvláčně dá do vyprávění které je natolik poutavé a pro nás všechny důležité že nemůžu než ho zde převyprávět tak jak jen dovedu a trošku ho oponentlit a zpřístupnit protože Satan což možná doposud není příliš známý fakt protože Satan mluví značně suše nepřístupně a nepoutavě a taky jakoby ehm ztěžka a hutně tudíž přesně tak aby se to špatně četlo aby se to i špatně psalo a špatně vstřebávalo a to mě prostě v tuhle chvíli nebere takže svévolně jeho slovy budu manipulovat a kdo ví zda to co si přečtete bude ještě Dábel nebo ne

když byl izrael ještě malý a lidu bylo mnoho i málo a hospodin si hleděl svého byznysu s hřivnou a vínem a ženy ještě byly šťavnatý kus masa jako sára jako rút jako ráchel jako abigajl a chlapi věděli jak na filistíny a jak se horem spodem přes poušť rychle ke kořisti sestoupil Satan na zem v podobě proroka s ještěrkou věrnou ještěrkou jež mu chodila vždy po boku a její jméno bylo jobovka a tehdy když království bylo na dosah obyčejné dětské dlaně a vědělo se tak nějak všeobecně co a jak tehdy se Satan rozhodl že vykoná svou pouť za očistu všeho a míra a že se tedy vrátí k bohu zvanému panovník a svět se tudíž radikálně a takříkajíc revolučně změní takříkajíc takříkajíc takříkajíc a nářky malověrných budou zapomenuty a toto vše vyžadovalo náročnou a dlouhodobou přípravu a tak se Satan denně mydlil jak bylo psáno a denně se kořnil skořicí jakož i popelem a nehtová lůžka ta místa kde nehty leží připraveny vstát a drápat tyto tajemné a neznámé kousky

těla máchal v růžové vodě dokud nebělal a nezpívaly tichý septet o deseti prstech ach záhado života matko přesvětla myslel to ten dáblík upřímně nebo ne nebo snad ne a tak odpoledne hřebelcoval svá záda hrstmi písku a vkládal štěnice za víčka odposlouchával svá tichá přání barev a tvarů vizuální výchova přátelé zde předobraz který maloval celé týdny v náskoku před celou klasikou a hudbou a to co tvor světla hledal byla láska a to co tvor hledal byla možnost vyjádřit a základní otázka aneb job 2: nekonečný záhady je otázka proč bůh nedovolil jednomu ze svých synů najít lásku je to otázka demokracie je snad anebo jaká je otázka na niž je odpovědí vážně myšlená nespravedlnost která udrží kormidlo u koryta dokud ti ječmen nevyklíčí na kozy která v rámci moudrého státu kvó kvó plného jepičích kurníků jenž celý ve své nesmírnosti se jmenuje vesmír a pod palcem ho má jediný muž se ženou jako tajemným pod ještě trošku pod základem své bytovosti bytelnosti či bytí stručně řečeno nenechá bůh lucifera milovat protože křehce se vyvažující vesmír by se převážil a rozklížil nebo je za tím něco víc co smrtelník nepobere anebo je za tím něco méně a tím je Satanova věčná lež verbež hnus no a teď si vyber je to jedna z těch větších otázek je to otázka důvěry tak zvaně pra původní a tato jak říkají zasvěcení jazykové zednáři kalichů chuťových pohárků a tato se rozhoduje už při porodu howgh a my bratři to lidově častujeme výrazem je to v piči samozřejmě odjakživa se ví že je to v piči a v piči to bylo a bude a snaží se mi zde Satan vypovědět něco víc nebo je to jen hezkými a přitom trudnými slovy pentlená tradice věcí v piči a pičovín vůbec chvilku

mi myšlenky ulítávají a sekají se o větrák u stropu který tam není nejsme v americkém filmu a já taky nepiju překapávané kafe ale piju pivo a myslím si je to v piči a nevím jestli to ve mně vzbuzuje spíše lehkost a osvobození nebo tíhu a uvěznění duše v piči ano až tak až tak až atd a pak se mi myšlenky vrací a spolu se zrakem ostří se na Ďábla který mele a omílá svůj životní příběh ale co mně je po izraeli sinaji a synech sár a bebelek když sám jsem k smrti odsouzeným spiklencem pasti moravské a o co mi šlo bylo zničit aspoň to málo které mi překázelo nic víc nic ušlechtlejšího nic víc a vím že Satan to ví tak co to na mě tady hraje a zkouší leda že by tu byla ještě ta možnost že nic nehraje a nezkouší že mluví vlastně upřímně že ze sebe běžně a nutně jen tak sype co mu na jazyk a tak se zamýšlím co když je to nefalšovaná skepse toho který viděl jak předváděli árona a jeho syny ke vchodu do stanu setkávání a omývali je vodou a jak z nárameníku řízu zhotovili a jak bylo zakázáno se mísit s pranárody a mefíbošet joáb zabalón a on ženě řekl že velice rozmnoží její bolesti v těhotenství a syny syny budeš děvko rodit v utrpení a ty idiote mezi tebe a ženu položím nepřátelství jako hada do pelechu a proklat proklat budiž a ohněm a mečem a koho by to neznavilo znáš to dobro a zlo bez zřejmého důvodu prostě bůh nebo příroda od počátku a na chvilku se odmlčí vyplývá z toho celého že se cítí jen jako agent s teplou vodou a podomní obchodníček jemu byla role přiřknuta ale dobrými zraky svými dobře on patří na to co se skutečně děje a z celé této mé hry do vlastních rukou na vlastní nebezpečí on vlastně nemá prazádnou radost prý lepší věci se dají dělat

se svobodnou vůlí a lepší srandy lepší kousky a v tu chvíli mi dochází trpělivost a ptám se jaké lepší kousky jaké věci a co je špatného na tom skoncovat s malou malou malou a zamést vzpomínky na domovinu pod traktor a výmluvy skousne ten nebo onen jako kovový drát a dupneš mu zlehka svrchu na hlavu aby si podrtil vlastní zuby a výmluvy všech nekonečné výmluvy a nekonečnou bolestínskou šarádou z níž bez výmluv jen bolest vykoupí a bez mrtvých dcer nebude dobrých rodin a bez vypálených měst nebude slušné a přiměřeně drahé infrastruktury a bez otevřených očí nebude duší a co já dělám než otvírám oči aby se celá síť celá sítnice a tyčinky mohly konečně opájet pravým světlem musím jim vpálit do buněk tmu a jiné nabubřelé řeči vedu budiž mi omluvou že jim z pětasedmdesáti procent věřím a Satan se drsně směje pche a kde je nějaké světlo které přijde po té tmě a já říkám že v něj přece věříme a nade vše jej milujeme a v tu chvíli ze mě strhne tričko a kouše mě do bradavek pojd' na všechno se vyser a pojd' se mnou nedělám to proto že jsem bužna ale proto že ti musím poskytnout natolik silný smyslový podnět tak nečekaný pro tvou mysl abych tě konečně vysvobodil z okov tvého rozumu který ti vládne jako slepý houslím a vede tě do záhuby ale mně nestojí a cítím jen nepříjemné šimrání a záblesky dětinské bolesti žádné vzrušení žádné nic a už vůbec ne něco kopnu zelenou je sladká jak cintintus na kříži a čekám na odpověď mistra lží na nějakou skutečnou odpověď a ne pubertální experimenty se sexualitou potažmo identitou

sodík vápník vlákna a internet tablety pravdy záleží na tom jestli chceš originální balení nebo ti stačí velmi přesná napodobenina tak jako tak cena není nutně tak vysoká za vlády kterou jsem zavedl je vše dostupné a většina věcí je dobrá a co víc konečně celek struktury otevřeně nedává smysl a za to se blahoslavím sídlem mé vlády je uherské hradiště kde pomník mé bitvy s bratrem ve formě zmrzačeného dítěte hlídá parkoviště zatímco otec a matka jsou prominentními politickými vězni je potřeba národu předhodit kýsi mýtus a náš národ moravský jemuž já jsem ámen pánem a brácha velezrádcem se opájí rodinnou tragédií a čeká s velkým gustem na repete po dvaceti letech apetito light jak se říká ale času není nazbyt ani v příslovečném tady a teď a já jsem co nejrychlejší a nejběsilejší v srdci svém aby mi náhodou neunikl můj sen a tak po nocích spolu se svými nejvěrnějšími co brzo budou představeni montuju bomby v garáži bývalých čsad a za pomocí lampy i letlampy a detailních nákresů struktury brouka který je nám v těchto nelehkých ba vydatných časech nadějí i inspirací vytváříme bombu která bude tak blízko přírodě až bude schopna odhalit zda nějaká vrozená implicitně esenciální pra podstata všeho všeckého existuje a pokud ne tak sbohem a šáteček a v sirovodnatém prdu čvachtavém zmizíme po kratší agonii všichni včetně mě a pekla a imága dei i s jeho inkvizicí a katechezí a beránkem másla a to je to vo co tu běží jenže času je málo celosvětové hnutí odporu nenávidí naši lásku a naši pravdu kontrarevoluce bobtná jako zahnisané klíště a já i když se směju se lechtám a pak se ptám co ty co konkrétně ty uděláš ještě stále doutnají posvátné

ohně od břevlavi po brno od znojma po jihlavu šmahem tahem nezávisle na uznávaných i neuznávaných hranicích tam kde se to hodí a tam kde bylo cítěno tam to je a tomu se to rýmuje a co ty uděláš co ty konkrétně chystáš pro dobro zla

ve věci velké cesty na západ se sešla celá komise a jako první odhlasovali velbloudy za mého tichého přihlížení skrze plexisklo a jako druhé odsouhlasili magnetické oční lasery s okamžitým smrtákem za mého tichého přihlížení a jako třetí byla maximální tichost za mého plexiskla tato výprava měl svůj účel skrytý a zapouzdřený hnědá laminátová podlaha nočníky u každého stolu a každý člen komise má noční lampičku zářivka dlouhá patnáct metrů nesvíťí v této atmosféře se rodí plán jako obehnán zdimi plán který je nutno chránit ano naše malé mimi s černými orgány a s černým dudlíčkem toto mimino musí být odneseno do centra světa položeno a zapuštěno do pupku světa kde zkvasí mohutně svlažováno aktuálními náladami tendencemi a průzkumy a tato rostlina která vyroste bude s křídly jako svět schopná zastínit svět a udusit jej dokud se nepohne a v igelitu poslat do nicoty jež je víc než vesmír tento plán na smrt která konečně přesáhne smrt na tuto smrt smrti mě mimořádně hrál a za monotematického božího mlčení se zdviženým obočím údivem všechny ostatní bytosti zaměstnával starostmi a tak byli odsouhlaseni velbloudi a tyče se světlem a pohledy jež zabíjejí tak že se poliješ hrůzou a zmrzneš vlastní bláhovou v minulosti chovanou nadějí v ohrádce své makové a papíry byly podepsány mnou okem zrak pozorován skrze plexisklo a příští čtvrtek nebo

úterý výprava v tichosti vyrazí z vidně která již byla též již též obsazena vojskem milosti a nocí bídy odcházím z místnosti s plexisklem do klidu uchyluji se na pohovku nouze a přemýšlím o konsekvencích a mezi stromy mezitím pohyb nepřátelského komanda zrychluje své přesuny černí muži ovšem nepasují do tmavě modré noci většina je rozpoznána a trhána na kusy silovým polem okamžité úzkosti tato japonská zbraň stála dost velké prachy a přesto má občas technické výpadky a jeden z komanda překračuje bariéru odpojí kamery blíží se k mé kukani se zakrouceným nožem tvarovaným podle představ o starém turecku tento osmanský zabiják mě nachází v naprostém poklidu jak rozjímám sám se sebou odhodlán již navždy zničit veškerý pohyb který je kořenem všeho co se hýbe a všeho co dovede člověka pěkně nasrat a tak jelikož úvahy mého života dospěly k tomu že mezi bytí a zlo lze položit rovnítko jsem se přece ve zkratce pokusil skrze službu zlu proniknout lépe do bytí a pak ho eliminovat no dyť o to celou dobu šlo ne a proto jsem stisknul žluté tlačítko které pochod karavany dusivého smíchu posunulo ze čtvrtka nebo úterý na čtvrtek ovšem dnešní čtvrtek na dnešek a ne ten čtvrtek za sedm dní a otevřela se velká kovová brána s tepanými výjevy dětských znásilnění a nepovedených odpanění doprovázených dívčím pláčem ve výtečné kvalitě mhz mega ty vo a karavana se dala do pohybu načež vystrašený malý králíček osmáček vytasil svou dýku a zbrotil ji temnou krví předsedy velmistra dirigenta pasáka beránku a mě píchlo v boku smrt nepřišla přišlo vykoupení vykoupení vykoupení vykoupení

nyňi podle jasně daných pravidel čekám sedm a půl hodiny než vymizím anebo přijde tajemství kefiru kečupu kakaa tajemství ingrediencí věci jsem mimořádně vzrušený ale také unavený ztratil jsem tolik života během odtoku krve příliš zbídačený pro smrt jež s posměchem sleduje jak těžko se mi nedýchá ano je těžké si osvojit tuto vlastnost a to i ve stavu v němž se nacházím je to stav schnoucí mrkve a deště bez přísad a já mám sedm a půl hodiny nadán schopností se lépe hýbat mimo běžný čas a prostor ne však úplně bez pravidel což mě docela klame a zklamává říkám si něco ve smyslu kolik dalších geometrických realit je za každou realitou nemůže být kurva už nějaký obraz bez pozadí rostlin bez kořenů konečně zásadní změna zásadnější než to že se k pár rozměrům přidají další něco více up něco víc top něco víc hot a fresh něco jako že nejsou žádné rozměry něco prostě takového ale tak to není to vám říkám předem a já mám sedm a půl hodiny na to abych uspíšil běh světa a to mi dává když nic jiného obrovské možnosti při jinak nudném vyprávění můžu skákat z takzvané minulosti do takzvané budoucnosti tam něco poseru a tam to zas spravím navzájem se to solidně ovlivňuje je to tenis který stíháš hrát sám se sebou ohromná švanda ale sedm a půl hodiny není taky žádný zázrak kolik přečteš za sedm a půl hodiny stránek snad třicetpět třicetšest snad tolik stránek a tudíž tolik jich mám a ne víc v mezistavu tak blízko tajemství marie půdy vesmírné a tak blízko písku jelikož mě sejmul malý nadaný a nervozní zabiják jen a jen proto a taky bude popraven hop jsem v okamžiku jeho popravy a můžu mu samozřejmě škubat s provazem a hop

jsem v okamžiku před jeho popravou a můžu mu samozřejmě škubat s provazem prohledávat kapsy ale přijde mi že dočista ztrácím čas i hlavu mám sedm hodin a dvacet tři minut na budoucnost vesmíru kurev a válek a modlím se teda aby konečně bylo po ní ovšem kdo na moje ámeny dá nebo nedá je už otázka druhá a tak úkol číslo jedna je vysvléct se do naha a nějak vyřešit to že Dábel je ve mně jakožto v každém z nás a tudíž ví o všem nejpozději v tu chvíli kdy o tom víme i my a já a možná to ví i dřív a pak se procházet po ulicích nahý a vyprávět o tom bezdomovcům a já už jsem napůl přišel na to jak se to dělá ne však úplně jádro spočívalo v tom sehnat a ukecat proroka neboť prorok potažmo apoštol má mnohem víc kreditů než ty nebo já a proto na sebe na určitou dobu může vázat pozornost Satanovu která je jinak v celé své struktuře plně a jediné tvoje a co se týče mě musel jsem nejdříve ve starých knihách najít kolik hodin připadne na osobu mého rázu typu a hodnosti a bylo to něco kolem šesti hodin ne úplně přesně ale nějak tak a pak jsem musel zjistit který prorok se hodí k mé krevní skupině haha samozřejmě který se spíše hodí k mému odstínu pleti haha plazmě háhá ne je to tak že pravidla neznáš ale z tabulek vyčteš co je pro tebe dobré a já vyčetl že to bude apoštol pavel a jeho vinné listy olivové věrným pražanům a vydal jsem se jej hledat do dimenze číslo tři do dimenze prázdných hrníčků od medu a nesplněných přání neboť dimenze číslo tři dimenze prcháajícího tepla a mizejících matek byla jeho hájemstvím a on v ní bloudil jako koráb jako labuť jako předvečer

A tak, Pavle, mluv, pomůžeš mi a vezmeš za mě stráž na pár hodin? Říkám všechno na rovinu, žádný kličky. Vždyť mě znáš. (Logicky mě musíš znát.)

Pohleďte, bratří, koho si bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených, ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil bůh, aby zahanbil silné. Znáš tě, bratře, to víš, že tě znám. Pozvedni svůj zrak ke mně, ať popatřím na tvou duši.

Cha, kterak to, Pavlíku, že ty stojíš nade mnou? A pamatuj, že nejsem bratr, bratr je vánek nad mořem, fikce. (Anebo v truhle.)

Jak je psáno: Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.

Ámen, pravím ti, tos mě teda dostal. Jestli se vychloubám, pak jediné bez pána, bez kontroly, beze smyslu a bez dodatečných omluv. Přišel jsem ale hrát fér hru, už to říkám podruhé. Takhle hrajou malí hráči. I o osudy světa, samozřejmě.

Nevíš, že jsi boží chrám a on v tobě přebývá?

Nevím, Pavle, a pokud to tak je, do mě tak maximálně jezdí na dovolenou. Jasně, vím, můžeš mít milion námitek, ale poslechni: já ti rozumím, ale do hloubky se stejně nedostaneme, nezlob se na mě, že já na tebe s humorem. Takříkajíc. Ale znám i já tebe, znám tě, jak mě napomínáš, tiše a mírně po vzoru Kristově. Bla bla. Copak ses neprovinil už jenom

slovem, které nebylo na počátku? Všichni jsme přivázaní u té samé skály. Já tu skálu nenávidím. Je mi těžko, Pavle, špatně se mi dýchá. Vzal bych si čisté plátno a pokoušel se stát malířem, někde, pokud by ještě bylo nějaké někde, nějaké kupříkladu moře azurové, nebe se vlnící, ticho a skály, klidně i skály, pokud by například ještě existoval kýč, vzal bych si moře a prášek na uklidněnou a říkal bych tomu koneckonců obyčejný život. Ale tím tě nebudu zatěžovat.

Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od boha sílu bořit hradby. Jimi boříme lidské výmysly a všechno, co se v pýše pozvedá proti poznání boha. Tyš nám ukradl nákresy těchto zbraní, sehnal lidi a docela úspěšně je sestrojil, jak jsem slyšel. Nyní se chystáš na základní ontologický test. Koukám, že papírek sis už přichystal a je pěkně kyselý. Nejsi první ani poslední. Ale o to teď nejde. Proč ti mám pomáhat? Na mě doléhá denně starost o všechny církve. Sám jsem smutný, starý a unavený, kromě toho mám otravná vidění, odpoledne, někdy i navečer. Proč ti mám, Jane, podávat ruku pomocnou, vynecháme-li primitivní důvod, že litera mé vlastní religie mě k tomu prvoplánově vyzývá? Nejsme přece děti.

Sám nevím, Pájo, ty kulišardo, sám nevím. Možná jsem pil z toho samého pramene, když si beránek pod košílkou prohlížel hada. Pavouk nepojme do sebe želvu.

Nedal bych náhubek dobytčeti, když mlátí obilí. Jsem nakloněn tomu, pomoci ti. Nyní pozvedni svůj zrak

ke mně, ať tě teda konečně popatřím. Slyš u toho, Pavle, má slova. Jednoho dne jsem vyšel z jeskyně a dejme tomu, že jsem měl i důvod, obyčejný důvod, šel jsem spravit satelit, šel jsem dokoupit hubky na nádobí, modlit se při západu slunce. Jednoho dne jsem tedy opustil jeskyni a zjistil jsem, že se možná už nikdy nevrátím. Nezasáhlo mě však světlo svým oslňujícím plamenem, neoslepil mě paprsek. Ba padl jsem na kolena před příšeřím, jež všude vládlo a jeho příšeřery se mně zmocňovaly v pravidelných intervalech a za temného hučení, jako když se pere prádlo a v myčce se sprchuje nádobí a bojler hučí nad tou spoustou vody, jako když se domácnost roztáčí na plně obrátky, tak. Kdybych v tu chvíli měl zrcátko v dlaních, rád bych se podíval na svou tvář a především na jeskyni za svými zády. Předpokládám, že se uzavřela jako smutné rty. Satelit jsem spravil. Odjel jsem autem do supermarketu se třemi parkovišti a křížem. Tento symbol ze dvou sbitých prken jsem nepochopil. Tedy jsem se několik dní živil mlékem. Změnil jsem adresu trvalého bydliště a pečlivě jsem četl dopisy, i ty starší. Jak se říká: přehodnocoval jsem vztahy. Ach, jaké to, Pavle, byly časy. Tehdy jsem věděl, že tomuto světu vládne Dábel (směrem na jihozápad), ale nevěděl jsem, co je zač. Tělem vzdálen, duchem přítomen, vyslovil jsi již soud nad tím, kdo to dopustil? Jestli mi rozumíš, nemůžeš mi pomoc odepřít. On je ten, který nebyl, není a nepřichází. Pojď sem a ukaž mi, co se má stát potom. Okolo trůnu čtyřiaadvacet krabic a na každé z nich had oděný do bělostného rouna, na hlavě korunu ze zlata. A všechny bytosti volají: ten který není, nebyl a nepřichází. A kdykoliv bytosti vzdají čest, pak hadi

pokyvují hlavičkami a ukusují chlebu se sýrem, je velký jako kruh života a smrti, leží mezi krabicemi každému na dosah. Tato země, povídám do naprostého ticha, je zemí másla a země božího lidu je její vodnatou minulostí. Bytosti padaly na kolena a zpívaly hit, jenž mi dodnes zní v uších.

11

Vykonaný soud

Všichni označení píšou domů

Pečetě na dopisy sou nedostatkový zboží

Ou jé, pečeť šestá, to víš

Tu tak by sis přál

Díky, spasiteli, díky, dík

Nic nebylo a nebude, aspoň se není z čeho zpovídat

Partnerkám

Vykonaný soud

Hlína

Čísla sou přemrštěný, ou jé

Musíš mít strpení

Bytostí je míň než se zdá

Jako když fík zmítaný větrem shazuje své pozdní

plody

Vykonaný soud

Jako když fík

Zmítaný větrem

Zpívá píseň, již všichni známe

PÍSEŇ

Jestli jsi hoden přijmout, co přichází

O tom sem ještě nerozhodl

A co bude k večeři

To jsou otázky

Protože jsi byl obětován, obětován, obětován

Ze všech kmenů, jazyků a ras a taky národů

Uvař si polévku, paštiku

A máš odpověď

Vykonaný soud

Pelyněk, běda, běda

Ale staré triky se

Neopakují

Příště tě čeká něco jiného

Až budeš jásat a navzájem si se svědkem pošlete dar

Na břehu moře

Na břehu moře

A z té písně se mi, Pavle, svírá srdce, napadlo mě, že se na všechno vyseru a vrátím se domů, kde máma pere prádlo za zvuků rádia a babička tiše obírá hrozný vinic velikého draka, chtěl jsem říct všem občanům, že jediné, co ze všeho zůstalo, je smutek a přichystáno je nám mnohé. Není ti z toho smutno, Pavle, z ohnivých nádob plných neředeného zmaru, z páteří živočichů a bolesti žen? Toto jsem viděl, já, Jan. Jsem jenom služebníček jako ty a tvoji bratři a jejich děda.

Počekej tedy. Přijdu brzo, ano, přijdu brzo.

tehdy pavel odešel zařídit si potřebné propriety aby za mě na šest hodin vzal povinnosti jež mě odvrátí od nežádoucí Satanovy pozornosti a já mohl létat podzimním vzduchem draka a ptát se na otázky důležité pro poslední události jež se stanou a mají se stát aby hořela svíce a nikdo nepochyboval o přírodě děvce ďáblově a tak jsem pět minut odpočíval a pak mi přišla zpráva nesená cheruby a pány i psy a ta zpráva zněla že čas běží a pavel silou největší zadržuje nebesa a odříkává antiberánka a odříkává antilopu a alikvóty jsou naplněny vínem no a bylo jasné že je to pravda a čas nastává tak jsem vzal kabát a odešel do chladu dimenze psa i pána a pozoroval okem noci velbloudí výpravu kterak se setkává s mohutným odporem a pálí a boří města evropy a srká a plive krev nevinných a taky jak svačí a čůrají u cesty a unaveně pláčou a poté jedou dál a pak jsem vydechl a můj dech je nadal silou a nesl je dál a dál a pak jsem opět změnil dimenzi a našel svou sestru na břehu jezera jak cvičí armádu ze stužek

květin kopretin medových vláken sov bříz vlasů chlupů náradí opon prádla a křídla a hadů a medvídků pandů a barbín a obalů od mléka a tichých společníků a letadel a rebarbor a nehtů a tato armáda měla sílu jen o půl silokoule menší než zbraň přichystaná pro pupek světa a já jsem se smál jak je všechno napínavé a poté jsem je všechny lechtal až padali smíchy ve chcankách do jezera a tvrdě jsem kopnul sestru pod koleno a tvrdě jsem jí řekl kurva toto je poslední varování kurva a poté jsem změnil dimenzi a pozoroval zpoza hostinského Satana jak v nonstopu vztekle kope do automatu a poté jsem změnil dimenzi a pozoroval jsem lavičkový háj

zbývá mi pět hodin a já vím že je čas projít rodným městem a otevřít rodné dveře a najít rodidla a vstoupit po hlavě a promluvit si s duší vlastní matky v podobě která v tuto denní hodinu bude přístupná a tak se proplétám náměstím a zamýšleně pozoruju škaredé budovy a zamýšleně pozoruju i pěkné budovy a okopávám zámkovou dlažbu nechce se mi do toho to je jasné fakt se mi do toho nechce a pak stejně seberu odvahu a jdu a koupím si zmrzlinu se sevřeným žaludkem ji lížu a sežeru kornoutek a na rohu rodné ulice spí pták kterého si prohlédnu a uprostřed rodné ulice tančí pták a pak už jsou tu dveře hola vcházím a padám na koberec věčné přítomnosti je celý od prachu od té doby co sešlý otec sbírá poslední sílu aby mě pronásledoval po celé zemi a zastřelil z blízkosti nyní je domov středně zchátralý a tichý a plný prachu na druhou stranu žádný nepořádek který by sestával z větších předmětů a vcházím do další místnosti abych se přivítal s ní

s touto místností a místo toho se všechno zkracuje tím líp je tu matka leží na stolci jež je rudý a pod sebou má kastrol obrácený dnem vzhůru zřejmě myšlený jako improvizovaný schod a tak nemeškám a vstupuju procházím vnitřním prostorem usedám a ptám se na nějaké otázky

Jan Matkomatko, proč jsi vždycky tak nervozní ve své bolesti a teď jsi klidná jako nemoc?

Matka Myslela jsem, že chceš mluvit s mou duší, že nemáš dost času na podrobnosti. Rád jsi je vždycky zanedbával.

Jan No tak jsem dejme tomu přehodnotil priority. Jsem už dost unavený.

Matka Haha, myslela jsem, že řekneš, že už jsi dost starý.

Jan Ne, to bych přece neřekl–

Matka To je dobře, že bys to neřekl–

Jan To si, mami, myslím taky–

Matka Tak. Šmitec. Dáš si polévku? Máš tělo?

Jan Tys to četla? O osmanských zabijácích? V novinách?

Matka Babička mi poslala esemesku, už se naučila s mobilem. Nevěděla jsem, jestli přijdeš i se svým tělem, ale jak se tak dívám, je těžké určit, jak to vlastně je.

Jan Tím se netrap. Dost jsem se napřemýšlel, co je tu vlastně za pravidla, a myslím, že nemá cenu to dál řešit.

Matka Dobře, vysvětli mi aspoň, co má znamenat to stále se opakující oslovení matkomatko. Já se tě jinak, synu, moc vyptávat nebudu, a vím sama, že tohle není důležité, ale tak nějak mě to prostě zajímá.

Jan Ó, tys byla vždycky něco speciálního. Nuže dobrá, sám ale nemám přesnou definici. Víš, jak jsme u nás doma vždycky používali slova tak nějak halabala, sama to znáš, nemysli si, že poté, co jsem odešel z baráku následovat cestu Satana jsem změnil tyto návyky. Jsem citový typ, který ve volném čase hodně myslí, ale většinou nedovedu být přesný, vždyť víš.

Matka Ano, jistě.

Jan Matkamatka je především libozvučný pojem, který hluboko uvnitř – alespoň hluboko uvnitř mě – brnká na jakousi strunu velmi obrazných představ. Jeskyně, modlitby, matka milosrdenství, znáš to, slzavé údolí, vztah syna k matce, ale to už zabíhám daleko, je to hnědá představa, krysomýš pelíšek, který zradil, posmrkané kapesníčky, hliněný čaj, hliněný hrníček, nutné rozdělování – nebo spíš oddělení se – a tak dál.

Matka Ech–

Jan Je ti to málo?

Matka Ale to ne... Nedovedu říct, co teď cítím. Ale nechme to být. To se samo časem srovná. Vraťme se k tomu, proč jsi přišel.

Jan No, já z tebe chtěl vydolovat ty hlubiny, které jsi vždycky před námi i sama před sebou skrývala – ale nějak mi to teď přijde zbytečné... Chtěl jsem se ptát taky na tvou víru a hlavně lásku... Ale radši si s tebou vypiju kafe a možná tu přespím a počkám, jak všechno dopadne samo od sebe, co myslíš?

Matka Ach ty lenochu, na poslední chvíli to chceš vzdát? Projednou se duch syna vrátí do těla matky, smrt syna do života matky, syn matka, matka syn, a ty bys to umenšil, ty bys to–

Jan A cožpak život není umenšením všech idejí a není tomu tak dobře–

Matka Myslel jsi ideálů, ne idejí–

Jan To je jedno, na to teď seru–

Matka Nemluv přede mnou sprostě–

Jan Tak se na to vyser i ty–

Matka A dost, přestaň–

Jan Vidíš, třeba ty hlubiny nakonec přivolám! Tanec na parapetu, malé figurky kouře. Tedy popel. Mami, ty sama mě voláš po neklidu, vyvoláváš, je to klasické mateřské hecování hrdiny, ale všecko má svůj darksajd a všecko má svou noc–

Matka Ach, tak hloupá, blbá metafora–

Jan A já na to seru. Vidíš, už ani nevím, co přesně dělám, jestli jsem se zrovna upsal Satanovi nebo jsem uspal Satana a chystám se zničit svět, mami, apoštol Pavel čeká tam venku, na verandě, mami, Pavel s mečem jiných apoštolů a s mokřým ručníkem trenérů, je hodný, víš, je to můj jediný kamarád, nemáme moc času, mami, nemám horečku? Bolí mě v krku, teď, když se to nejvíc nehodí, chtěl jsem si jenom s tebou vypít kafe a jít plnit povinnosti, to je přece dospělost, v dospělosti se vrátit k lůnu na číhanou, kdyby něco, jsem hodný, jsem tvůj jediný kamarád a mám meč apoštolů. Neptej se mě, kde jsem ho ukradl. Nevrátím ho. Skoncoval jsem s dobrým vychováním. A svojí duší taky nenaslouchám. Jestli ses chystala zeptat.

Matka Tvůj otec tě hledá.

Jan A to je věta, která sama je církev.

Matka (chladně) Pak tedy přístup k rituálu.

Jan (otáčí se na sever) Ztrácím matku Matku ztrácím (otáčí se na jih) Zvoný zvoní, Bouře se však nechystá

(otáčí se na západ), Ze západu přišlo mnoho zla,
Zlo však spí (otáčí se na východ), Otec je otec Otec
je nebýt syn (vytahuje dýku), Nažer se lýkové kůry,
Nažer se lýkové kůry (loupe lýko) Temně zvoní jádro
(loupe avokádo, mango), Temně hrají v cirkuse (při-
stoupí k vnitřní straně matky, vyrývá znak obecně
přijatelného syndikátu), Zbav se nás všech, Je třeba
vršit a vršit a vršit, Je třeba dát drakovi negativní
stanovisko najevo Sarajevo Sarajevo Hitlerjugend
Minerálka (pije minerálku)

Matka Zaskočí mu Rozkašle se Jde pryč

Syn Otázka je zda dokončí rituál

k večeři byly pečené brambory schylovalo se k ro-
dinné písni u kulatého stolu myslel jsem že to nemá-
me zapotřebí bylo mně do breku ségra a její pavouci
zvířátka z protějšího domu v naší ulici každý si mohl
někoho přivést taková byla pravidla sobotní noci
máš na mysli něco konkrétního ptal se otec mlčel
jsem chtěl jsem si pustit svoji písničku a uvařit si
svoji večeři sebrat se a postavit si ze svého pokoje
vlastní dům máš na mysli vůbec něco přisadila si
ještě matka byla pozitivně naladěná její tón nebyl
vůbec tak hrubý otec se zatvářil slavnostně nalij
minerálku řekl sarajevo hitlerjugend všechno zlo
světa musí pryč a tvůj bratr synu tvůj bratr půjde
z domu chtěl jsem brečet sestra si hrála s pavouky
tvoje zlato popel sulamit říká otec všechno to vyndeš
a polož na stůl nechci tady žádné nekalé triky já vím
konečně říkám já přece vím že se chystá sobotní
rituál říkám to drze a pak žeru pečené brambory
rypákem prasečího smutku otec pije minerálku
ségra matka pijí minerálku a cintají prosím ušij

nám bryndáček prosí hadi v rohu chceme být lidem
nablízku když probíhá rituál a já se bráním nechci
být svědkem těchto věcí nechci si zahrávat s odstra-
ňováním zla světa já nejsem kamarád církve světla
obracím se a je tam sádrová tvář mého děda zděšeně
couvám ale u kruhového stolu není úniku kam jsem
se to dostal šeptám to je rodina rodina zpívá hos-
na krájíme na stole kříž už věříš už konečně věříš
zabodaj hřeby zabodaj atmosféra se uvolňuje víno
arašidy pistácie zabodaj hřeby zabodaj víno sýry mo-
jito sýry zabodaj hřeby zabodaj běž synu ke knihov-
ně a přines svazky kulturní moudrosti a jez je přede
všemi budeš zasvěcen do vztahu ke své skutečnosti
jejímž dílem je minulost v minulém díle jste viděli
jak rachel a sára sbalily písečného démona na vůni
lůna a smích digitálního obecnstva smích magne-
tofonového obecnstva copak jsi nevěděl že i vánoce
jsou rituálem naší rodiny mimo rodinu není svět
ne tomu nevěřím mimo rodinu není svět opakují
všichni a sádrový sbor posměšně stříká minerálku
hosana zmučíme hošana zmučíme přívalem slov
když člověk mluví druhý člověk si musí volit rámec
musí věřit nevěřit pochybovat povyšovat se napo-
dobovat zvyklosti nebo neposlouchat ale rámec je
rámec mimo rámec není špásu tam je poušť a před
tou tě varuji varuje mě otec a já vím že mě zároveň
provokuje zkouší jestli zajdu dál než on je to hra
hraná po tisíciletí a já nezkušeně just že jo že půjdu
protože tady nemůžu zůstat je možné že kdybych byl
mladší řekl bych tady to všechno začalo ale vlastně
mám jen čtyři hodiny na to abych našel svého bratra
jak jen jsem mohl zapomenout na mučivé vězení
vlastního bratra za mřížemi z horké páry za horkými

kovovými mřížemi jeho pára jeho dech jak jsem
mohl zapomenout na emigrační skleník svého bratra
jak jsem mohl zapomenout na tolik věcí přísahám už
nechci být dítě byl to nejhorší věk v dějinách lidstva
byl to zlatý věk popel

bez bratra nemůžeš jít na hřiště a házet dokud
netrefíš bez bratra bloudit kolem řeky pálit klíšata
berušky zkoumat hlavičky lízat různé listy scho-
vávat se v koutě ukazovat si kůžičku šulína rovnat
kamínky nemůžeš bez bratra se vůbec nadechnout
nemůžeš dupat po asfaltu hledat mokré chvilky
lapat léto mrskat služky plakat pod peřinou nemů-
žeš bez bratra nic tvá tichá sestra čaruje aby ses
nemusel stydět za nedokončené bytí aby už jsi do
sešitu čmáral román Ďábel v nekonečném smutku
kovboje jenž sešel z cesty a tak nemeškám a coby
chladný dech dále hledám bratra ale jak ve světě
kde bratr bratru je vlkem můj bratr si třísku vyndá
nožem a nehledá jehlu říkám hrdě a poté čekám
jestli to všechno byla zrada a já a bratr se máme
utkat v souboji

je mi smutno když tu není Ďábel je vidět že svatý
pavel dobře drží bránu svaly zaťaté ale k čemu
to když opět zůstává jen smutek chlad ve kterém
bez Ďábla nenacházíš bratra a sestru týráš i když
nemusíš cožpak není jisté že tě porazí a ty zůstaneš
vítězem stejně mám chuť to všechno vzdát

tak teda vcházím do kostela dávné mládeže a počítám
svíčky a čekám kabaret a kávu usedám do lavice
a mé touhy mě opouštějí jsem prost všech přání

jen tiše čumím do chrámové lodi která má jen dvě
plachty neboť se jedná o skromný chrám chrám
skromné církve přichází kostelník a myslí na domov
a na botník na který si položil knížku mezitím cítí
svícny a potom zmizí přichází vypravěč podobenství
ale já jej unaveným pohybem hřbetu dlaně posílám
zase pryč a nechám kolem sebe kroužit mouchu
plivu si do dlaně a věštím z toho budoucnost a bu-
doucnost se má tak jako jsem se já nikdy neměl byla
tedy válka a já ji vyhrál tomu se říká rekapitulace
a teď dirigent a mocipán odpočívají na hradě v křes-
lech z tuku protože přece jen zvolili život zatímco já
bezostyšně zabit osmanským ninjou vytrácím se do
nikam a nikde není nic co by mě výrazněji zajímalo
je to pech chtěl jsem zničit svět nebo snad světlo
nebo snad svědomí a pec nám spadla jinému do jámy
však v tu chvíli hrdě pozvedám hlavu a uvědomuju
si že to jsou jen poslední pochybnosti před závěreč-
ným finále a tak vstanu z modlitební lavice a pálím
chrám ohněm s kterým si už nějakou dobu dobře
rozumím a cítím že oheň ještě narostl je teď větší už
umí chodit bez pomoci brzo jistě bude mluvit v ce-
lých větách tento oheň můj syn a já jsem nyní otec
nikoliv bratr který se zjevuje náhle na kazatelně
v podobě duchovního a volá na mě že jsem ztracen
ale tomu už nevěřím přeci můj život je v mých rukou
a já jsem smrt to je moje jediné jméno a tomu se
říká tautologie

A dále: Pavel povolí bránu, Satan vychází z hospo-
dy, je ráno a on, opilý a sentimentální, o to větším
hněvem zahoří, jakmile pozná, jaká zrada byla ušita.
Je to zrada šik, švadlena mik mik, kominík. Bytosti

zůstávají dvě hodiny času a ty beze zbytku využije. Tak pojďte s námi do pohádky. A ještě něco. (Láska je pravda a pravda je krása a krása je dobro, takže logický systém máš hotový, můžeš sníst svačinku a jít ven.)

Část třetí Jedinečná sport v Benátkách (je život)

Byla kdysi budova a ta stála uprostřed pouště a tou pouští byl člověk. Poslyš tedy vyprávění psané v knize Artemis. O muži, jeho smečce vlků a nerovném boji proti armádě vlčích lidí. O ženě, její nepřesnosti, která zavinila smrt dobré vůle. O tmavé noci, která padla na krajinu a nikdy neodejde. Jelikož věci jsou definitivní a tohle ponaučení ti můžu prozradit už teď.

0 toja, jak vznikla nesnášlivost mezi vlky a vlčími lidmi

Muž bydlel v domě, on sekal z dřeva kmínky, on stavěl mohyly, kde les potřeboval dech. V mohylách se uskutečňovalo dýchání včel. Muž byl dřevorubec, muž byl knězem včel a když včely mohly dýchat v mohylách, vlci mohli v klidu spát. Spali vedle mohyl z kmínků dřeva, které pán štípal neúnavně

a v lese je cítil, obratně v dlaních zkoumal, věděl o něm vše. Muž měl chaloupku zvanou dům, z ní stoupal kouř, muž sekal dříví a dával instrukce vlkům, vlci se sytili sami. To byla pečlivá rovnováha. Jednoho dne přišli vlčí lidé a trhali duše na kusy, v noci se vkrádali do vsi a byli rychlí jako nikdo nikdy předtím. Muž měl starosti a brousil sekeru, nabíjel pušku, halil se do teplého kožichu. Vlčí lidé měli tváře vodnatých melounů, zatímco vlci se dívali zpříma do očí. Vlčí lidé se sytili lesními plody a lidské duše trhali pro potěchu a pro neukojitelnou nutnost. Muž střílel vlčí lidi a vlky zavíral doma, jejich věčnost ale předbíhala vše ostatní a vlci přeskačkovali plot a umírali v soubojích s vlčími lidmi. Muž byl nejstatečnější ze vsi a pobil množství vlčích lidí. Jednoho dne byl zraněn. Neměl sílu bránit své mohyly a vlky. Vlčí lidé rozežírali jeho dům kyselinou úst. Muž odešel do hor hledat léčivost. Našel prameny žen, s kterými si hrál v lázních s výhledem na údolí. Zdálo se, že válka jako lidská nutnost. Muž odpočíval v horku uprostřed zimy. Muž pil očima hory. Ženy se veselily a pletly z bylinek provázky, kterými obtáčely muže a šrámy na jeho zádech se stahovaly. Uvnitř jeskyně se skrýval med, to muž poznal, když se tajně vkradl a pozoroval. V tu chvíli poznal jiné stránky žen. Tušil, že ženy a hory jedno jsou a cítil slabost všude v břiše a nohách. Tehdy muž viděl ženu obcovat s vlkem a za strašlivé bolesti vznikat vlčí lid. Muž pochopil bolest koloběhu. Plakal dlouze v horké lázni. Mužovo zoufalství nechalo zahynout mnoha ženám skrze jeho dlaně, které byly silné jako žádné jiné. Pak přišlo jaro a přišla zralost muže, který se vrátil dolů do údolí. Dým spálených mohyl šimral

jeho pláč. Muž litoval včely, muž pozvedl své dlaně k horkému nebi a tehdy skrze něj povstala nová historie. Nadále se říkalo ve vsi jakož i v jiných: velká válka byla nocí přítomnosti, med je hluboko v jeskyni a ty tam nepůjdeš. Když muž umřel, jeho statek zarostl mlázím, které bylo ostré jako sklo a uvnitř bušilo srdce života. Toho se nikdo nedotýká.

farma beránků

Tehdy, nebo o něco později, byla založena farma beránků. O potřebě zvířat ohně se mluvilo mnoho let. Beránek byl vybrán pro nenáročnost na krmení a pro svou vojenskou výkonnost. Chovu beránků se ujal muž nevalné pověsti. Do té doby se živil pletením svíček, a proto vyhrál konkurz jako muž blízký ohni. O prvních letech beránčího chovu není v knize Artemis žádná zmínka. Po pěti letech však za záhadných okolností začali z okolí mizet hadi. Zdlouhavé vyšetřování ukázalo nenávistnou povahu beránků ve chvíli, kdy už bylo pozdě. Beránčí smečka s oblibou pobíhala městem a zbytky hadů trčely z jejich ohnivých tlam, tito hadi sýčeli a zvěštovali prohru společnosti, která se neumí postavit ani za sebe, ani za své hady. Lidé se uzavírali za vraty svých obchodů a pěstovali rodiny a nové formy sexuality. Beránčí se po pár letech zklidnili. Nebyla po ohni poptávka.

tlukot na vrata

Tehdy se rodina usadila ke své večeři, která sestávala z pečených brambor a kysaného mléka. I uslyšel otec tlukot na dveře. Co se děje, nervozně syčí matka, která s námahou drží teplo krbu za dveřmi. Otec je prozíravý a ví, že si kdosi přišel pro jednoho ze synů. I přijde jednoho dne kdosi, kdo bude žádat syna a syna dostane, tak bylo psáno. Otec tedy vstal, aby se slavnostně ustrojil a poručil ženě ještě pro jednoho u stolu uchystat. Žena s povzdechem otevřela skříň se zásobou koření. Synové si hráli s dřevem a podlahou. Hlína jim padala od úst. Otec usadil cizince a nalil mu červenou vodu. Cizinec mluvil tiše, probíral s otcem záležitosti sousedních vesnic a dávné úmluvy. Otec poznal, že muž naproti němu má větší vztah k podstatám věcí než kdokoliv, koho do té doby potkal. Dohodli se na podrobnostech a muž si odvedl jednoho ze synů. Byl odvelen k tvrdé dřině. V horách hloubil potoky, kterými proudila míza do továren, byla to, jak muž trpělivě vysvětloval, jediná šance, jak všechno udržovat v pohybu. V té době už po ženách v horách nebylo ani stopy, stáhly se do vyšších pozic a zahalené v těžkých

látkách myslely na věci, které byly v obecném duchu zanedbávány. Tyto ženy měly přijít na řadu později. Za zmínku stojí, že se vyvíjel zvláštní vztah mezi ženami a pavouky, kteří byli drženi v ohrádkách, kde se učili polykat želvy. Svět se tak nenápadně změnil a rozpadal na nespojité kousky, jako byly například rodiny, beráncí farma, ženy, továrny a vzdálená emigrační douputa vlčích lidí. Některých ze světa zmizelo ještě víc než vlčích lidí, a to byly třeba včely a vojáci. Lidé věřili ve své bezpečí víc než v cokoli jiného, neboť je nepovažovali za své, ale přírodní. Syn dřel na farmě horské mízy, druhý syn se odjel do města učit na skladatele. Učební pomůckou se mu stala stavebnice vysekaná jeho melancholickým otcem z podlahy u krbu. Matku občas za nocí bodala v boku nejasně pociťovaná spojitost s ženami v horách a pak se dlouze dívala z okna a ráno slovy ubližovala otcovi, jenž byl opět melancholický. A tak bylo psáno: nevrátíš se k pokolení, a pokud jo, pak uvidíš.

Přijeli rytíři

Noc byla dlouhá a krutá, po nebi se válela všeliká znamení a město otvíralo a zavíralo své brány, tu v neblahém tušení, že rytíři přicházejí, a hned zas v obavách, neradno aby zastihli tito jezdci brány zavřené, a potom opět odhodláni k boji a tak dále. Přijeli téměř na poledne, hned se dobře najedli, pak vsadili něco na zápasy králičiny, navštívili místní knihovnu. Obyvatelé mezitím chystali hostinu, která by byla po právu dobrou úlitbou. Když bylo uchystáno, vzal hladký průběh nečekaně za své – kvůli vzpouře žebravých mnichů, protože jejich písňe se dotýkaly hrdosti, s rukavicí nebo bez. Co se však nestalo. Namísto ukrutné smrti ohněm a mečem z rukou cvičených aristokratů, vybojoval si žebravý řád svou vlastní poněkud rozpačitou slávu. Mniši – se štěstím a díky náhodě – zastihli rytíře zcela nepřipravené, a tak je ubili holemi a rozdrtili jejich kosti na prach. Vítězství netrvalo dlouho. Obyvatelé města, živeni nekonečnými přívaly strachu, zbavili se jich nepřítelů čestným způsobem, ale o tom už kniha Artemis mlčí a i já budu. K zapamatování je: hanba a bída města. Bude hrát roli.

O pravidlech a knize

Jednoho dne vyrostla uprostřed pouště, v jezírku, žena krásná jako strom. Měla tisíce moudrostí a v míse hnětla kusy těla tak, aby dále rostly. Rozuměla si s pokolením Jochima, Nochima i Elecha, zatímco ostatní stíhala krutými otázkami, které rozsévaly zmatek, který rozséval zkázu, která rozsévala smrt. Jak bylo psáno: i tato žena projde zkouškou ohně. Na tři sta šedesát otázek odpověď znala, na tu poslední ne. Tisíce košilí do běla vyprala, jen tu poslední ne. Deset prstů měla a na každém z nich prvorozeného syna, však jedenáctý z ničeho se nezrodí. Tak bylo psáno. Žena mnoha moudrostí věděla dobře, že její čas se naplní a uprostřed jeskyně vypije kalich ohně a pak se uvidí, zda patří k národům anebo ne. A jelikož to byla žena pouště, na všechno se raději připravila sama a předem. Tak tato žena barvy alabastru, chutě manga a vůně noční hlídky spala sama v kořenech borovic, dokud nerozpoznala na dálku vánky, které nevdechuješ,

jsi-li čistý. Tak tato žena s tváří havrana a nohama jelení pasti zpívala každou noc až do rána, než byla schopna rozpoznat křídla, jež nemají být spatřena, a proto svou tvář včas zahalit šátkem z nejjemnější příze. Bavlněnou rýži jedla, otázkami pokolení stíhala. Ale sdostatek moudrosti nechávala si pro sebe samu. Proto jen málo otázek pokládala v posledních týdnech před návštěvou jeskyně. Byly to tyto otázky. Když spíš na levé ruce, spíš i na levé tváři, co ale dělá tvá pravá dlaň, když levá mezi žebry bezděky zastihne slepýše, jak spí? Když chodíš po nohách a rukama máváš vzdáleným výpravám v poušti, myslíš na pupek světa nebo na jeho záda? Když češeš svou ženu v noci před její druhou toaletou a ve tvém budoáru je průvan, kdo o vás ví víc než ty a ona dohromady, a kdo jiný, pokud se ty chvěješ? Když počítáš hřivny uschované v dálavách a jejich vinohradech, jsi plný hlíny nebo je hlína plná tvých předků a co se více počítá na věčnosti, která přijde po veliké noci? Vážíš víc než tvá nepřítomnost? Na tyto otázky znal málokdo odpověď, povětšinou jen bystrí a drzí synové, kteří – obtěžkáni velikým nadáním – čekali na zkoušku nejtěžšího života v samotě pýchy a odvahy. K těmto měla žena velkou sympatii, aniž by ji však dávala najevo. Všechny bez rozdílu věku i pohlaví odháněla letným pohybem ruky. Pro každého stejná slova: před časem i za časem, já vzývám vlny. Jednoho dne, když stála zrovna u studny, přišlo na ni tušení, a tak se raději urychleně odebrala. Všechno udělala přesně tak, jak bylo psáno: vědro vědrem nechala, jakož i provaz provazem a vodu po písku stékat. A proto i ty ve chvíli poslední pomysli na písek, který pohltí věci mokré, aby on sám byl

pohlčován znovu a znovu vlhkou nocí. V jeskyni žena viděla velké věci a přes svou moudrost a rozličné dary strnula mnohokrát zděšena i osvícena už při průchodu první chodbou. Viděla: místnost, kde vše bylo v naprostém pořádku. Jámu, hlubokou tak, jako všichni předkové dohromady. Závěs z hlíny, za ním pokaždé jiné zvíře z vlastního snu, zvíře s očima bolesti, kterou jsi způsobil osobám, na kterých ti nikdy nezáleželo. Nesla s sebou džbán a ten ani na moment nepouštěla, skrýval tekutinu posledního bezpečí, a i když se s každým krokem nepatrně snižovala její hladina, stále jí bylo dost na to, aby nepropadala zoufalým rozmarům. Šla v slzách a v hrůze, vzteky křičela a ve tmě se ztrácela jako hvězdy v bílém dni, ale šla dál, občas upíjejíc horkou tekutinu ze džbánu. Po pár dnech se ze tmy vynořila chodba druhá. A byla to chodba hojnosti. Zde jí záby a želvy docepovaly ze zlatých sudů do džbánu až po okraj, lišky jí ocásky lýtka masírovaly a rubínové lustry jasem rozzářily oči. Dovolila si konečně spát a na těžkých kobercích se jí zdály sny o stromech, na jejichž větvích pučí knihy pravidel, knihy nutné pro zachování částečně čitelného světa. Probouzela se, aniž by se ve snu k těmto knihám byt jen přiblížila. Daly jí však poznat, po čem touží nejvíce: po pravidlech a řádu. Po rytmu, který by lidem vrátil do života to, co je horké a dobré. Bez takového horka, bez pocitu příznivého tepla v žilách i svalech společenského řádu, bez toho pocitu vypadal svět – a byl to svět jejích dní – jako malý myší ocásek, přívěšek za ořechovou skořápkou puštěnou po proudu kalné řeky za obchodnickým městem. Hořce a vlhce zatoužila po tomto vědění, vše, co doposud řekla, na co se zeptala

a na co občas i odpověděla, všechno jí připadalo malé oproti této moudrosti. Cítila, že je třeba se všeho vzdát, projevít odvahu, největší možnou odvahu, a proto odhodila džbán a teplé šátky plněné kořením a zcela volná pokračovala k domnělému cíli – ke konci jeskyně. Byla to však past. Jako každý moudrý člověk, i žena zplozená stromem se nechala nachytat na výzvu cílenou k jejímu srdci. A to se jí stalo osudným, jakož se to osudným stalo zatím vždy a všem a jakož to osudným vždy i bude, tak praví Artemis. Pohltilo ji lúno tmy. Ostnatá piča. A jelikož to hodně bolelo, byl to konec dobré vůle jako takové, protože to byl příliš velký šok. Už zůstaly jen ostrůvky naděje. Jako prdnutí do vody. Vyprchají. A tak naše kniha pro začátek představuje podmínky nutné pro odehrávání se.

Vostaneme se pozvolna k večné tme

A to bylo celé údolí, které plulo na chryzantémovém lístku po kanálu vesmíru coby svět. V tom údolí byla vesnice, další dvě až tři vesnice a jedno či dvě města a hory. Hory představili na továrny a dolů čerpali mízu. Ženy. A mrtvá moudrost zakletá v jeskyni. A mrtvé srdce zakleté ve skleněném kři. Vyhaslá beránčí farma, sotva schopná obnovit svůj provoz. Mrtvolý rytířů a mrtvolý žebravých mnichů, otec, matka, rodina, sestra, bratr, bratr, který nyní dostal propustku z mízových dolů a sešel dolů. Tak tu stojí a neví kudy kam. Je mu už více než dost let, obalený voussem, voskem, tukem, peřím, to vše kvůli izolaci, a myslí na dny příští, má hlad, bere si kuře a p-žívá je. Všimá si velké páky připravené na příchod

železnice a za tu páku bere dlaněmi jemnými na pažích silných a škube, však zatím pohnout nemůže. Nenastal čas. Je ještě kus před středem života a neví kudy kam v mytické krajině. V takových prostorách není snadné se zorientovat. Zrádné je užít srdce, jak dobře věděl z příběhu moudré ženy, zrádné je vlastně úplně všechno, jelikož celá skutečnost je dobře nastražená past: myslel si. A jemu se odsud chce i nechce ven. Ví, že dle tradic na něj čekají dvě cesty, z nichž jedna je kratší a druhá dlouhá, a je rozhodnutý zvolit tu kratší stůj co stůj. Teď už jen počkat, než se cesta objeví. V tu chvíli tma skutečně padá, nečekaně, a chlapec, chlap má možnost dlouze přemýšlet.

Teď můžeme srovnávací metodou vrstvit události za použití knihy Apollo. O kráse naložené v medu, o tlakových nádobách a o tom, jak se vrátili vlčí lidé za naprosté tmy a naprostého mlčení. Sdělení je podobné jako mnohá z předchozích: to, co vidíš, je kus koláče, který už před tebou někdo ochutnal.

O kráse naložené v medu

Když byl bratr malý, spávala jsem vedle něj, stočená jako holubice. Smrkala jsem do stejného kapesníku, navečer a potají. Také jsem ukousla předem z kdejakého jeho sousta a v noci jsem jej hladila po vlasech štětečkem na zednické šátečky. Ti, kteří mě u toho náhodou spatřili, mi pak už nikdy neřekli jinak než posměšným: zednářka. Já jsem ale na palouku hloubila jámu, v které by bylo dost místa pro oba mé bratry, dokud je ještě čas. V ní jsem jen tak mimochodem našla lahvičku s tančící včelou. Bylo mi to nepříjemné. Vidění toho, co se stane, bylo nelítostné, a tak jsem ji bez meškání zalila do medu. Od té doby včely netančí a také se už nikdo znovu nedozvěděl, co se stane, než se to skutečně stalo. Takový nastal

řád. Poté jsem odešla domů a k svačině pojedla nekynutého chleba s uzenou rybou a obdivovala na oko před otcem a jeho návštěvou rytiny světců. Toho dne si návštěva odnesla druhého bratra v pytli z jutý do hor, aby obdělával. To mé plány nezměnilo. Ráno jsem vstala a snídala bazalkový čaj a sekvoje. Včelu jsem pohřbila do jámy pro bratry. Byla krásná a psala mrtvými očima příběhy od moře, byl to ten nejkrásnější únik před smrtí, jakého jsem kdy byla svědkem. Toho večera jsem plakala a byla jsem k neutišení. Můj bratr dospíval. Jeho konstituce připomínala kobyliku, která skáče jako zlá písnička. Tak jsem pískala. A dodnes se nestydím. Pak se odvíjely věci a otec vytáhl mandolínu, na zápraží hrál a zpíval, stál a zpíval: no héj, no héj, co má křičet, to kvičí, tvá poušť, ta dobře sýčí, co zpětně vidíš ničí, co bylo trpasličí. Matka tančila tak dobře jako nikdy. Naposled jsem ji viděla nahou. Poté se divoce milovala už nevím s kým a já taky.

Tradice

Poslyšte tradice podle knihy Apollo. Umeteť před svým prahem. Nejez na noc těžké maso a slané pokrmy. Ušetři nejstatečnějšího. Mokrými hadry hlad ji, dokud neusne. Vonnými mastmi neplýtvej. Hledej mouku v lese, kdo hledá, ten najde. Vzýváš-li Satana, buď upřímný. Lítost na poslední chvíli je taky lítost, ale odpověď je hra v kostky. Tichem se nevyléčíš. Tichem se nevymrskáš. Zaplať. Když vyčinils kůži, dobře se utři. Smrkej hlasitě. Když s Dáblem mluvíš, buď odvážný. Když se do dubů pustíš, nehleď na okolí a tříškej. Za soumraku se dobře porad o dalším směrování. Ber, co ti jazyky nabízí. Křič na děti, to se prostě musí. Vyvrhuj. Měš. Nauč se všechno lépe. Veď válku a ať nevyjde nazmar. Dej toto přečíst svým synům. Jeden z nich si zvolí svou dráhu. Poslouchej vlaky, když projíždějí, a pochopíš mnohé. Hráčka je něco jako věž a ty ji chceš, obě je chceš. Dodatkové číslo je šest.

Ta smrt přišla od tlakových nádob

Jednoho dne se to prostě stalo, tak jak se to stát muselo. Kontrolor odložil svou masku a za křiku – musíš se tomu odevzdat – se nechal tlakovou nádobou zcela pohltit. Jeho postava byla velká jako měsíc a bloudila koridory v šíleném hladu ze zbývajícího života. Panebože křte. Takový Dábel. Za plexiskly kanceláří se děs napínal jako bublina opasku a posvícení, dobrý jitrocel. Ten muž nadále křičel, ale nebylo nic slyšet, protože pažravá nádoba spolyká, kde co se dá, natož hluk a jeho dědictví. Petrželová nať rašila mezi pejsky a svědila je jako rozkrok. To byla šílená nemoc, která se stala jednu středu. Tohle nemohl žádný z bratrů vydržet, nemohl to vydržet

celý řád, řád se stal neúplným, bratři se však úplnosti naopak přiblížili. Muž zahynul těsně za závorou vymezující továrnu. Druhý bratr se o všem dozvěděl z pohlednice, bědoval brekotem nad bědnými poměry kusu krve své, bratra, kule by si za něj urval, ale neurval. Žral okurky jako žravá okurka, dospívání, dospívání. Otec stál na zábradlí a zpíval: tvá matka je děvka, je tolik otevřená, že do ní vstoupí celý vesmír, jen já si ji nemůžu vzít, je jako špatně namaзанý sýr, je to děvka, synu, děvka. Na dveře klepaly tlakové nádoby, dobrý den, kontrola spásy, ukažte průkazy adopce, ukažte cokoli, my si o tom pomyslíme. Otec v zoufalé snaze vyrval nůž i srdce a křičel jako blahoslavený a matka, jidáš, matka. Vonná esence, dcera, na hřbitově tlakových nádob najdeš jen památeční baterie, vybité baterie, je to památník mrtvého vojína, pocta puči tlakových láhví, který nevyšel, ale nic dobrého nevěstil. Ubili je holemi, třískali do plechu, až žádná nezbila. Ale nic dobrého nebylo věštěno. Brzo padne tma, šeptalo se, každý to věděl, jen bratr to nevěděl, právě se vrátil z hor.

Žáda

Na zádech mu rostl pupínek, kterého si všiml hned první den, ale raději se zabýval bolestí zubů a strachem z ní. Když pátého dne bolest ustala a on ležel v trávě, už si ho nemohl dále nevšímat, a tak se poškrábal, rozškrábnul jej a olízl krev, které nebylo mnoho. Pak se objevil znovu a vedle něj druhý. Tak pozoroval barvu své moči a nervozně utíkal myšlenkami v debatách, co asi dělají pupínky, už jsou tam tři nebo mění barvu nebo svědí, mám za někým zajít, něco udělat, svěřit se nebo něco říct, mám se tomu odevzdat a představovat si stříbrnou záři při každém nádechu, která odnáší všecko zlé z tohoto pupínku, který tolik nenávidím a miluji, protože je kusem mého těla a více než to, co tady bylo předtím. Pupínky stejně zmizely tak, že si toho v inkriminovanou chvíli ani nevším, co zůstalo, byl dojem, že na jeho zádech záleží, ať už na nich leží nemoc, nebo jen pocit, byl to pocit jistoty, na zádech něco leží a od zad cítíš smrt, a tak se položil na záda, byl o něco zralejší, přestál tuto krizi přese všechno jako muž, neboť muž vždycky v každé situaci vyloží karty. Muž přizná, jak všecko je, a vrhne světlo na každou svou otázku.

Vlčí lidé

Vrátili se stejně jenom proto, aby zase požírali duše a krutě se dívali krajinou a ve tmě je nebylo vidět a muž, který je zabíjel, byl už mrtvý, to je ale smůla. Někdo je zabít musel, do dnešních dnů nám nezůstali, a tak je zabila žena, která sestoupila z hor, aby je zabila. Tato žena měla obligátní kundu, svou vlastní z tepaného žezla, a jazykem uměla dělat smyčky na zákonech, což jí na krátký čas propůjčilo vládu nad údolím, avšak věz: žádná žena nepovládne dlouho nad údolím, což je stará písnička, o kterou se trhali vlčí lidi na kusy, trhali vlčí lidi na kusy a kožichem hladili svou vlastní minulost, a co víc chceš říct o lidcech, kniha Apollo je zcela spokojena, jako kronika i jako dárek, tak si ho važ a až se příště vrátí vlčí lidé, nech ženy, ať použijí své kundy, a pak jim to nandej, jsi muž, bratře, jsi muž a láhve jsou tu od toho, abys je plnil dívčími přáními, která jsi posbíral, která jsi si vzal, každé z nich ti patří a každé dítě půjde stranou, na straně je útes, půjde z útesu, to je tvoje vláda, to ty jsi se ve tmě ujal, bratře, vlády, to ty jsi přišel, když nám bylo nejhůř, toto je tvoje cesta, a ta cesta je krátká, je to řemen a obojek,

tak nás za něj pevně drž, my nejsme děti, co se krmí propastí jsme statečnost sama, a ta ví, že se chceš podvolit, ty, nebo ten druhý, já bych taky tolik chtěl, ale ještě něco musím dopovědět a v tomto bodě, touto větou končí kniha Apollo, vyslovujice své vlastní jméno Apollo–

Poslední kniha se jmenuje Román Ďábel a napsal ji poslední bratr, který zbyl z celého řádu, jeho jméno je Jan a vždy nám lhal. My jsme se ptali, co bude dělat večer, ale on nám lhal, plukovníku, to byste měl vědět, než zahájíte vyšetřování. My nemůžeme za to, že nás upálil, lhal nám do očí. Byla to dovolená v Benátkách, kde si poprvé vyzkoušel oheň. Co můžeme dělat? Když krácel po vodě jako plamen, jako plamen, i ty by sis jen pomyslel: a smrt, a smrt je jenom život. Co my jsme mohli vědět, že tady bude ještě b smrt, b smrt, která je vždycky horší. Nám dohořela svíčka v pravý čas. Myjeme si nad ním ruce. Nám, nám se nenarodil. Z růže vykvet! Malému děťátku! Tyto a jiné výkřiky nikoho nevysvobodí. Tomu muži už se to podařilo. Neste za to alespoň malou odpovědnost. Do Betléma. Tam bude jeden ukřižován.

Část čtvrtá
Ůablovo
ukřizování
(Román Ůabel)

Když jsem vyšel ze svého domu naposledy, abych tváří v tvář všem podrazům mohl vypovědět svou verzi pravdy, něco, pod co bych se konečně mohl podepsat svým jménem, plným jménem, cítil jsem směsici odpovědnosti a směšnosti, ano, především odpovědnosti a směšnosti. Mé jméno je Satan a mé jméno by se nemělo brát nadarmo. Za času dobrých mravů se dbalo na to, aby se se mnou mluvilo zpříma, neboť já jsem ten, kdo rozhoduje. Nemám rád tuto dobu plnou zapomnění, je v ní nuda. Vládnu sice, a vládnu téměř všemu, ale v takovém nepovšimnutí, a tudíž v takové nouzi, že si začínám připadat jako král nuzák, žebrák, král rybář. Mé jméno je Satan a jsem rád, že alespoň ty je znáš. Daroval jsem ti je ne dřív než ostatním, ale možná jsi byl vnímavější, možná máš jen smůlu. Já do všeho nevidím, nejsem vševidoucí, ani vševědoucí, jsem jen ten, kdo rozdává dobrou náladu. Jsem šasek, dobrý den, a přicházím ve chvíli, kdy poptávka po nebeské hrůze klesá. Jaké jsou současné akcie trhu s pískem? Jdou dolů, jdou ke mně. Tak je to správně. Ovšem celá civilizace jde akorát na šachovou porážku s pohledem upřeným před sebe, a to už se mi líbí méně. Ještě že ty a tvá rodina jste tolik jiní. Mám vás rád, opravdu, skrze vás teče jiná šťáva, jste opravdové exotické plody vyschlého pobřeží bývalé slonoviny, dnes už jen obyčejné kosti. Za to jsem vás na oplátku nikdy nehodlal ždímat jako obyčejné citrony. Vzájemná úcta je to, čeho si považuju a co (téměř) nade všechno ctím. Od začátku jsem proto nechápal tvou, potažmo vaši snahu hrát všelijaké křivé hry. Vlastně jsem to nechápal nikdy, nikdy jsem nechápal tu snahu smrtelníka zkoušet levárny zrovna na mě. Před kým

jiným si to odpuštit než přede mnou? Jako celek se, lidstvo, budete muset ještě mnohému učit, jestli teda dostanete příležitost – a o tom já rozhoduju méně než vy sami. Nebo ty. Každopádně, abych to příliš nerozmažával a zároveň řekl to, co je třeba, nepochopil jsem, proč se za tu dlouhou řadu hlupáků potřebujete zařadit i vy, lidé inteligentní, své věci oddaní, zapálení, svým způsobem velmi nekonvenční, a v rámci zvoleného měřítká tedy velmi nelidští. Ale s povděkem konstatuju, že vaše hra alespoň nepostrádala napětí a finále, před kterým právě nyní stojíme, mě – dá se říct – zaujalo a stále zaujímá. Jsem překvapen a potěšen tvou zdatností ve snaze pronikat k mocným a získávat je na svou stranu. Nevěděl jsem, že se už tak brzy staneš mým učedníkem anebo – abych byl přesnější – učedníkem mých minulých skutků. Ať tak či onak, rozehrál jsi hru poměrně obehnanou, a to je hra na konec vesmíru, i když nepopírám, že má stále jisté kouzlo. Stokrát viděné, pokaždé s jiným obsazením, pokaždé jiné nasazení, jiné nuance, jiný přízvuk a akcent na tu nebo onu větu a tak dále a tak dále, všichni známe divadlo a všichni známe život, každý aspoň trochu. Já bych si třeba tentokrát klidně vsadil na to, že skončí – a on pak zase nakonec neskončí, ha há, té legrace, je to sice jen chvilková kratochvíle, ale málokdo se na ni zmůže. A proto, upřímně, všechna čest tobě a tvým kolegům. Amatérský soubor ámen dva mě moc pobavil. Užil jsem si každé interludium, užil jsem si vlastně plně krásu tvého díla. Tak. A dost bylo chvály. Teď špetku hněvu. Vynechám, že osobně nesnáším apoštola Pavla, opominu i všechny hrubosti vůči matce, matkám, i tvojí, mojí a naší matce,

opominu nepřesnosti ve vyjadřování a špatně sedící počty. Jestli však něco skutečně nesnáším – a netoleruju – je to, když je špatně performována moje role. Poskytnul jsem lidstvu tolik podnětů, tolik textů, tolik očitých svědků, tolik nahrávek mých výpovědí, trávím s vámi bez přehánění téměř veškerý svůj čas, svůj volný čas, svůj pevný čas, a aniž to tušíte, jsem s vámi i mimo čas, a navíc přes čas. Nemůžu tedy pochopit, jak špatně, hrubě, jednorozměrně je mi rozuměno a že jsem tak i ukazován. Já jsem velkorysý. Ale všechno má své meze. A tak jsem se dnes – nebudu tvrdit, že poprvé, ale na druhou stranu to nedělám ani příliš často – tak jsem se dnes rozhodl vzít svou vlastní roli do svých rukou. Mé jméno je moje jméno a jen já sám je umím dobře vyslovit. To je vůbec ponaučení, z kterého by každý mohl kousek ukousnout. Mé jméno je jen a jen mé jméno a to tvé je zase tvé, a když se o něj s někým děláš, jsi normální pitomec a je to tvoje chyba. Samozřejmě, že chyby jsou součástí dějů. Ale chybovat se dá buď tak, nebo taky tak. Chybovat se dá zleva a chybovat se dá taky zprava, a když někdo neví, jak chybuje Satan, měl by radši v klidu sedět doma a dělat si domácí úkoly z práva. Já jsem s tebou beránky nepásl a ty nemáš právo představovat všechno jen a jen svou optikou, i když dobře vím, že to ty a tobě podobní máte vesměs ve zvyku. Ale myslel jsem – a především ty sis to myslel – že dokážeš překonat jistá ustálená pravidla hry. Teď už vím, že nedokážeš. Já však ano, a tak jsem se vydal ze svého domu tobě naproti, abych ti ukázal, jak se to dělá a dělat se to má. Bratra vodit nemusíš, neboť jsem ho přivedl za tebe, a přivedl jsem samozřejmě i sestru, matku, otce, oběti, starostu,

kněze, učitele, přítele, trenéra, Václava, Naomi, která dnes bude vařit kávu, přivedl jsem i mrtvé řidiče a prodavačky, je tu i tvůj děda, je tu celá kapela a mistr zvuku, je tu vesnice i podzámčí a je tu dvanáct apoštolů i apokryfisti, výhybkář, slečna z trafiky a je tu i celá noční hlídka. Je tu ámen dva, natotata, je tu tata, je samozřejmě někde přítomný, jako vždy, i duch, i syn. Přivedl jsem vás téměř bez účasti vaší vůle a nějak tak podobně jsem vás shromáždil. Ještě pár slov a potom začneme. Jak už jsem řekl, každý alespoň trochu rozumíme životu a divadlu. Rád bych však připomněl, že nikdo nerozumí divadlu i životu tak, jako mu rozumím já. Já jsem život, já jsem slovo, já jsem propast a voda oddělená od vody. O tom zbytku nic nevím, ptejte se čtyř bytostí, vždyť už také – tadá – přicházejí na scénu. Potlesk prosím. Ano, legendární, vskutku legendární čtyři bytosti. Již usedají do svých sedaček na pomezí hlediště a jeviště, samozřejmě v přelévavé formě – i bytosti i jeviště, haha. Otázky necháme na potom. Nechte mě ve zkratce tyto představit. Bytost jedna. Přeborník přes jedy a oceánskou modř. Nejí houby a nestaví vzdušné zámky. Jeho povolání bylo vždy klíčovat scény a vypařit se. Jeho zásluhy jsou neměřné. Prosím potlesk, ano, děkuji, správně, děkuji, stačí, děkuji. Bytost číslo dva. Nokturno. Hráč, pravý bek, bekna, babek, bebylkolo, kontrahendo, trhač. Kristův kulihrač, kuplíř děvky, děvky hrách, kristův kulihrač, kuplíř děvky a tvůj popel, Magdaléno – to jsou jeho slova, která ho představí lépe, než bych to kdy dokázal já sám. Potlesk prosím. Bytost číslo tři. Živel, natočený králíček. Sáhni na jeho zadeček, je pevný jako názor. Není co dodat. Potlesk prosím,

děkuji. Bytost číslo čtyři, ustaraná matka, dvacet čtyři let, ideální, zcela ideální pro jakoukoliv představitost a po nocích, když si ukrajuješ salámu, vzpomeneš si, u regálu z laciného kovu natřeného na fialovo si dobře vzpomeneš. Tato bytost dala tvar dikobrazům, pojmenovala fotbal a vynalezla žábu. Potlesk prosím, bytost číslo čtyři, velice vám děkuji. Nyní – nač zbytečné cavkyky – přichází beránek boží. Frustrace je nekonečná jako špagát, za který uchytíš zádveří k uchu svědomí. Donekonečna poslouchat to vrzání, vid, beránku. Beránek boží se proslavil v mnoha rolích, za všechny bych jmenoval holokaust, lásku světčovu, tanec svatého Víta, morové sloupy, ovulaci a hmyz. To je beránek boží v celé své kráse. Dámy a pánové, kdo ho doposud neviděl, je to on, ten který vám odpouští a nade všechno vás miluje, s planoucíma očima fialové spásy. Ten, který zabil tvého dědu a zabije tvou babičku. Beránek boží. Děkuji. Jako další přichází sbor starců z rodiny Rúben, poté neúplná rodina Gád, jež bude dnes zastupovat tenory, a dvanáct tisíc lišáků z rodiny Ašer, Manassové, Šimeóni a další a další, prostudujte letáčky, nemám čas se vším se zdržovat, děkuji za pochopení. Doufám, že nesete všechny pečete. Ano, děkuji. Nyní bych se tě rád zeptal, jelikož už tu dobrou půl hodinu němě sedíš a naprosto tupě přihlížíš: roste v tobě alespoň pobouření? Zklamání? Ty hlupáku, vyfoukl jsem ti tvou vysněnou roli – těsně před koncem! Kde jsou tvé karavany, komanda se zbrání, již ve své bídě přízemní nedokážeš ani pojmenovat? A copak nevíš, že pupek světa jsem já sám? A dvanáct hodin je poledne. Tvůj konec světa je moje přesnídávka, moje svačinka. Nyní předvedte

medvídátko. Jeho chloupky jsou děsem světů. Nyní předvedte želvu. Její krunýř je myslí žen a žebroty. A nyní pohlédni do mých očí. Co vidíš? Les a bídu? Ne, to nevidíš. Co vidíš? Smrt? Svá vlastní záda? Ne, nevidíš smrt ani vlastní záda ani vlastní dech ani nic podobného. Tak co vidíš? Ani sebe nevidíš, ani boha, ani svět bez boha, ani krutost ani věčný strach. Vidíš mě? Možná, ale přece jenom si nejsem jistý. Nevidíš snad HLAS? Ten hlas, co ti diktuje, ten svazující jařmung von uber uber ách, ty jářkulínku, co vidíš, tak zpívej, slastí mi puká pupen, jsem blízko konce, avšak má zkušenost jej dovoluje oddálit. Vidíš bídu boží? Vidíš bídu bídy? Nevidíš. Vidíš mé věčné divadlo, které je dar. Popatři na ten hlas, jak se na stožáru vzpíná, jako rostlina popínající pop a sající sa na sakál. Sávej sávej, tvé sávidrátko je zplihlé jako sárko. Má dáseň se pění kyseloslubně, jsem šťasten, buďte i vy se mnou šťastni v tento přeposvátný den. Tato nemocnice je prázdná hostům. Pán už dávno povečeřel, já chci však všechny zbytky, všechny. Po pět měsíců jste vzývali smrt, která nepřišla. Nyní vám nadává Satan, kokoti, vzpíná se nad vás, aby vás poplival a skoncoval s dobrou vůlí, které už bylo dost, dost bylo uvědomělé snahy a dost bylo dráhy, dost bylo, dost všeho, kokoti, starci, kokoti, teď se nad vás vzpíná Satan, aby vám objednal, co má býtí teď a tady zjednáno, a to je věčný pořádek, je to vagmo strachu, je to piča, ty si piča, teď se nad tebou plazí Satan a prosí tě o kus piče, který mu nedáš a jeho to bolí, bolí to Satana a ty to víš, bolí to Dábla a ty to víš, proč mu nepomůžeš, když už jsi tak blízko, proč mu jen nepomůžeš a necháš ho žíznit, proč to všechno děláš, ptal ses někdy sám sebe, proč to vlastně

všechno děláš, ty a tvá snaha nebýt veden něčím, co je nebezpečné, a teď, když nad tebou škemrají, nemáš co bys jim odpověděl a tvá neodpověď je nemáslo a bezmásla je bezmáslí, které v tomto údolí znamená zkázu, a proč ty jim jen nedáš malinkou odpověď, stálo by tě to tak moc, když nadávají tvému rodu a tvé rodině, kokoti, kokoti, kurva, vy kokoti, vy hloupí, nuzní kokoti, proč jim nedáš jen tu malou odpověď, abys je konečně vysvobodil, vysvobodil z těch otroctví, která už tak předlouho znáš a zpíváš jako operu, proč ty jim nepodáš přes plot kus papíru, protože díra v tvém sobectví bobtná jako hnida háků a ty se jí ještě z dálky snažíš utéct nebo smát a snažíš se ji nevidět z protějších kopců a proč se ještě vůbec ptáš a proč jsi sem přišel, když tě nikdo nevolal a koho jsi volal, když ne mne, proč se mě zříkáš, když nad tebou pláču jako dítě, jako dítě, kterého je kousek v každém Satanovi, a proč se mě zříkáš, když jsem tolik tvůj, proč se mi vzpíráš, když tě chci, nemůžeš říct ne na chci, můžeš nemůžeš, ne chci na ne a ne, nemůžeš říct ne na ne, nemůžeš říct větě, že není věta, nemůžeš říct slovu, že nebylo řečeno a vrátit se za tmu, lépe za slovo, lépe za slovo než za tmu, ale ty už se nemůžeš vrátit za slovo, tak proč se tolik snažíš, když tvé sobectví je sloup do nebe plného havranů apoštolátu, co jenom řekneš proti těmto svědectvím obvinění, tato hra spěje k tvé prohře, EREK LIO mi námo mi, a tvůj smích je trapný jako prohlédnutí, tak mi řekni, proč jsi ještě tady, nikdo ti nebrání odejít a sedm jezdců je jenom sedm jezdců a smrt je jenom smrt, je jenom život a ty víš, že nic není větší, než to největší, a přesto ve své malosti malověrně cíháš. Nerozumím ti a rozumět ti nechci,

obvinil jsem tě a dávám se sebou. Chci dohrát v poklidu, jenž mi daruješ, ať chceš, nebo nechceš. Teď mi podej hřebíky a já si vylezu na kříž. Ne, lehnu si na kříž a ty mě přibiješ hřebíky, kam se patří, a pak mě dav zvedne a bude to. Ukřížování Ďábla. Piš o tom! Je to nejlepší fór, jaký znám. Je to strašná prdel, Satan na kříži, to ani nepotřebuje jemné rozkrývání vrstev a odstínů, je to dobré tak, jak to je. Satan na kříži a ty mu přibíjíš hřeby. Bůh ho nemiloval, bůh ho nedokázal milovat, bůh! Může být někde větší prohra? A ty jsi prohrál s ním. Jelikož a poněvadž já tě nade všechno miluju. Už tenkrát, když jsem po tobě vyjel v hospodě, jsem tě miloval, ale ty jsi z toho nic nepochopil. Nepochopil jsi, jak dokonale a úplně je má láska tělesná, jak je těsná, a tak je i duševní, jak má láska je láska, to jsi nepochopil. A tak ses – jak už jsem řekl – jen zařadil na konec už tak dost dlouhé řady. Copak nikdo nepochopil to, co jsem už tolikrát řekl, ne naznačil, ale řekl, víš přece co znamená říct, co znamená mluvit na plnou hubu, říct, oznámit, ozřejmit, konstatovat, a žádná ironie, žádné odstíny, vrstvy, nic! Jen láska. Čistá láska. To ani nevíš, jak by sis to užil. Bože, jak jen by sis to užil. Teď budu zas a znovu ukřížován za tento tvůj hřích. Ani mě jsi nedokázal milovat, ani mě, nejnižšího, který se plazí prachem a žena mu drtí hlavu, zatímco on jí patu, mě, jediného, který ti od počátku říkal pravdu, nic než pravdu, mě jsi nemiloval. Koho ještě můžeš milovat, o kom jiném to můžeš tvrdit, když mě jsi milovat nedokázal? Copak dokážeš ve své nicotnosti milovat boha, jenž je navíc ještě hnusná sprostá kurva? Copak dokážeš milovat sebe, kterého nikdy nespatriš? Nebo

bližního svého, který tě vždycky bude jen srát, a to pokud bude vůbec existovat, pokud vůbec. Ne, ty jsi nikdy nepochopil nic. A proto ti vrátím všechno, co jsi měl, a posílám tě do bodu, kde jsi začal. Protože to ty a tobě podobní nejvíc nenávidíte. Znovu a znovu a znovu. A jen a jen se učit, žádný život, nic. Kde nejsou karty, nebude se hrát. Ty půjdeš domů a nad mým osamělým křížem proběhne zas – po kolikáté už! – ta samá apokalypsa. Jen já jsem stále jiný, pokaždé jiný a nikdo si toho nevšímá. A dokud nebudu povšimnut, stále a znovu budeš psát svůj hloupý román Ďábel, který o povaze všeho vypovídá asi tak, jako tvoje máma dovede vystihnout tvou lásku. Zabij hřeb! Vraž hřeb do mé lásky. A vy neste tento kříž. Kokoti jste a trubci a tupci. Tak málo toho bylo. A málo nestačí. Na nebi vadnou hvězdy, ta hvězda, pelyněk, je už tak slabá, že ti jen ocukruje kafe. To je má oběť. Má oběť hýbe světem. Neznatelně, ale sice. Kdo to měl udělat, když ne já. Já jsem ten, kterého bůh nemiloval jako prvního. Heč. Vy se svou nenávistí jste jen brněnský závodní okruh. Malá voda. Rybí hlava je dobrá na polévku, ale co máš dělat se svým životem ti neporadí. Ani já ti neporádím. Ale už se moc a moc těším na ty hřeby. Vraž tam hřeby! A křič na mě, že jsem tvoje kurva, já totiž jsem tvoje kurva, jsem tvoje kurva proradná. A ty jsi paštika naší smlouvy. Běž a alespoň na chvíli obejmi svého bratra. Přestaňte spolu ubližovat své sestře, té hvězdě, co jí pelyněk. Ta jediná mluví s bytostmi jakoby nic, i když její překlad taký za moc nestojí. Běž a naprav svoje hříchy, je první den, na dvoře ještě stojí kurník se slepicema, máš plandavé kalhoty s kapsou vepředu, ani nevíš, kolik ti je

let, nevíš nic, ale máš ještě jakous takous šanci, já na tebe budu čekat, vždycky na tebe budu čekat. Na vás všechny. Protože já jsem Ďábel. Já jsem Ďábel, ten, který na tebe čeká. Až se v noci probudíš a píchne tě v boku, to jsem já a ty mě nevidíš, jelikož už ses vrátil a nevíš nic o Ďáblovi na kříži, kolem kterého tančí bůh svůj nenávistný taneček a všichni čtveráci všehomíra na troleji vlny si dávají co proto. Ty máš bratra a sestru a otce a matku a máš celý svět zase pokopě a dohromady jako přehledné kostičky. Jelikož jsem ti dal ještě jednu šanci. A víš ty co, ty blbé nemehlo, vždycky ti budu dávat šanci. Jelikož já tě miluju, i když ty to nikdy nedokážeš opětovat. Jelikož já jsem Ďábel. A teď už táhni za provaz. Spustí se složitý mechanismus, něco jako kladkostroj, a neviditelný provaz přivázaný za tvůj odchod mě vytáhne na výšinu, kde budu viset coby kříž. Jelikož já jsem Ďábel. A ty běž a napiš to líp, protože já chci být taky kýmsi čten. Jelikož já jsem Ďábel. It iksi i hedro i iminum i báhe. Mé jméno si vezmi jako dárek. Jelikož já jsem Ďábel. A ty mi nevěříš, jelikož já jsem Ďábel, nebo si myslíš, že ty i já jedno jsme, nebo si myslíš: ó jaký to obrat, ten Ďábel je jakýsi dobrý, ale ty jsi nic nepochopil, jelikož já jsem Ďábel, tak už konečně, prosím, mlč a poslouvej, co ti říkám, jelikož já jsem Ďábel, jelikož já, můj milý, jsem Ďábel, jelikož já jsem Ďábel, já, a ty jsi moje milovaná sestra, ámen.

A pára plyne topoly, jak mír nad zběsilými roky.

Jan Smutný

Román Ůábel

grafická úprava a ilustrace **Lenka Vomelová**

sazba písmý Enigma, Enigma outline a Lapture

redakce **Tereza Hřibová**

Tisk a knihařské zpracování **Tiskárna**

Helbich a.s.

Výdal **Ink** roku 2014 jako svou 1. publikaci

1. vydání

počet stran 172

